பிழை திருத்தம்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
21	27	வென்றுழி	வெனறுழி
27	30	விரிஞசன	விரிஞசன்

வசனம்

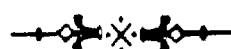
6	14	அன்பேன	அன்பனே
,,	28	ஆகமும	ஆகமமும
10	22	களவு, ஆசான்.	களவு, கள்ளுண் [டல, ஆசான்.

Printed at the "Meenakshi" Press, Madras. 1930

உ

முகவுரை.

அனாதிமல முத்தராகிய சிவபெருமான் அனாதிமல பெத்தர்களாகிய ஆன்மாக்களுய்யும் வண்ணம் அருளிச் செய்யப்பட்ட வேதங்களிற் சந்தேகம் நேர்ந்த விடத்துப் புராணங்களைக் கொண்டு நிச்சயித்தல் வேண்டுமென்று சூத சங்கிதை, வாயு சங்கிதை முதலிய நூல்கள் கூறுகின்றன. இதுபற்றியன்றே நைமிசாரணியவாசிகளாகிய மகருஷிகள் பன்னெடுங்காலம் பலபல நூல்களை யாராய்ச்சி செய்து பரம்பொரு ளுண்மை யறியாது பிளவுபட்ட மனத்தினராய்க் கந்த புராணத்தை யாராய்ந்து ஐயந்திரிபற மெய்யுணர் வெய்தி

அன்னதோர் சிவன் பரமென மறையெலா மறையு
மின்னு மாங்கவ னிலையினைக் கண்ணனு மயனு
முன்னி நாடியுங் காண்கில னவன்பதி மொழிந்தோர்
மன்னு மீதமெய்த் தாகை யென்றன னன்னமேற் றான மலரோன.

என்று தெளிவடைந்து பரமபதியாகிய சிவபிரானையே தெய்வமென் றுறுதிப்படுத்தித் தியான பாவனைகள் செய்து சரணடைந்தார்கள். இத்தகைய புராணம் பதினெட்டி னுட்பட்ட சைவ புராணத்தின் பெரும் பிரிவுகளு ளொன்றாகிய திருவையாற்றுப் புராண மான்மியத்தைச் சமுத்திர கலச நியாயமாக மதுரைவாசியாகிய ஸ்ரீ நிரம்பவழகிய தேசிகர் முதலிய பெரியார் பலரும் அவரவர்க்குக் கிடைத்தமட்டும் வடமொழியி னின்றுந் தென்மொழியாகிய தமிழில் மொழிபெயர்த்தருளினர். அவருளொருவராகிய ஞானக்கூத்த ரென்பவர் திருவையாறு மான்மியத்தில் தமக்குக் கிடைத்த அகத்தியச் சருக்க முதலிய பன்னிரண்டு சருக்கங்களைச் சொல்வளம் பொருள்வளம் பல்கப் பத்திரசம் ததும்ப 487 பாடல்களு ளடக்கிப் பாடியருளினர். இவரது காலம் யாண்டுந் தேடிப் பார்த்தும் புலப்படவில்லை. இந்நூலுள் சைவச் சருக்கம் 27-ம் பாடலைப் பார்க்கும்போது மேற்குறித்த ஸ்ரீ நிரம்பவழகிய தேசிகரது மாணாக்கரிவ ரென்பது வெளிப்படையாகத் தெரிய வருகின்றது.

ஆதலாலிவர் தேசிகர் காலத்தவ ரென்றாவது அவர் மிகச் சிறிய பிற்காலத்தவ ரென்றாவது சொல்லுதல் மறக்கப்பட மாட்டாது. இப்புராணத்தின் 6-வது சருக்கம் 66-வது "மறைகணிந்தனை சைவ நிந்தனை பொருமனமும்," என்ற பாடல் முதல் 70-வது வரையி லுள்ள நான்கு பாடல்களையும் நீண்ட காலமாகச் சிவ பூசை செய்யு மெய்யடியார் பலரும் பூசை முடிவில் தோத்திரஞ் செய்து வருவா ராயினர். இதை யானறிவு முதிருமுன் பருவத்திற் கேட்டுப் பாடல்களிலுள்ள பத்திரசத்தை யுருசித்து மனப் பாடமாக்கித் தோத்திரஞ் செய்யும் நியமம் பூண்டு இப்பாடல்கள் எந்த நூலிலுள்ளன வென்று பல வருடங்களாகத் தேடாநிற்கையில் இற்றைக்குச் சற்றேறக் குறைய முப்பது வருடங்களுக்கு முன் தலயாத்திரையாகப் பூலோக கயிலாசமாகிய திருவையாற்றுக்குச் சென்றிருக்கும்போது அங்குப் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டராகவிருந்த சைவப் பிரபுவாகிய ஸ்ரீ ச. கற்பகவிநாயகம் பிள்ளையவர்கள் யாத்திரைத் தலம் தீர்த்தங்களின் முதிர்ந்த பத்தியுடையவர்களாதலால் தாம் தேடி வைத்திருந்த பஞ்சநதிப் புராண மெனனும் திருவையாற்றுப் புராணம் ஓலைச்சுவடி யொன்றைக் கொடுத்து இதைப் படித்து எழுதுவோரால் நேர்ந்த பிழைகளை யகற்றிச் செப்பஞ் செய்து அச்சிடுக வென்று சொல்லினர். உடனே வாங்கிச் சுவடியை யவிழ்த்து நீளப் படித்துப் பார்க்கும்போது மேற்குறித்த நான்கு பாடல்களையுங் கண்டு மிகவரியன பெரும் புதையல் கண்டெடுத்தாற்போல மன மகிழ்ச்சியுற்றுப் பிற அற்புத சரிதங்களையும் பார்த்துப் பார்த்து ஆனந்தமடைந்து மதுரைக்கு வந்து அச்சுப் பதிப்பித்தற்கு யோக்கியமாகச் சுத்தக் காப்பி யெழுதி வைத்துப் பதிப்பித்தற்கு வேண்டிய பொருள்வள முதலிய வசதி வாயாமல் அவைகள் வாய்த்தற்குரிய காலத்தை யெதிர் பார்த்துச் சேமித்து வைத்திருந்தேன். அதன் பின்னர் திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமபுர ஆதீன மடாலயத்தில் சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்த பானுவா யெழுந்தருளி யிருக்கிற ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக மகாசந்நிதானம் அவர்கள் திருச்செந்தூர் முதலிய சிவக்ஷேத்திர யாத்திரையாகப் புறப்பட்டு, சென்ற சுக்கில வருஷம் புரட்டாசி மாதத்தில் கலியுக வரதராய் நம் குமாரக் கடவுள் வீற்றிருந்தருளப் பெற்ற திருப்பரங்குன்றத்தி லெழுந்தருளிய காலத்தில், அடியேன் போய்த் தரிசனஞ் செய்து திருவருட் பிரசாதம் பெற்று வந்தியுங்காலை ஸ்ரீ சொக்கலிங்க பூசை, மகேசுர பூசைக்குப் பின்

திருக்கூட்டத் தனுக்கத் தொண்டர்களும், பல வித்துவான்களும் குழுமி மெய்கண்ட சாத்திரம், முத்தி நிச்சயம் முதலிய ஆதீன சாத்திர சாம்பிரதாய கருத்துக்களை ஆராய்ச்சி செய்யுமுன்னுக்கு திருவையாற்றுப் புராண விஷயமாக மேல் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை விண்ணப்பஞ் செய்தேன். ஸ்ரீ தேசிக சுவாமிகள் என் விண்ணப்பத்தைத் முகமலர்ச்சியோடு திருச்செவி சாத்தி "இப் புராணத்தை நாமே யச்சிட்டு வெளிப்படுத்துகிறோம்" எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளி, என்னையுந் தமதாதீன வித்துவானாக்கி யெனக்கு முன்னிருக்கும் ப. அ. முத்துத் தாண்டவராய பிள்ளையவர்களைக் கொண்டு புராணத்தைப் பரிசோதிப்பித்து, அவ்வாறு சருக்கத்திற்குச் சுருக்கவசன மெழுதுவித்து அச்சிற் பதிப்பித்துக் கற்றோரும் மற்றோருங் கண்டு களிகூர்ந்து படித்துப் பேரின்ப மெய்துமவண்ணம் வெளிப்படுத்தருளியது

இஃதன்றோ? இதன்முன் இலைமறைகாய்போற் கிடந்த ரூபாதி தசகாரியவகவல், சம்பிரதாய தீபம், சித்தாந்த நிச்சயம், நித்திய கன்மநெறி, சந்திரகலாமாலை, தசமணிமாலை முதலிய தந்திரோத்திரத் திரட்டு, திருமுல்லைவாயிற் புராணம், திருவாசிலி யந்தாதி, வருணாச்சிரம சந்திரிகை (வடமொழி) முதலிய பற்பல நூல்களையுந் தருவித்து அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தருளியது, அன்றியுந் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு முக்கிய காரணமாகத் தற்போதுள்ள தமிழ் வித்துவான்கள் பலருக்கும் அவரவர் தாரதம்மிய மறிந்து ஒவ்வோரமயத்தும் வேண்டிய சன்மானமளித்தருளித் தமிழ் மொழியையும் வடமொழியையும் அபிவிருத்தி செய்து வருவது யாவரு மொப்ப வறிந்த விடயமே. ஆதீனகர்த்த ரவர்களும் சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்த பரமாசாரிய குருமூர்த்தியாகிய தமது பீடாதிபத்தியத்திற் கேற்ப சைவாபி விருத்தியைச் செய்துவரும் இம் மகா சந்நிதானத்தின் பேருதவியைத் தமிழுலக மென்றும் போற்றுங் கடமைப் பாடுடையதே.

சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

இங்ஙனம்,

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வித்துவான்
மு. ரா. அருணாசலக் கவிராயர்
திருப்பரங்குன்றம்

குருபாதம்

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமபுர ஆதீனம்

அடியார் குழாத்தோருவராகிய வித்துவான் சட்டைநாத முனிவர்

இயற்றிய

சிறப்புப் பாயிரம்.

1. சீர்மன்னுந் திருச்சடையா ருடையபாக
ரெமையாளு நிமலர் ஞானச
சீர்மன்னு மடியார்கள் செயபணிகண்
டவர்க்கருளே செய்வா ளிந்தப்
பார்மன்னும் பலதலத்துந் திருவுருக்கொண்
டுறைந்திடுவா பரமா தாமப
பேர்மன்னு மப்பதியுட் பெருமையினு
லருமையினு பெரிதை யாறே

2 அங்கணரு ருறையியிலை யடைந்திடமா
திருநாவுக் கரசருந்தி
தங்குடலந் தனைத்தேயத் தளராது
மலையூரச் செயபு நோக்கி
யிங்குளதோர் தடமூழ்கின் விசைத்திட்டு
மதுசெய்தா ரெழுந்தையாறு
துங்கமுடைக் கயிலைதரி சனஞ்செயதா
ரிப்பெருமை சொலவே யுணடோ

3. சித்தாந்தப் பெருநெறிக்கோர் முதற்குரவா
திருநந்தி தேவாக கிநத
மெய்த்தானத் தைமபுனலு மாட்டியரன்
குருவியலபை விளக்கி னுலை

இத்தான மையாறென் றிசைபபரதன
மான்மியததை யெவருந் தேறச்
சததான தமிழ்ப்பாவா லியறறியவன
யாரெனனிற் சாறறக கேணமின்.

4. மெததவருந துனபமெலாந தாயபொறுததுப
பிறாகக்தமே விளககு மிமலா
முததமடைுப பொரவெயிலின கொடுமையெலாந
தானேபொறுததுத யுறறாக கென்றுஞ
சிததமகிழ தரசகனியோ டிறுதிழுுந
தருமபிபாழில நிழ லெயல ஞான
மெய்ததருவுமக குருஞ சாயநதாக
கோாமாலே விளமபு மன்பா

5. விருமபருமைச் சிததியருட பயனிவற்றி
னுரைகணடா லபுதா யாககுந
சருமபிரத மௌசசேட மானமியததை
மொழிமொயாதநா ணடை ரலலாம
நிரமபவழ நியரொனனு புனிவாரா
மவாபாலே நிதத லொதிப
பெருபாயனுற றாஞானக கூததரனும
பெயருடையா பேசின மாதோ.

6. செபபேச மானமியய மாறாலேப
பொன்னே போற றேட யிாாள
தபபேது மிலாதாய்ந்த தனிபபிரதி
யுதவினரித தால மீதில
ஒபபோதப பிறரிலரு ஞைசலபோக
கவிவாண ருயாநத ஞான
மெயபபோதா தருமையிறசு பிரமணிப
குரவரதை விநயபி யேறறு

7. சணடிபுவித தலதெதவரு மறிநதிடுமா
றசசியற்றென் றேவக காழி
யாணடைகயா ரெபபொழுது மருங்கலேகள்
பலவாய மன்பா மககாக்

சிறப்புப்பாயிரம்

தாண்டவராயப்புலவர் தமைக்கொண்டோர்
வசனமுடன் சாரச் செய்து
காட்டனைய புத்தகமா வெளிப்படுத்தா
னவன்பெயரைச் சாற்றக் கேண்மின்.

8 திருத்தருமைப் பாதின திருவாக்கு
திருத்தித் தேவந் தாண்ட
பொருந்தப் புரு வற்றைப்பாற் றுற்றனியி
யெப்பாவும் பொ றுஞ் சீல
கருத்துமுறைத் தறித் மெய்ப்படியா
ருருத்தெரி ந்த நெறியும்
விருந்தி னை யாமத்த பெயாலெ கர
தவப் வேணையே ரிபாகோ

திருப்பாதம்

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமபுர வாதீனத்துத்
திருக்கூட்டத் தம்பிரானும், ௸ ஆதீனத்துக்குச் சொந்தமான
திருவாளாறு தேவஸ்தானம், 'கோம்மித்தே மாம்பாசே [illegible]
தானும்' ஆகிய
இராமலிங்கத் தம்பிரான் இயற்றியது.

அகவற்பா.

மாலையுங் கமலையு மகளையுந் தந்தையு
பிறைமுடிப் பரிவுறப் பழமாகிப் பலவுட
[illegible]நெளிர் தந்தை செய்தவப் பலியாய
[illegible]ருவாவக தெய்திப் பணிந்தனன் புனை
னொருவருந் தனக்கென வொப்புயர் விலாத
[illegible]ருவான வடிவாற் குவலய [illegible]ராக
ஞானசம் பந்தனை மறப்புக [illegible]ரவ[illegible]
[illegible]ானசம் பந்தன் [illegible]
வருளிய கருணையைப் பகல மறிந்திடப்
பெருவழி யறிந்த பெரியபாடத் துறை
[illegible]ப வரங்கிய [illegible]
[illegible]மல பெற்ற பாணபுடை [illegible]
[illegible]வரா ஞானசம் பந்தர்தம் [illegible]
திருவடிப் பெருமை [illegible] கமமினருளையு
மொருமொழி யுரைத்தலி லுணர்வுப் புணர்வு [illegible]
[illegible]மொழி யனு [illegible] செயா [illegible]
[illegible]யிணை யெனமுய்ய யனமுலைத் தாயெனு
[illegible]யிடப் பாசறத் தருமையு [illegible]
[illegible]சமணி மலையாற சாற்றிய பணித்தனர்
[illegible]ட்டு வமதிற சாற்றிந் திடயுட
தசமணி [illegible]யிற சாராத பாக
மரு மோடுஞ் சரிபெறும் தருவுனத
[illegible]டா வெணபபக [illegible]ணைமபா [illegible]ந்தவ
[illegible]த்தகைப் புலவர்த் தறமவச சேடரு
[illegible]ந்தியத் திருவருள் தருஞானக் [illegible]

சிறப்புப்பாயிரம்

உத்தமத் திருவை யாறொரு புராண
மித்தனை புகழ்ச் சித்தரித் தனரா
லாங்கதை யாங்களு மகிலமு முணரப்
பாங்குட னச்சிறப் பதித்திட வருளினர்
தாங்கும் புகழ்வளர் சுந்தரு ராயரு
ளிங்கெழுந் தருளிய விருபத மூன்று
மோங்குநஞ் சடைமுடி யுத்தம தேசிகச்
சுப்பிர மணியத் திப்பிய குரவர்த்
பொப்புயா ரில்லா வுத்தமக் கருணையிற்
செப்பிச் சரிமங்க திருவையாற் றெம
அப்பர்க் கருளிய வருங்கயி லாயப்
பதிப்பதிக் கட்டளை பார்த்திடு முனிவன்
றுதிபெறுஞ் சோம சுந்தரப் பெயரோ
னச்சிடு வித்தே யளித்தன னெவரு
மெச்சிப் படித்துயா வீடு பெறற்கே.

திருக்கைலாய பரம்பரைத் தருமபுர வாதீனக் கவிராயர்
கொடிலூர். அ. சிதம்பரநாத முதலியார் பாடியது.

சீரோங்கு கயிலாய பரம்பரையுட்
டிகழ்தருமை யாதீனத் துத்
திருத்தொண்ட ராமதுரை நிரம்பவர்க்
கியாப்பாற் செந்தமிழ் பயின்ற
பாரோங்கு புகழ்ஞான கூத்தரருந்
தமிழ்மொழியாற் பாடல் செய்தார்
பாமணம ரையாறு மான்மியத்தைப்
புலவரெலாம் பாகோ தேனே
நேரோங்கு கழைச்சுவையோ வாரமுதோ
வெனவியப்ப நிறைந்த வன்பால்
சீகழ்நடபான் மேலொருமூன் றுமதருவாய்ந்த
தருமையமா னியலச் செல்வப்
பேரோங்கி யிலகுசுப் பிரமணிய
தேசிகனார் பெய்வித்த தச்சிற்
பிறங்கவருள் புரிந்தனராற் பலருமுணர்ந்
தியாமுத்தி பெறுவான மன்றே.

திருப்பாதம்

ஸ்ரீகாழி - வித்துவான்

ப. அ. முத்துத்தாண்டவராயபிள்ளையவர்கள்

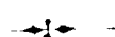
இயற்றிய

சி[illegible]ரம்.

ஸ்ரீ குரு [illegible] பெருமை,

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகசுவாமிகள் பெருமை

[illegible] (௧)

[illegible] (௨)

[illegible]

பிரகோடை சுப்பிரமணிய தேசிக சுவாமியெனுஞ்
சீபரன பாரிற்
பேர்கொடை வெண்சிறிய மதிதணந்து செயபெரிய
மதிபே பெறறு
நேர்கொண்ட முப்பொருளு மினிதெதிர்த்தக் காட்டியெமக்
கினைபகக வுற்றார். (௩)

சந்தரத்து மடமாதர் குயெசயத்துக் குயிற்றியவெண்
டொய்யிற சாரனதக
சந்தமலாப பகழிமத னன்னாா னோகோந்கநதுக்
கனோநத போது
வநதவனற் சாலையினால் சப்பியபோர் கலசமொ
வனப்புக காட்டுஞ்
செந்தணீர் நாட்டையாற் றப்புரா ணந்தன்னைத்
திகழு மசினை (௪)

திக்கனைத்தும் புகழ்நேத்து மதுரைசிரம பிபலபுகர்
சிறநத சீட
விக்கினைய கவிபாடும ஞானசகூத் தன்வாகனை
யாமெல னோமு
மிசகவமு தாயநத வருளசெய்தா வைபாறவ
சியனைப பாகச
செய்க்கால மெய்ததுது ஞ சிரதபாற கரநகநதர்
திகழுக மாதோ. (௫)

ஸ்ரீமத் சோமசுந்தரத் தம்பிரான் சுவாமிகள் புகழ்ச்சி.

மந்தறவிழ் மணியாடத் தையாற்றெம மசோசாரனா
மானபி யதனைதப
பொங்குமெழு தாவெழுதநி னைமழுதுனிதது ஞானபீசைப்
புகழுற் றுரால
திங்களணி செஞ்சடிலத் திருவானை திருவாசி
நேதவ னதானப
தங்குமுற விசாரணைசெய் சோமசுந் தரநாயக
சுதணா மாதோ. (௬)

சிவமயம்

பஞ்சநதிப் புராணம்

என்னும்

திருவையாற்றுப் புராணம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

ஒலவிநாயகர்.

ஞால மெல்லா நயந்து திறையிடும்
பால னஞ்சுங் கடிமதிணீ கோகநித்
கோல நலந்து துறையா திதிதரு
மூல மென்ற களிற்றினை யுள்குவாம் க

(சபாநாயகர்.)

(வேறு)

சொல்லொணும் பொருளானு மெய்ம்மை செய்யுந்
தொழிலானும் விழியானுஞ் சுருதி யானு
நல்லோர்க ளளவானும் பிறரா ராலு
நாடரிய பேரொளியா ஞான [illegible]
பல்லோருந் தொழுதிறைஞ்சுந் தில்லை மன்று
[illegible] விராட்புருட னிதயந் தன்னிற்
செல்லாத நாதாந்தச் சிரத்தி னின்று
திருநடஞ்செய் யரன்பதமே சிந்தை செய்வாம் உ

உ. சொல்லொணும்பதத்தை விழி யென்பதனோடு கூட்டுக.

ஏ. அளவை அளவு—அளவைப் பிரமாணம். விராட்புருடன்—உலகெலாந் திருமேனியாகிய கடவுள். செல்லாத—எட்டாத. நாதாந்தம்—சிவதத்துவம்.

(செம்பொற் சோதியார்.)

ஞாலமுத ஞாதாந்த புவனத் துள்ளோர
நலனுயிர்க ளெல்லையறப் பிறந்து மாய்ந்து
மாலயனை முதலாய கடவுள ராக்கம்
வந்துவந்து வாரிமண லளவு மாய்ந்து
காலமொரு கணமாகப் புறங்கை யங்கை
காட்டினான் போலெல்லையுங் காட்டி வீட்டிச்
சீலமுற விளையாடுஞ் செம்பொற் சோதித்
திருவையா றுடையபிரான் சிந்தை செய்வாம் ௩

(பஞ்சநதேசர்.)

மெய்யாறு புடைபரந்த திரையோட
மேலோடப் பெரும்பாம்பு டைந்து றந்த
வையாறு சாலேலந் திதம பாங்கு
கப்புகா ருந்திருபு றகனை பாய
நெய்யாறு பாலாறு மபஞ்சதே னாறு
நிறைபுகவின் றய்யாறு நிறைய வாட
வையாற வையாற வெனப்பாக கன் று
அவனியெலாம் பொருந்துடைத்தி ருளை யாமே ௪

(அறம் வளர்த்த நாயகி.)

வளங்கிளரு மண்டங்க ளனந்த கோடி
வாழுமுயி ரேழுகடலின் மணலு மாறு
வளங்குளிர வுய்ந்தோர்க்குந் தக்க தேயா
யுயிர்த்துணையில் லாவுயிர்க்குந் தக்க தேயாய்த்
தளர்ந்தொருவ ருணர்வால வருந்தா வண்ணஞ்
சைவனு யகிலபா றுடைய நாத
னளந்தபடி யிருநாழி நெல்லுங் கொண்டே
யறம்வளர்த்த வண்ணபதந் தென்னி வைப்பாம். ௫

ஆதி விநாயகர்.

வேறு.

காளி யஞ்சிட வாடா நாடிய
தாவ லனுறு தேவே யென்னை
யாளி கழுந விடாதே வேதவி
யாச ரனபு கொடாதே பாதம
வாளி லங்கிய வேராதே ருதிய
வாய்வு ரைநத பிரானே வாழிய
கோளி யம்பதி தானவிழ வாரபதி
கோயில் கொண்ட பிரானை வாழிய ௬

முருகக் கடவுள்.

(*)

சேச வனபதி நந்தா வாரபதி
சேடி வைபுவி பாறு பாதமை
வாச வனபதி கொகை தொவனை
மாய கொணடெழு பாவோ ரபாற
வீர துங்கபதி கேதிகொ தாமினை
வெல்லவொ குற பகொ துமிழ
வாச னுப டிகூரமீ யவிப
வாழ் மறிகை பனை வாழிப ௭

திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள்.

வீதி கணடவா சீசி சபெறும
வேத வஞசகா பரவாய வீணாகள
வாதி நிஞசமண வேரோ டெபற
வாழ வந்தணா வறிஞ ராமினை
வொது பணடித ஞானா சாரிய
யோக சிநதைப ஞேதா சோதிய
வாதி வெஙதரு நாடா வேதிய
ஞைய புஙகவன பேலமேல வாழிய. ௮

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

வேறு.

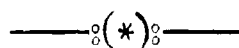
செஞ்சடையார் புகழ்விரித்துத் திருஞான நீறேற்றி
யஞ்சுகளை யறுத்துடனே யமணர்களை வேரறுத்துப்
பஞ்சநதிக் கயிலையினிற் பயன்விளைத்துப் புகலூரிற்
றஞ்சமுதல் கண்டபிரான் சரணகமலம் போற்றி ௯

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

அத்தியுரித் தருளுமெனை யாளுமையென் னம்மானைச்
சித்திரமா ரங்கனைச்செந் தீப்புலியைப் போரேற்றைப்
பத்திவலை பால்விளைத்துப் பணியுங்கொண் டாற்பிடித்த
நத்திலகும் வயனாவ னம்பிதிருப் பதம்போற்றி ௧௦

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்.

குருவாய்மை தனக்குள்ளூ குருந்தின்கீழ் மிக்கேட்டுப்
பெருவாய்மை யப்பதத்தே பிறவிவழக் கினையறுத்து
வெருவாத வானந்த விளைநிலத்தைக் கைக்கொண்ட
திருவாத வூராளி செங்கமலப் பதம்போற்றி ௧௧

பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாதர், தொகையடியார், சனகாதியர், மற்றை யடியார்.

மன்றினடங் கண்டிருந்த மாமுனிவர் பதம்போற்றி
தூன்றிவருந் திருத்தொண்டத் தொகையடியார் பதம்போற்றி
நன்றுமறைப் பொருள்கேட்ட நால்முனிவர் பதம்போற்றி
சென்றுதொழு சிவனடியார் திருக்கூட்ட மவைபோற்றி ௧௨

தீயிலுந்தீண் டற்கரிய திருமேனி தீண்டுவார்
கோயிலு யகஞ்செய்வார் குலவுதிரு வையாறர்
வாயிலமர் வினைத்தொழிலோர் மன்னுதிருப் பாட்டிசைப்போ
ராயதிரு மடமுனிவோ ரறஞ்செய்வோர் பதம்போற்றி. ௧௩

விண்ணவர்கள் தழைத்தோங்க வேதியர்கள் தழைத்தோங்க
மண்ணினிமை தழைத்தோங்க மாமுனிவர் தழைத்தோங்கத்
தண்ணளிமன் னவரோங்கச் சைவநெறி தழைத்தோங்க
வண்ணதிரு வெண்ணீறு மஞ்செழுத்துந் தழைத்தோங்க. ௧௪

தல வணக்கம்.

கனிகிழியக் காவேரி கரைபுரளுங் காவேரிப்
புனிதசலந் தனியாடிப் பொருவிலாத் தனியாடிப்
பனிமதியனை யாறு பாலிருக்கு மையாறு
நனிவணங்கு மிருந்தவரே நன்மைபெற விருந்தவரே. ௧௫

நூற்பயன்.

அஞ்சுவகை நீராடி யருணந்தி நவையரியும்
பஞ்சநதிப் புராணத்தைப் படிப்பாரும் வரைவாரும்
விஞ்சுபொருள் கேட்பாரும் விட்டகுறை யாலவந்த
தஞ்சமுறுந் திரளார்க்கே சாரூபஞ் சத்தியமே. ௧௬

அவை யடக்கம்.

௧௬. அஞ்சுவகை நீர் - சூரிய புட்கரிணி தீர்த்தம், கங்கா தீர்த்தம், சந்திர கிரணத்தா லுண்டான அமிர்த தீர்த்தம், உமையம்மையின் தனத்திலுண்டான பாலாறு, நந்திவாய் நுரைத்தீர்த்தம், இவ்வைந்து தீர்த்தங்களும் திருநந்தி தேவருக்கபிஷேகஞ் செய்யும் பொருட்டுத் தோன்றியன, இக்காலத்துக் காவிரி நதியில் மறைந்து விட்டன இந்த ஐந்து ஆறுடைப்பதனாலே இத்தலத்துக்குத் திருவையாறென்ப பெயராயிற்று

விலைமதியா மாணிக்கம் விற்பான்றன் கடையயலே
யலைசலமணி விற்பாருஞ் சிலருண்டே யவனியின்மேற்
கலையுணர்ந்து கவிபாடுங் கவியரசர் கவிமுன்னே
நிலையுணரா வென்கவியு நிகழுமது குறையன்றே கஎ

நூல் வந்த வழி.

நந்திதிரு நந்திசகு நவின்றகதை சனற்குமா
வந்தனையி னறகேட்டு வியாதர்கத்து மகிழ்ந்துரைப்பப்
பந்தமறச் சூதர்செயும் பதினெட்டுப் புராணத்திற்
கந்தபுரா ணமுதலாய நாலிலக்கங் கவியுடைத்தே கஅ

திருந்தவுள பதினெட்டுச் சிவபுரா ணமபத்தா
முருத்திரநற் சிவபுரா ணமதனி லொன்றினைப்பா
அருத்திமிகு சிவபுரா ணத்தனையா யாய்ந்து
பொருத்தமுடன் பஞ்சநதிப் புராணத்தைத் தமிழ்செய்
[வாம். ககூ

சருக்கத்தின் தொகை.

பதிகமே குறுமுனிவன் பயில்கயிலா யச்சருக்க
மதிகமாங் காவேரி யையாறு சிலாதமுனி
மதிநந்தி நியமேசர் வாகீசர் சயம்பந்த
ரிதமுடைய வணிதிருநட் டெழிற்றசைவ பிரானுமே உ0

பாயிரம் முற்றிற்று.

முதலாவது பதிகச் சருக்கம்.

வளநதி கொழித்துவரு மாமணிக ளாலு
முளவணிகள் பாங்கில்வள ரோங்குநிதி யாலுந்
தளருமிடை மங்கையர்க டங்கணிறை வாலு
மளகையென வல்லவென லாந்திருவை யாறே க

தாழிளைய தண்டலை தருமபசுமை யாலும
வாழிதரு மாலையொளி மற்றொளிக ளாலுங
குழுந்தி சஙகுதிரை தோணிபட காலு
மாழியென வலலவென லாந்திருவை யாறே உ

மஙகைகயிலை பூவொடு வணஙகுதவ ரிலலை
யென்கையிலை முபபொழுது மேததுவாகள சாததி
நனகைகயிலை யுநதினவா நாகமுசன போற்றுந
தென்கையிலை யெனவுரைசெ யுநதிருவை யாறே ௩

மாமலா செறிநதுவளா செணபக வனஙக
ளேமகிரி யாதுமென வலலவென வெய்க்குந
தோருவு கோபுர முஞசெகதரொளி புகக்குங
காமலியு மேருகிரி சண்டவணி யொக்கும ௪

வேலையன சாலிரியுட விருமணிப பாலும
ஞாலமுறு நநதவனச சநதநறு மாடுங
சாலிதரு நெனமலையுந தண்டலையு முளதாம
பாலையய பஞசாதிக் கஞசுமில முணடே ௫

தீர்த்த விசேடம்.

———:(*):———

பஞசநதி வாணரநட பதபபணியுந தீர்தத
மஞசநதி யழகியர மைபபணியு மாககள
கஞசனதி நாமமுடன பாலையும வெலவா
வஞசனதி யுடுகினை மனுபவ மெனறே ௬

மூவாதமி ழினபயனை முறைநிசைபாங கோடி
பாவிரவு தேவாரபா னிடருந துனபி
யோவரிய வினனிசையி லொனறுபட லாலே
தேவர்வா யானிடரெ னுமபெரிய லாமே எ

கனனிய ரகிறபுகையுங சனனலபொழி சாறு
மின்னியந புகையுடறை வேளவிகளிற புகையுந

துன்னுதவா சந்நிதியிற் சூழ்புகைப்புந் துனறி
யின்னமண மின்னதிசை யென்றுதெரி யாவே. அ

மையணியுங் கண்டாபகல வாங்குவந்த மைய
னையவிசை பாடுதற்கு நலத்துவன வையம்
மெய்யபதி மங்கையாகண் மின்னிடையு மையந்
தையனமணி மேகலை தரிப்பனவு மையம். ௯

தம்மைவளாத தேந்தினாத மக்கிடுக்கண் செய்வா
ரிம்மையுங் கந்தனிலி யாமறிந்த துண்டோ
மம்மாறத தாங்கியமருங்குலெ ந்நக்குந
கொம்மைமுலை மங்கையாக்குக் கூந்தலகந் வணேட. க௦

மஞ்சனிசு மந்துவளா திங்களோ டேமந்தி
நஞ்சரணி ரைத்தழ்த் துமபமுந யந்து
கொஞ்சுகிளி யோசைகுழு தங்குமிழுந் சாநதி
வஞ்சியினங் கொம்புநடந் தனனமட மாதா. கக

அன்னநடை கண்டுருகி யநதுகிலில பாஙரா
ரனனியாகள் வனனமுலை கண்டிளைஞ ருயபாா
பின்னுமவா புனமுழுவல பெறழுட லெரிந்தா
ரினனமுபி நுளாளிதன விலலினன மையா. க௨

எல்லைபற நீங்கினவ ரெண்ணுநல விககணா
புலனுதுணை வறபொருந்த போாவிழிக டாமும
வலலிய ரணைத்ததன பாரமு மதததுக
கொலலவரு கூறமுவனுங குஞ்சரமு மோகமும். க௩

தாஙகுதனி நாயகனை நீஙகுதனி நெஞ்சம
பூஙகுழலின் மாலைகளி லாதுபுனல வணடும
வாஙகுமுலை தாஙகலின வருநதிய நுசுபபு
மேஙகுவ திளைபபதுவ மெனறுமொரு பாலே. க௪

வேறு.

என்னறிந துரைகக வலலே னெமபிரான றிருநமை தன்னை
முன்னமோர் காலந தனனின் மூவருந தேவருந தாமுந

துனைல [illegible] அயநற்று விசயந் தோற்றுப
பனைருங் கயிலை வானை முன்னரே பணிந்து நின்றார் கரு

உம்பரார் வந்த தென்னே யென்றனை ஞலக நாதன்
சம்புவே கெட்டோ மெம்மைத் தானவர் நோவு செய்யத்
தொம்பரார் தேனி ருவிற் கொழுந்தழல் புகுந்த தென்ன
வெம்பினே மவரை வெல்லும் விதியருள் செய்வா யென்
[றார் கசு

உத்தம நாதன் கேளா வுபதேசம் பலவு நல்கி
பத்திரம் பலவு நல்க வமரரும் விடை கொண் டேகி
[illegible] தங்கள் குலத்தை வென்றுத் தூ போகி
மத்தாய்க் [illegible]
[தார் கஎ

மந்த வனையின பாங்கர் வானவர் திரண்டு [illegible]
புந்தம வழியி ஞலே புணர்ந்த கோறல் செய்தே
[illegible]
[illegible] கஅ

இப்பக்க நூ [illegible] யாவரு மறியா வண்ணந்
[illegible] தேவர் முன்னே [illegible]
[illegible]
[illegible] கக

[illegible]
[illegible] யாவனை [illegible]
மங்கிட [illegible] விண்ணு [illegible]
[illegible] உ0

அரு [illegible]
[illegible]
[illegible]
விருமபியத [illegible] ()

மீண்டு [illegible]
மாண்ட [illegible]

நீண்டதிகக் கடவுள் போனான் வகுத்தில னீயும் போகி
மீண்டவர் தம்மை யாரென றறிகவென் றேவி விட்டார் ௨௨

வாயுவு மிவனை நோக்கி வலியவ ராகி நின்றீர்
நீவிரா ரென்று ரென்றதை யானிற்க நீயா ரென்று
ளையவு முலகமெல்லா மழித்தொ டார்த்தினை மாய்க்கும்
தூயனும் வாயு வென்றான் சோதியத் திருமையை யிந்த ௨௩

புலிய தருமையாக காற்றே பறந்திடப் போகா யென்னப்
பலமாக அடித்துச் சிறிய பரமனைச் சினந்து பார்த்து
மெல்லியற் படியை மோதி விசும்பினைக் கிழிய வீசி
* வலியத் திருமைப் போகா வயிரமே யாற நடந்த தன்
[றே ௨௪

பின்னரந் திருமையை நோக்கப் பெயர்த்தது சிறிது மின்றான்
மன்னிய காற்று நாணி மறைந்தன மகவான் வந்தான்
முன்னமே வந்ததாகக் காணான் முகமும் மறைந்து நின்று
னன்னனைக் கண்டா னறிபடியின்னை தொழுது விழுந்தான. ()

பழுதிலை களித்தத் தாரிய முனைவ னென்கே வந்த
வழுவிலா விரைவ னெங்கே யென்றனன் மவனா னனமோ
விழுந்தையா யந்தை செய்த வினைநடவென்கி னேனோ
பழுதிலா வுன்னைக் காண்ப துறு மறந்தனனே ௨௬

தருக்கி லந்தை செய்யா யாபுமை யுறந்து வாழ்வா
ருக்கலசெய் தன்ன சொன்று ருயவோ வயயாா
செருக்கிறை யெய்திசென் றிருவடிப் பவங்க ளாற
யருத்தியாந் தூயவ னென்றேயனைய யரசோ சோர்ந்தார் ௨௭

சிவனரு ளானுமே மேவ்வா திருநாயு மமைசய நின்றே
பாகிட தூலிற சேட்டோ மனதிலு முத்துங் கண்டோ
மவனருள வாறி பின்னோ ரறுவகை யாதெனா றெனாணிப
புவனியிற் சிவனைக் காட்டப் புராணத்தைப் பாடினோம் ()

முதலாவது பதிகச் சருக்கம்

முற்றிற்று

(ஆகத் திருவிருத்தம் — ௨௮.)

* காற்று

இரண்டாவது

நூறுமுனிச் சருக்கம்.

—(*.)—

முப்புரங்கொள் செற்றருண் முதல்வனைப் பணிந்து
தப்பிலாச் சிலமந்திரனு ரைத்தவா தாமே
யொப்பிலாச் சித்தி முத்திப் பு[illegible]ப்பெற லாலே
செப்பி யெச்சர மெனப்புக திருவையா றதனை ௧

அத்தல மத்தினி லெத்தியன் நூறுமுனி யான
சுத்த மாக்கனைந் தொலைவன் சூரிய வருணன
பெத்து சக்கில மெய்யநு பவத்தினில் வந்தோர்
புத்தமிழ் நாட்டில் பன்னிரு நிலமெற வொழிந்தேதான. ௨

வேலை போத்திருந் தானவன் வெளிசெப மேவப்
வேலை யுண்டவ னையினை வெறுப்பினைத் துறந்தோன
வேலை யேந்திய வேவன் விளையாடு நா
வேலை செய்துவிடு ஞானமும் யோகமும் பெற்றோன ௩

அரவிந்தப் பட்டணி சடையாப்பா றெம்பிலை யிட்டோன
அரவிந்தச் சப்பரம் யாசனை யறிகுரு பரமேதான
பரவிந்தத் ச[illegible] போதலை மேதாய பணிந்தான
பரவிந்தப் பபுவி பயங்கெட வீருமை யழு[illegible]புரா ௪

தக்கினை யுவி தாழ்வுறத் தனிமையா யிருந்தா
னக்கணத்தில் துணைபோய் பபுண னெழுந்தோ
னிக்க மண்டமமான் ஒற்ற யானி பெற்றேன
மிக்க காவிரி யங்கரையை விந்தமணநு செய்தான ௫

சிட்ட ஞானமறை செழுநாட்ட மொருங்கனை யானோடா
னட்ட சித்தியும் பழமலை யையாபா றெய்தினான

மட்டு வீசிய வன்னியிற் குவளைகள பெற்றேன்
விட்டு வீசிய திருநட மேனமையுங கண்டோன. ௬

அலகை கோடியை யமராக டலைவராய வைததோன
றலைவ னிநதிர ஞகம ய்ப போகமுன் சபித்தோ
ஞலகம வாழவுறச சிவதனம வுததரங் கேட்டோன்
புலவா பனனிரு வாக நதற றமிழைநதும புகனறேன. ௭

ஆய மாதவ னகத்திய மாமுனி யெனபோ
னேய மாதவா குழாத தொடு மிததலத் தெயதி
மேய யோசனை நீளமா விணைதுரந தறுகநத
தூய சூரிய புடகரி ணிபபெயா சூழநத ௮

சோதி கணடியூா தருததிசோற றுததுறை பழனம
வேதி செய்ததலந திருவையா றெழுவை மேவு
மாதி காசிபன் கவுதம னஙகிராக குறசன்
காத லததிரி பிருகுவா வசிட்டனைக கண்டு ௯

அரிய சூரிய புடகரி ணிபபுன லாடித
தரிய மாவுரி சாததிபுத தூளமுஞ சாதகி
யுரிய புண்டரஞ சாததியொண ணியதிபு முடிததுப
புரிவ லஞசடை முடிததரா பூசைய முடிதது ௧௦

புகழநத கணடிகை யாயிரந தொடடிமெய்ப் பூணடு
திகழநத வையனை யாறனைச சேவடி பூணடு
நிகழநத தககண வனைபெரா நிலைபெறச செயது
மகிழநது ருததிர மோதினை ருவுள மகிழ. ௧௧

பரநத கணணினா பயமேமை மெறபுகதி பயப
புரநத வேதஙக ளோதினா பூக்கம பேரதி
வரநத ருமபதம வாழகதிமன னருளுற வாழநதி
நிரநத வககர மஞசநின றேதினு னினைநது ௧௨

அமல னினபதி யடைநதன னினையு மடைநதேன
கமல நானமுகன் கனவிலுங காணரும பொருளை
விமல முததிக ளடியவாக களிபபதா மேவணுத
தமலம பூளையுந தாளியுஞ சாததுவாய சரணம. ௧௩

அட்டர் முப்புர மெரித்தருள் சோதியே சரணஞ்
அட்டன் வேள்வியைத் தடைத்தருள் சோதியே சரணஞ்
சிட்ட ருக்கறஞ் செப்பிய செல்வனே சரணஞ்
சிட்ட ருய்ந்திட நஞ்சுண்ட தேவனே சரணம். கச

பேய ராகிலுந் திருவடி பிறழுவார் தமக்குந்
தாயர் போலினி தருளிய சம்புவே சரணம்
நேய மில்லராய் நிந்தைகள் புரிபவர் தமக்குத்
தீயி லுங்கொடுந் தீயனே திருவடி சரணம். கரு

உடைய நாதவென் கருத்தறிந் தருளெனப் பணிந்து
விடை கொண்டங்கையா னஞ்சன விரைமல ரேந்தித்
தடையி லாசனத் தளனைத் தனித்தனி யியற்றி
யிடையி னுண்மறை விதிப்படி யர்ச்சனை யாற்றி கசா

மூன்று காலமுஞ் சூரிய கரிணியின் மூழ்கி
மூன்று காலமும் பூசையு மோமமு முடித்து
மூன்று காலமு முதல்வனை யாற்றினைப் பணிந்து
மூன்று காலமும் பிரதக்கணை வகையெலா முயன்று. கஎ

பன்னி ராயிரம் பரம்பஞ் சாக்கரஞ் செபித்து
மன்னி யோகமட் டாங்கமும் வகைவகை யாற்றி
யுன்னு காயகினி சாந்திர வகைகளே யுணவா
வின்ன லாற்றுபன் னுளிருந் தவங்களை யியன்றன. கஅ

இந்த மாதவத் தெம்பிரான் புலப்படா தறிந்து
கந்த மேமுதத் துணைப்புகா னமைப்பட்ட துறந்து
சந்த மாதவந் துறந்ததன் மொழிகளுந் துறந்து
வந்த போகிய வாயுவை வகைபற மாற்றி. ககூ

நவ்வு நாடியிற் சுழுமுனை வாயுவை வாங்கிக்
கடுக்கு நாவினைக் கபாலமூ லத்தினிற் செருகி
முடுக்கு மிந்திரி யங்களை யறிவினுண் மூடி
விடுசு டைக்கிளை மேதினிக் கீழுற வீழ்த்தது. உ0

ஒப்ப நத்தினிற் பெருவிர னிலத்தினி லூன்றி
மருவு கின்றபஞ் சாக்கினி மத்திய நிலையில்

வெருவில் சூரிய புட்கரி ணிக்கரை மீதாங
கருமை நீடையிற பரசிவன பேரொளி யடைந்தான் ௨௧

புக்க காலமு மறிகிலான பொருமழை வெயயி
றக்க தணபனி யறிகிலான றலத்தையு மறியான்
மிக்க தன்னையு மறிகிலான வெந்துட னுருகித்
திக்கி லுமபுகை யெழுந்தது திருவுருத் தரிந்து ௨௨

பவள மேனியும பாலநேத்திர முநாற றோளாக
தவள சாந்தமுஞ சந்திர மவுலியுங களபுங
கவள மாவுரிப போர்வையுங கதிர்விட டவிததோல
திவளு மாடையுந தெரிகி யாரமுங கழுமம ௨௩

ஞான மால்விடை யிந்நின் னுமமறை புகுந்த
வான துந்துபி முழங்கமேல வானவர பூமழைக
கான கின்னரர முழங்கற கணங்களந முழங்க
வான நாயகனையனை யாறனு மணைந்தார ௨௪

நிட்டை யூடிய யாத்திய மாமுனி யெழுந்து
வட்ட மாதகிலைக் கணியோ டாகசி யங்கனை
விட்டு வந்தனு மனைவரொ டெழுதுய நெகிழ்ந்து
சிட்டா முனனேர யாடனை பாடனை நெறியான ௨௫

ஆதி யாததியே படியவாக கருணையே யுமபேச
சோதி யுளனொழுன சோதியே யுளனுபிரத துணையே
பாதி மாதொரு கூறனே பறறிலார பறறே
கோதி லனபருக கனபனே கூததனே சரணம ௨௬

ஊனக கூததினி லுழனறிடா வகைதந்த தாளுட
ஞானக கூததனே நளளிருட கூததனே முனிவா
கானக கூததனே கயிலையிற கூததனே தில்லைத
தானக கூததனே சரணபுண டரீகமே சரணம. ௨௭

தொணடனு னுனககின்றல முனனேர தொணடனக
கணடு கொளளெனனை யெனறனன கடவுளு மகிழந்து

மணந்த மனயிறைல முனிவனே புனசெயல் மகிழ்ந்தோம்
விணந் நினைக்கருத் துள்ளதை விளம்புவா யென்றான் ௨௮

அடியனே னுன்ற திருவடி யடங்கினை றேத்தக்
கொடிய வொணறுருக் குறளவடி வாவறு மொன்றான்
சடில மாதவ ராதனங் குறளவடி வை
முடிவி லின்பொய்யா குறமுனி யாமென மொழிந்தான் ௨௯

அவ்விடத் திலெத்திபன் றுறுபுனி யானை
னவ்விடத்தருங் குறுமுனி பொறைந்த புனைத்தார்
திவ்விய தகனு சிறியனே யெனு மொனும்
பௌவ மீதினு டசுமனா பாகவா நகும் ௩௰

மண்ணை டங்கலு முண்ணுமேழ் பாரியைய விழுங்கு
மெண்ணி றிங்கல்ல படங்கலு மொலைவி னாருங்
கண்ணு திப்பிற புகுநயன ... நணைபு
மெண்ணை ராகினி பறாது ... சித்தா ௩௧

அருமை யாதகா னகதிபன குறுமுனி யான
பெருமை கூறுமை பினனரு மயனா லாய
மொருமை யாறுசெலு முததபா கணைமைபு முமையபா
மருவ யாதகனை கடபவாக ... பமை வனைந்தா. ௩௨

இரண்டாவது குறுமுனிச் சருக்கம்

முற்றிற்று

ஆகத் திருவிருத்தம் ௮௦.

மூன்றாவது

கயிலாயச் சருக்கம்.

——(*).——

சிவனளித்த வடிவுகண்டு சித்திவாய்த்த முனிவனுந்
தவமுறைத்த நிலைமையிற் றகையினொப் பிலையெனா
மௌனநிட்டை யதனைவிட்டு வாயைவிட்டு வாழ்த்தினை
பவனிணைப் பதத்தில்வீழ்ந்து பாடிக் கூத்து மாடினான். ௧

மேலுங் கீழுஞ் சாருமாறும விரிஞ்ச னுக்கு நண்ணிலாய
தாலந் தூலவேர்கள்வீழ்ந்த சடில முனிவர் கருளகிலாய்
சீலங் கொண்டு மூலங்கண்ட சித்தர்க்கின்ன மருள்கிலா
யாலங் கொண்ட கண்டத்தண்ண லடியர்க் கெளிமையாயி
[னைய. ௨

நெஞ்சில் வஞ்சனங்களைந்த நித்தர் பத்தர் பத்தனே
யஞ்சு மொன்றி நெஞ்சுருக்கு மன்பர்க் கின்ப வாரியே
பஞ்சின் மெல்லடிப்பணைத்த கொங்கை மங்கை பங்கனே
வஞ்சகங்க ளொத்த நெஞ்சின மறுவ ரங்கடருக்கவே ௩

தாவிலாள நீயிருந்த கயிலைச் சயிலங் காணப்பதா
மாவலாகி நெஞ்சனைந்த தழிந்தொழிந்த தையனே
பாவலாளர் பாடுகின்ற பரமவென்று வீழ்ந்தனன்
சேவலாளன் வாய்திறந்து திருவுளஞ்செய் கின்றனன். ௪

சிரியனற முனிவநந்த மந்திரத்தைச் செப்பிநீ
சூரியனது ளத்தினழ்கிற் சோதிக் கயிலைக் காண்தவாய
நேர தாக நமைக் கண்டு நித்தசித்த னுவையென்
றுரியன்மொழிந்து சேவினப்ப ரத்தொளித்தனன் ௫

அந்தரத் தொளித்தபின் பணிந்து நின்ற சித்தியன்
சுந்தரக்க ளத்தனைக் கருத்தி ருத்திச் சூரியன
சுந்தரக்கு ளத்திலெஞ்செழுத்தைச் சொல்லிமூழ்கினான்
முந்தராக்கு மலமான கயிலை மேன்முளைத்தனன். ௬

உன்னு மாயி ரமமோராறி யோச னைக்க ளுயரமாய்ப்
பன்னி ராயி ரமபரநத யோச னைக்க ணகலமாய்
மன்னு மாம திததிரண்ட வெண்மை யாகிப் பாங்கெலாம
பன்ன சாலை மாட கூட மாளிகை மடங்களே. ௭

ஆக மங்க ளாகமங்க ளோது வாக ளங்கெலாம
பாக வேத மநதவேத மோது வாகள் பாங்கெலாம
யோக பாத ரநதயோ குணர்த்து வார்க ளங்கெலா
மேக ஞான பாதரா யியமபு வாக ளெங்குமே. ௮

பால லோச னத்துநாலு தோளர் பாஙகர் ஞாங்கரே
மேலுங கீழுந தெரியவோடி மீளு வாகள் கூட்டமே
போல லோக மிடடிசெய்யும பூத நாதர் புஞ்சமே
சில கிட்டை யடடசிததி தொட்ட சிததா சங்கமே ௯

ஆயி ரங்க ரஙகள்கொட்டிப் பாடி வாக ளெங்குமே
யாயி ரஞசி ரங்களெட்டி யாடு வாக ளெங்குமே
யாயி ரங்க ரதநில்முட்டுக் கொடடு வார்க ளெங்குமே
யாயி ரங்க ரத்தினடடுத தட்டு வார்க ளெங்குமே. ௧௦

சநதி திகக ணுடுமபூத கோடி கோடி கோடியே
சநதி திக்க ணுடுஙகணி கோடி கோடி கோடியே
சந்தி திக்க ணடமாதர் கோடி கோடி கோடியே
சந்தி திக்கட் பாடுநதேவா கோடி கோடி கோடியே. ௧௧

வநத தேவர் பத்தாசிததர் மால யன்பு ரந்தர
னெந்தை காலம பாரததிருந திரஙகு வாக ளெங்கணு
முநது கால மானகாலை முடிக ளோடு முடிபட
நந்தி தேவா கைபபிரம படிப்பர் சென்று ஞாங்கரே. ௧௨

பூதங காக்கும வாயிலும புணருங் கூளி வாயிலும
வேதங் காககும வாயிலும விசயக்க ணங்கள் வாயிலு
நாதர் நநதி வாயிலும நயந்து போய கத்தியன்
காத லோடு கயிலையாணன் கனக முன்றில் சென்றனன் ௧௩

ஆல முண்ட கண்டமு மணிநத மௌலித் துண்டமுரு
சூல முஙக பாலமு மபய வரத தோளகளும

பாலனேத்தி ரம்முஞ்சத்தி பாகமும் பதங்களுங்
கோலச் செக்கர் மேனியுங் குமரர் பாலுங் கண்டனன். கச

கண்டு கொண்ட கத்தியன் கண்க டாரை பிலகிடக்
கொண்ட புளக மெலிடக் குழறி வாயுங் குழறிடப்
பண்டை யங்க மட்டகங்கள் பஞ்ச கம்ப ணிந்தனன்
றெண்டின் வேத சாத்திரங்க டோத்தி ரங்கள் சாற்றி
[னன். கரு

நன்று நன்று கத்தியா நயந்து வந்த வென்னை
மன்று ளாடு கயிலை வாணர் மகிழ்ந்து வாழ்த்துரைத்தபி
னன்று தென்ற ரைத்தல முயர்ந்த நிருந்த தத்தரை
சென்றி ருக்கி லொத்திருக்கு மென்று செப்பி னானரோ. கசு

மங்கை பாக னங்குரைத்த வார்த்தை நோக்கி மாதவஞ்
சங்கை பண்ணி நண்ணிவீழ்ந்து தாழ்ந்தெ ழுந்து தொழுது
யங்கி லக்கம் யோசனை யளவு யாந்த விந்தத்தைச [போ
செங்கை யால மூத்தப்பாத லத்தி லோர்ச்ச சென்றதே. கஎ

கும்ப முனிவன் வம்பரிருவாக கொன்று போதும் வழியிலே
யம்ப லத்து ளாடுவாரை யப்ப ரத்தி லிஞ்சையா
தும்பு ருக்கள் நாரதாதி தொழுது நின்று பாடலா
லும்பாக கிரியு மிம்பாதத்தருவு முருகி யுருகி வீழ்ந்தவே. கஅ

தருவுங் கிரியு முருகக்கண்டு சைவ முனியு முருகிநூ
னுருக்கு மலையிற் படிகத்துண்ட மொன்றை யெடுத்து முனிவனு
மருவு மதுரை யாலவாயின் மண்டபத்திற் கொண்டு போய்ப்
பெருகும் படிக வடிவக்கலைக்குப் பீட மாக வைத்தனன். ககூ

மதுரை யால வாயின்மேய மன்னர் சொன்ன கற்பொ ருண்
முதிர வாழ்த்தி யதிரகட்ட முட்ட விட்ட முறைமையின்
சதுரை வாழ்த்தி யதிரவாழி தனைய மைத்த சதுரதென
னதுரை யென்று சென்றுநின் றகத்தி யனப ணிந்துபின. உ0

ஆங்கு நின்று குறும்பலாவி னரியைச் சென்ற கத்திடைப்
பாங்கு நின்ற பரமனுக்கப் பாட வரியு முருகினன்
வாங்கி யரியைத் திரட்டிக்குறுக்கி வாழ்த்தி லிங்க மாக்கினன்
றீங்கி நிருக்குற் றலமாகி நிகழ்ந்த பெயருந் திகழ்ந்ததே. உக

மதியம் பொதியுந் திருக்குற்றாலம் வணங்கிச் சிவனை வணங்கி
[னின்
றசைக வரமுங் கொண்டுபோகி யதிக முயர்ந்த தென்றலம்
பே மலையி லிருந்து தருந்து புனைந்த சிவனை நினைந்தனன்
ற குடக்கம் வடக்கதங் நணக்கு மெத்தும புவிமை
[யொத்தே. உஉ

கைலாயச் சருக்கம்

முற்றிறறு.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௱உ.

நான்காவது

காவிரிச் சருக்கம்.

பூகபுங ர கலியும புயனை வனனியு
நாசபுஞ சூதபு மானி சரமுங
காகதுண டகாருந நணட கஙாரு
மாசமு மூரமு மங கமைலு மே க

மாவபுமா வனுசியு மகிழும மாணியுங
குரவபுங தரமுங கொங்கும கொங்கைகளு
சாளமும பலவுநறு சந்துங் குந்தமுந
கராதருங் கடிவு மேய மலையச் சூழலே. உ

ஞாயிறுந் திங்களுங் காருங் கொண்டதுந்
தோயுறக் காணுமோர் சோலை துறுதலால்
வேயுறு மணிகளும் விடவ ராவுறு
வாயுறு மணியுமே மலையச் சோதியே. ௩

உசுக்காளா ஒரிப்புண வொழுக்கப் புலவினைப
பசுக்களு மேய்தரப் பாடபும புறமா
முசுக்களு மந்தியு மொய்க்க மோனிக
ளிசுக்கமா யிருப்பவ ரெண்ணில கோடியே. ௪

வணமெலா முனிவர்கள் வரஙகள கேடபவ
ரினமெலாம வானவ ரியககா விஞசையா
சனமெலாஞ சிததிகள கறகுந தாபதா
கணமெலா மலாமழை பொழியுங காணிலே. ௫

அகததியன மலையினி லாடு மாதிரன்
மகததுவ மஙகையா மதிமு கதனைதயு
மிகததினிற் சுனைகளி லெட்டிய பாதததம
முகததையுங கணடுபோய் முறுவல செய்யுமே ௬

கண்பொருந தாமுனிக கணஙகண மேவிய
விணபொரு மலயமேன் மேவு மாமுனி
தணபொரு கைபபெயா தாஙகிச சாகரத
தெணபெருந தாளமே விளைகரு மெனபவே. ௭

மலயமா மலையின்மேன மன்னு மாதவ
னுலைவறப பூசையு முஞற்றி யோமமு
நலமுறச செய்துபன னுளி ருநதபின
கலையுடைக கையாவெண் காடு மேவினன. ௮

மாதவக குழாததொடு வநத மாதவன
வேதபுட் கரிணியின் மூழ்கி மேதகக
காதலவெண காட்டுரைக கழல்ப ணிநதனன்
தீதிலாப பிதககண விதமுஞ் செய்தனன். ௯

அஞ்செழுத தோதியங கிருநத காலையி
லெஞசலில சமுததிர ராச னெய்தினன
மஞசன மலாதொடு முனிவன றனினில
விஞசிய பூசைகள விதியிற் செய்தனன. ௧௦

பூசைகள குயிறறிய புணரி மனனனை
யேசற முனனோ யிருககை நலகினன
றேசுற மனககிடை செபபு வாயென
வாசற வெழுநதுமின றவனுங கூறுவான. ௧௧

காவிரி யெனபவள கமல நான்முகன்
றாவிரி சிநதையிற் றலங்கத தோனறினள்

நாவினிற் கலையெலா நயந்து கற்றவள்
பூவினிற் பாதகம் போக்க வல்லவள். கஉ

முன்னர் மேலாய முத்தி வைப்பெயாக
கன்னியை யோதந் கவேர னெனபவன்
றன்மக ளாகநற் றவமி யற்றினு
னன்னவ டனைவந்தி யவனுக் கீந்தனன். கங

நலமலி யழகினா னல்ல கல்வியாற்
குலமலி நன்மையாற் றுணத்தி னன்மையா
லுலகினின் மங்கைய ரொருவ ரொப்பரா
திலகமே பல்லது செப்ப லாகுமோ. கச

சகத்தினி லொருவருந் தனக்கொப் பில்லவ
ணகத்தி லென்னா பணத்தினு னம்மைப் புலகுவா
ரிகத்தினி லொருவரு மில்லை யென்னுநா
ளகத்திய முனிவரி பகக வெய்தினுய. கரு

தின்னது பெருமையை யுற்றுப் பார்த்தன
டன்னிக ரில்லவ னென்ன றுதாழ்ந்தனள்
மன்னிய விதியினா மணமுஞ் செய்தனை
பன்னவ னருளினா டாதமைய னென கசு

காமரு பதத்தினை யணி யோருரு
தேமரு தீர்த்தமாய்த் திகழ்ந்த தோருரு
நாமரு தீர்த்தமாய் வையை நல்கின
மாமலி புவியோரலாய வாழு மென்றனன். கஎ

பூருவ சிநட்டிற் பூத நாதனு
நாருறு நதிபதி யென்று நாடியு
மேனுருவு கங்கைபோ யாதி தீர்த்தமுஞ்
சீருற வென[illegible]ழு வந்து சேர்ந்தன. கஅ

என்றவ னுரைத்தது மங்க டவியராசனை
னின்றபின் பொன்னியைத் தருவ னில்லெனச்
சென்றனன் மைப்பால வரையைச் சேர்ந்தன
னன்றிசோ கவேரனை நயந்து கண்டனன். ககூ

சையமால் வரையினிற் றங்குக வேரனும்
பொய்யிலா முனிவனைப் பூசை செய்தனன்
ஐயமில் கவேரனை யாழி நாயக
னுய்யுமா றின்மகட் குணரச் செப்பினன். ௨0

ஊர்த்தமாம் வடிவினி லொன்றுனைப் பாலது
தீர்த்தமாம் வடிவினைக் கொண்டு செல்லுகேம்
பூர்த்தியாய்ப் பொருந்தெனப் புகழ்ந்து போற்றினா
னார்த்தவன் பொருந்தினா னையன் வாழ்ந்தனன். ௨௧

வேறு.

குமண்டையிட் டமரர்கள் முனிவர்கள் கூத்தெழ
விமண்டலந் தழைத்திட வெங்குமெய் வியர்ப்பெழ
வமண்டையிற் பலிகொள்வா ரருளினா லபிமுகக்
கமண்டல மொன்றினிற் காவிரி தாங்கினன். ௨௨

வேறு.

குடக்கினுங் குணதிசைக் கோங்கி யாலயம்
வடக்கினுந் தெற்கினும் வணங்கி யேத்துவான்
கடக்கருங் கையினிற் கமண்ட லத்தையோ
ரிடத்தினில் வைத்தன னெங்கண் மாதவன். ௨௩

வைத்தன னெடுத்துப்போய் மறைபிறப் புக்கன
னத்தகு காலையி லைங்க ரத்தினை
குத்திர காகமாய் வடிவு கொண்டுபோய்ச்
சித்திரக் கமண்டல நீரைச் சிந்தினான். ௨௪

சிந்திய கமண்டலச் சீத நீரொன்று
கந்தமார் சூரியபுட் கரிணி யொழுகிய
யுந்தரு சத்தகலை யுடனி ருந்துபோய்
வெந்திறற் கடலினில் விரைந்து விழுந்ததே. ௨௫

நீக்கருங் குறுமுனி நியதி முற்றிவந்
தாக்கருங் கமண்டலந் தணைந்து பார்த்தனன்
போக்கற நிகழ்ந்தது புந்தி யோர்ந்திடா
நீக்கருந் தாக்கையுஞ் செய்ய வல்லரோ. ௨௬

என்கருத் தொன்றுமு மின்ன தாதலின்
முன்கரத் தைங்கரன் முடித்திட் டானெனத்
தன்கரக் கமண்டலந் தாங்கி மான்மழு
மின்கரத் தையரை யாறு மேவினன். உஎ

கொட்பிலா முனிவர்கள் குழாத்துடன் சூரிய
புட்கரி ணிப்புனன் மூழ்கிப் புண்ணிய
நட்பினாற் றிருவையா றுடைய நாதனைக்
கட்புனல் களித்தகக் கண்டு வாழ்ந்தனன். உஅ

அழுதனன் பெருத்தன னற்று வீழ்ந்தனன்
வழுவிலாப் பலபல வலமுஞ் செய்தனன்
றழுவிய வுருத்திர சமக மோதினு
னொழுகிய திருவெழுத் தஞ்சு மோதினன் உகூ

நெய்யினாற் றயிரினா னிறைந்த பாலினாற்
சையவான் றேனினாற் கருப்பஞ் சாற்றினான்
டையிலாப் பலபல மஞ்ச னத்தினாற்
கையினாற் பூசைகள் களிப்பிற் செய்தனன். ௩0

அறுசுவைக் கறியினா லமிர்த மூரலா
னிறுவிய பாறயி னெய்யப் பூத்தினா
னறுமலர் சாந்தினா னயந்து பூசைகள்
குறுமுனி யடியவர் கூட்டம் போற்றினான் ௩க

முத்தியும் போகமு முபன்று தேடுவான்
சித்திதான் சிவசையச் சிவனொடு மம்பரைப்
பத்தியாற் பூசைகள் பரிப்ப தேயிது
சத்தியஞ் சத்திய மென்று சாற்றினான் ௩உ

மூன்றுநா ளிப்படி முதல்வன் பூசையுந்
தோன்றிய மறுவிலாத் தொண்டர் பூசையு
மென்றுகொண் டியல்பினாற் செய்த பின்னர்வாள்
கான்றெறி கரத்தாசாய்க் காநி மேவினன். ௩௩

கபுமலர் மஞ்சனங் காந்தஞ் சந்தன
மடிசினற் றாபதீ பங்க ளாதியாற்

படியில்சாய்க் காட்டரைப் பூசை பண்ணினன்
மடியிலாச் சமுத்திர ராசன் வந்தனன். ௩௪

வடகலை தென்கலை வல்ல மன்னனைக்
கடலடி பணிதலுங் கண்ட கந்தியன
படர்தரு தீர்த்தநின் பாலணைந்ததே
யிடரினி யில்லையே யென்று கூறினன். ௩௫

அறை கடல் காவிரி யணைந்த சங்கமத்
துறையினிற் காலங்க ளறிந்து சுதநனுஞ்
முறையினின் மூழ்கினன் முயன்ற பாதக
முறைதரு மங்கியின் விறகை யொகநமே ௩௬

சங்கமத் துறையினைச் சாரிற் றண்டுடி
லிங்கத்து மூழ்கிடி லியாவ னாகிலு
மங்கணை பெருமையை யறையற பாலதோ
திங்களி னினைத்தது சித்தி யாகுமே. ௩௭

புணரியே கேட்டியோ வென்று புங்கவன்
குணமுறக் கூறினன் கூப்பி யஞ்சலி
மணமலர் கொண்டடி வழுத்தி வைபகத
திணையிலா மூன்றுநா ளென்செய் தாயென. ௩௮

சேட்டநீ ராசனே செம்பி யேசுரத்
தாட்கொளுஞ் சிவனையு மடியார் தம்மையுந்
தீட்டிய பூசனை செய்து வேதியர்
கூட்டமும் போற்றினே னென்று கூறினன். ௩௯

ஆயுமை யாற்றின தரிய மாக்கதை
நாயனா ருட்கதை நல்ல மாதவர்
நேயமாக் கதைகளை நிகழ்த்து கென்றனன்
றாயமா முனிவனுஞ் சொல்லு வானரோ. ௪௰

காவிரிச் சருக்கம்
முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௱௪௨.

ஐந்தாவது

பஞ்சநதிச சருக்கம்.

——:(*):——

என்று ளான்சிவ னென்றுள திவ்விய லிங்க
மென்று ளான்சிவ னென்றுள செப்பிப்பேச ரமுந்
துன்று மாதல மெங்கணு மெங்கணுந் துன்றுச
சென்ற சம்புவை வாயினுற் றொப்புவா ருளரோ க

இருக்கு நான்முக னுதிபோன் பனை ததன னிறைவன
திருக் காத்திறற் படைத்தத்து திருவை யாறதனில
விருப்ப மில்லவ ராயினு மென்று நாண மேவில
வருந்து பாதகந் தழுவுடு விறகினை மாளும உ

தரைக்க ளிப்படு பாதக ரிலையென்று தலத்தோர
கரைக்கும் பாதக னைக்கிலுங் கடவுளை யாறென
றுரைப்ப னொருவ னாயிரு காலைவை பாவ
மரைக்க ணத்தினி லாயந்தி மலவுமா னிடனே. ங

தவமி லாதவ ராயினுந் தவப்புத் தின்றத
மூவமை யில்பதி மூன்றதி லொன்றிங் காசி
யவாமில் காசி யொத்தரு ளருட்பதி யாய
சிவனு மாதினிற் றிருவையா றதிகமே செப்பில. ச

தேசங் காசியை யொப்பது திருவையா றதனி
லேசில் கங்கையி லதிகமா மெனனளித்த தலத்தில
வாசம் பெற்றவர் பிறந்தவ ரிறந்தவர் மனமே
வாசின முத்தியை படைவதா ரதிப மாமால ரு

கங்கை யேமுதன் மூன்றரைக் கோடித்தீர்த் தங்க
டுங்க நற்றுலா காவிரி யாடித்தம் பாவ
மங்க ளுக்கமோ ராண்மூழ்கிற பாவங்க ளகலுந்
திங்கண் மூழ்கினோர்க் கொப்பில்லை யெனச்சிவ னுரைத்தான்.

பிரம கத்திபோல் கள்வுகள் ளுண்டல்பே ராசா
னரிவை தீண்டலத் தினடிநோர்க் கூடலா னைந்தும

புரமன் சூரிய புட்கரி ணிப்புனன் மூழ்கிப்
பரமன் சேவடி பணிவதே சாந்தியென் றுரைக்கும். ௭

திருவை யாற்றிடைச் சேர்ந்தவர் யாவர்க ளிட்டத்
தொருகு டிக்கொரு புதல்வனைப் பெற்றவர் போல
வருளு மன்னையு மப்பரு மவரையே பார்ப்பா
மருவு துன்னல ரவர்கடுள ரேலவர் மாய்வர். ௮

செல்வ மல்கிய திருவைபாற் றினிலன்பு செல்லப்
புல்ல னுற்றவர் புல்லரே யாயினும் புரிந்து
மல்கு தாளிணை வணங்குவார் தமைச்சிவன் மகிழ்ச்சி
நல்ல கந்தனை நயந்தது மானவே நயக்கும். ௯

இட்ட காமிய மெய்துமை யாற்றினை யெய்தி
யட்ட மாசித்தி யெண்குண மட்டாங்க யோகஞ்
சிட்ட காட்சிக ளெட்டினு ஞானமுஞ் சேருஞ்
சட்ட வாக டம்பதம் வேண்டினுஞ் சாரும் ௧௦

அருவ ருப்பறப் பசுவினைய யாலணி நூலா
லொருவி ளக்கிடு னூழிகா லஞ்சிவ லோக
மருவு வண்பல விளக்கிடு வானையார் புகழ்வா
ரொருமை நெய்விளக் கிட்டவ னமருல கிருப்பன் ௧௧

ஆம ணக்குநெய் யிட்டவ ரலைனு மிடியுந
தாம ணந்தவர் தண்புல தயிலமே யிட்டார்
றேம ணக்குநற் றிருக்கயி லாயமீ திருப்பா
மார ணக்குறுந் தெங்குநமா மெனமறை சாற்றும். ௧௨

சுத்த பூமியிற் சுத்தனுய்ப் பூவனந் தொடுத்தோன்
வைத்த வனப்பு திசைமா மலரினை யெடுத்தோ
னித்த நாரினாற் கட்டிப்போய் நித்தனுக் களித்தோ
னத்த நல்கினோ னருஞ்சிவ லோகமீ திருப்பன். ௧௩

மணத்த பூவினி லொன்றுமா தேவன்மேல் வைக்கிற்
குணத்தி லெண்பது கோடி தன் குலத்தினி லுள்ளா
ரிணக்க மாநர கத்தைவிட் டேறுவ ரென்றால்
புணாக்குழு பூவனம் வைத்தவன் பெருமை யார் புகல்வார்.

திருட வந்தொருகா லெலி திரியினைத் தூண்ட
வருமை யூழுல காண்டதுங் கண்டிமை ரொருவன [வா
பொருவின் மங்கையைக் கோயிலிற் கொண்டுபோய்ப் புண
ரொருவி னக்கிட வூழுல காண்டது முள்ளே ௧௫

கூற்றங் காய்த்த சந்தனங் குங்கிலி யங்க
ளாறும் பலபல பொடியினு னறும்புகை யெந்தேதான
றேற்றந் தன்னது திரவிய நித்தலுங் களித்தே தா
னாற்று செஞ்சடை வைத்தவர் சிவபுரி யணைவான். ௧௬

ஐயன் சூரிய புடகரி ணிப்புன லாடிச்
செய்ய பூசையுஞ் செய்வனேற் சிவபுரி யடைவன்
வைய மாப்புவன வானுல காளுவன் வேண்டிற்
றீய சேவடி யடைந்தவ னிறுதியிற் றொடர்ந்தே. ௧௭

பஞ்ச மாநதி நாரியிற் பரிவுடன் படிம
னஞ்சு தொண்டருக் கமுதுசெய் வித்தவ னரனா
விஞ்சு வானபு ரியடைந்தவன் வெந்துவித்தம பணைத்தோன்
றஞ்ச மாகிய பரசிவ ன யிணை ராவான் ௧௮

மறைய வாகமு மோதாமன வளநிதி முதலா
நிறைய நல்கினோ னெறிப்பட வேள்வியை முயன்றே
னுறைவ னிந்திர னுயாபதி பசித்தவாக குணப்
பொறையி னல்கினோன் பூபதி யாயர சாள்வன். ௧௯

எறும்பின் வாயரி சித்தசே ருமிகசடை யரிசி
யறும்ப சிதாணிற் றி ளைப் பாற னந்தவாக களித்தோன
பெறும்ப தம்பிற பதிளிற் கோடிசெவ தியாகத்
நஞ்சு ளைக றி பணடியை நல்கினோ னொர நம ௨௰

பஞ்ச மாநதிப பரசிவன திருவுள மாழக
மஞ்ச னம்பெய்ய யார்த்தவர் வாரமு தளித்தோர
மிஞ்சு பூண்டை வெண்கில வேண்டுவ வளித்தோர
நஞ்ச முண்டவர் சம்பத்தி னலப்பணிந திருப்பார ௨௧

விரிஞ்சன் புனனைர வேண்டுவ தனைகயாற கொணர்ந்து
புகந்து சூரிய புடகரி ணிப்புன லாடிய

பரிந்து பூசைமுப் போதுமை யாறனைப் பரவித்
தெரிந்த யாகமும் பலபல விதிப்படி செய்து. உஉ

மாறி லாதபஞ் சாக்கினி மத்தியி னின்று
தேறு நெஞ்சினிற் சிவனடித் தியானமீ தழுந்தி
யூறி லாததன் னுடம்பினை யுண்டியா லொறுக்க
வீறி லாதவை யாறனு மெதிர்ப் படத் தோன்ற. உ௩

பரமன் சேவடி பணிந்து நான் முகனெதிர் நிற்பப்
பிரமனே வரங் கேளெனப் பிரானுரை செய்தா
னுர மளித்து நின் னுலகினைப் படைப்பதி காரம்
வர மளித்துநின் மந்திர மும்பக ரென்றான். உ௪

உருட்டி யந்தகன் றனையுதைத் தருளிய பெருமான்
சிருட்டி நான்முகற் கருள் செய்து செவியின் மந்திரமும்
மருட்டி ருக்கற வருள் செய்து வரம்பல கொடுத்தான்
வெருட்டி ருக்கறப் பிரமனும் விடைகொண்டு போனான். உ௫

மாயன் முன்னரே வஞ்சக ராலலைப் புண்டு
நேய மெங்கணுந் தவம்பல செய்தனன் றெளியா
ஞபஞா நமதைப் பரையாறரை நயந்து
நேய மாகிய சேவடி நித்தலும் பணிந்து உ௬

மணத்த மஞ்சன மாலைக ளாதியால் வாய்ப்பப்
பணித்த பூசைகள் செய்தனன் பரமனுந் தோன்ற
வணக்கஞ் செய்துட னடுங்கமா மறைத்துதி செய்தான்
றணப்பி லாவர மெனக்கொ லோ வென்றனன் றலைவன். உ௭

கிளாத்த வஞ்சகர் கிளை யெயலுங் களையற வேண்டும்
வளைத்த வானப்படை யருளென வுரைத்தனன் மாயன்
விளைத்த வானவன் விதித்தருள் செய்தனன் றவத்தா
லிளைத்த மாயனும் வணங்கினன் றேற்றன னன்றே. உ௮

மூல மாலயன் முன்னரே தவங்களை முடிக்கப்
பால நேத்திர னவர்க்கிரு பாகமு மளித்துச்
சூலம் போலவை யாறனுஞ் சுடர் வடிவானை
மால யன்னுரை தீர்த்தமும் வரம்பெற வளித்தான் உ௯

தக்கன் வேள்வியிற் பற்களைப் போக்கிய தபனன்
மிக்க மாதவஞ் செய்தலால் விமலனுந் தோன்றி
யுக்க பற்களு மருளின னுவன்படி தீர்த்தம்
புக்க சூரிய புட்கரி ணிப்பெய ராமால். ௯0

வாம தேவனென் றொருமுனி வளம்படு தவத்தோன்
றாம டஞ்சனங் கொண்டிறை சரணங்கள் போற்றக்
காமனைச்சுடுங் கண்ணனு நண்ணிமுன் னின்று
சேம மாகிய வரங்களத் திருமுனிக் களித்தான் ௯௧

முனிவர் தங்களிற் றலைவனும் வசிட்டமா முனிவன்
கனியு நெஞ்சினொற் கழலிணைப் பூசையும் பண்ணி
யினிய சங்கர யாகமு மியற்றினா னிறைவ
னனிவ ரங்களை நல்கினன் முனிவனு நயந்தான் ௯௨

முயற்சி யாகநாங் குறுமுனி யாவதன் முன்னே
செயற்கை கூர்ந்திட்ட திருவப்பப் பூசையுஞ் செய்தோங்
கயற்க ணாளுமை வரைத்தவர் காவலன் றோன்றி
யியற்கை யாகமு மிட்டகா மியம்பல வீந்தான் ௯௩

பிறவி யில்லவ ரந்தர சாரிகள் பிறபா
றுறவி மாதவர் துயில பசி யில்லவ ரநேக
ரிறுதி யில்லவ ரனையரை யாறற்னி லெய்தி
யுறுதி சூரிய புட்கரி ணிப்புன லாடி ௯௪

ஆனந்த சித்தரு மருவுடை யான்கழல் வணங்கி
யினங்க ளோடுபன் மாமலர் மஞ்சன மேந்தித்
தினம்ப ணிந்திடத் திருவையா றுடையவன் றோன்றி
மனங்க ளிர்ந்திட வரம்பல நல்கினன் மாதோ. ௯௫

சத்த மாமுனி கணங்களை யாறனைச் சாரந்தே
யெத்த லத்தினிற் றவம்புரி வோமென வியம்ப
நித்தி யத்தல மேழினு மிருமென நிமலன்
சுத்த வாய்மொழி யந்தரத் தெழுந்தது தோன்ற. ௯௬

பாவ நாசமெம் பன்னசா லையிலெழுந் தருளித்
தேவ தேவனின் றிருக்கணே கருள்புரி யென்றா

கோவின் மேலவருந் திருவையா றுடைய செங்கோமான
மாவ ரதநின்னை யருளினன் முனிவரு மகிழ்ந்தார். ௩௭

நற்ற லங்களி லெழுவருந் நற்றவம் புரிந்து
பிறைமை யெண்ணில காலங்கள் பெயர்ந்தபின் வந்தர்
நற்ற வாக்கரு டிருவையா றண்ணலுந் தோன்றி
முற்று நலவரங் கொடுத்தனன் முத்தியு மளித்தான். ௩௮

சிலாத னென்றொரு திருமுனி முனிகளிற் சேட்டன்
புலாதி யைந்தையும் போக்கியைம் பொறிகளு மகற்றிக்
கலாதி யேழையுங் கரணங்க ளனைத்தையுங் களைந்து
நிலாவ ணிந்தவர் திருவடித் தாமரை நினைந்து. ௩௯

மன்ன சாலையைப் பாற்றினிற் பரிவுட னமைத்து
புன்னுமப் பூசைமுக் காலமும் புயற்சியான் முடித்தே
மன்னிய மாதவ மொருவர்செய் யாரெனச் செய்தா
னென்னை யாருடைய யாரும் வந்தெதிர் தோன்ற ௪௰

பத்தி யாற்றொழு தழுதழு பணிந்தெழுந் திறைய
முத்தி மாதவ வரங்களை மொழிகுவா யென்று
னித்தி யத்துவ நிலைபெற வருள்கவென் றின்ன
சத்தி பாகனுந் தந்தன னெம்பிறந் திரமறைந்தான ௪௧

பின்னை யேதிரு நந்தியைப் பிள்ளையாய்ப் பெற்று
ன்னனு கூறினன் சமுத்திர ராசனு மிறைஞ்சி
நன்று கூறின சிலாசரு நந்தியெம் பிரானும்
மன்று செய்தவங் கற்றென வகுத்துரை செய்வான். ௪௨

பஞ்சநதிச் சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்—௱௮௪.

ஆறாவது

சிலாசமுனிச் சருக்கம்.

——:(*):——

தேவ முனிக்களின் மேலவ னான சிலாச முனித்தவ னும்
பாவ மிகச்செய்த பாவிகள் வாழ்பதி பாராய னென்சசிவ னு
ரேவவி லுத்தல மேவினர் கால னிறைஞ்சி யிணைக்கழலின்
மேவிய பூசைக ளேயதி னாறும் விதிப்படி செய்தனனே ௧

நல்ல முனித்தவ னேயடி யேனுழி நண்ணிய தென்சொல்லெனச்
சொல்லு நமனற்னை நோக்கிச சிலாசா நாயக னுரைத்திடுவா
னெல்லையி லாப்பவ முன்ன மியற்றின னைய பிறப்பிதனிற்
கல்லுண வாக வருத்தது கேளொரு காரண மாகுவதே. ௨

முந்து பிறப்பி லிருந்திய காலயின முந்தி யிரப்பவராய
வந்த வருக்கிலை யென்றுரை பாவம் வந்திய கல்லுணவாய்
நந்த விளைந்தது நாமுண மேயது நானமறை பாகமு
மந்த வினைக்க ளகன்றிட நின்னை பணிந்திடி லென்றனனே. ௩

சிவனடி மேவிய தவத்தனை னை சிலாச முனித்தவன்செய
தவமுறு தீவினை கல்லுண வாகி நயந்து விளைந்ததனு
மிவனிகர் மாதவர் யாரினி யுய்குவ ரென்னினித் தீவினையா
லவமுறு பாதக ரென்படு வாரென வந்தக னோந்தனனே ௪

பொன்னைத் தேடி னலவழி புகதுப புகழுட பெறலாமே
பின்னைத் தேவர் தொழுமபத முண்டே பேசா நிலையுண்டே
யின்னற் கொடுநா கின்றே கருவிலு மெய்திப் பிறவானே
தன்னைக் கொல்லத் தானே துணிவானுனே தனியுண்பான். ௫

நீரே நிதியந் தேடினி ரந்த நிதியமு நிலைநில்லா
வாரீர் நீரு முணடிலீர் புண்ணிய வழியிலு மலகாதே
பாரீர் நரகப் படுகுழி மீது பதைத்து நெருப்புண்டே
ராதா ருண்ணப் படடீர் சொல்லீ ரந்தோ வந்தோவே. ௬

என்முக நோக்கினி ரெனபதி கண்டீ ரனனினி வேண்டுமெனத்
தென்முக னாகிய வின்னிர யங்க டெரிந்திட வேண்டுமென

நன்முக னாகிய நற்றவன் வேண்ட நடுங்க விரைந்துவருந்
துன்முக னென்றொரு தூதனை யந்தகன் றணையென வேவின
[னே. ௭

தூதுரை துன்முக னோடு சிலாசன னுன்னர கங்களெலாம்
வேதனை யோடு வந்தெதிர் கண்டு மெலிந்து நடுங்கிமிகப்
பாதக ரானவர் மேயவன மீகப பஃறுளை நாகத்தின்
மீது நெருப்பெரி யப்பல சூடுறும் வேதனை கண்டனனே. ௮

காலொடு கைகள கழுத்தி லெடுத்துக கட்டுச சூடுண்டார
மேலொடு காறலை கீழுற மத்திகை வீசிக் கொள்ளென்பார
பாலுணும வாயிற றகடு மடுக்கக கனலிற் பதையுண்பார்
கோலிய தோளபல கொட்டடக் கட்செவி தொட்டுக் கோவென
[பார். ௯

வேறு.

தீயினில வைத்துக குறடு பிடுங்கித தீயுணபார
வாயி லிருப்பு முளைகண் மடுக்க மயங்குண்பார
பாய சலாகைகள செவியின மடுக்கப பதையுண்பார
சேய சலாகைகள கணகளி னூசியி லெற்றுண்பார. ௰

வேறு

வெங்கரு நாயகள கடித்துத றத்தசை வீங்குண்பார
சங்கையி லாதரி யென்பு கடுக்கத தகருண்பார
பொங்கிய கரடிகள புலிகள பிடுங்கப புடையுண்பா
ரிங்கிவர் படுவது கண்டு சிலாசனு மெனசெய்வான். ௧௧

அங்கண னேயென னாரமு தேயென் னையாவே
சங்கர சங்கர வென்று நடுங்கித் தரைமீதே
மங்க விழுந்து புரண்டு மருண்ட மயக்கோடே
புங்கவன் கைகள சென்னியின் மோதி யுரைக்கின்றான். ௧௨

கண்டக வீரிய காவல துன்முக வாவென்றான
மிண்ட னடுங்கித தெண்டனு மிட்டு விளம்பென்றான
மண்டி நெருப்பெழ வனமீ சக்குழி தன்மீதே
கொண்டு குலைந்து கழிந்தவர் யாவர் கூறென்றான். ௧௩

உள்ள பிதாவழி தன்வழி தாய்வழி யுண்டானா
தள்ளலின் மூவேழ் தலைமுறை யோருந தாழாதே
தெள்ளிய பிண்ட முதகக் கிரியைகள் செய்வானோர்
பிள்ளையி லாதவர் படிவரிந நிரயம் பெரியோனே. ௧௪

சைவ முனித்தவ ராச தவங்க ளானைபபோலச
செய்வ தொருத்தரு மிலலைச சிற்தே துறையன்றோ
நைவ துனகவொரு பிளளையி லாத நவையாலே
பொய்வழி நரகங் காண விதிததது போமென்றான். ௧௫

கேடடது முனனம படுதுய ரததிற கேதமுறா
வீடடிய தருமத தலைவனு மெதிரகொள வெதிரபேசிக்
காடடுறு நரகத தலைவன் பினனை கடுகிவர
வாடடிகழ முனிவ னிலெனன வுரைசெய்து வநதானால ௧௬

பஞச நதிபபதி வநத சிலாசன பாவேநத
கஞச மலாகநடி கமழும மயனரி தீாததகதி
லஞசு நதிபபுன லாடித தொளாயுற புனையுமம
விஞசுற விடடுத தனிசிய மககள விதிசெயது ௧௭

கருமா வுரியன பெருமான சிறுமான கையநதி
வருமா னெடுமா னமமா னெமமான மலையரையன
மருமான பெருமான றருமா நிழலோ னையாறே
திருமா நகரன னொருமான பாகன் றிருமுனனே. ௧௮

வீழநது துடிதது நடிதது முடிதத சடைதாழத
தாழநது சருததி லருததி தரிததுரன மறையோதிச
சூழநத பிதககண மெததனை யததனை புஞசெயதே
தாழநதுடை சனம சகதமையு மொததழு தானமுனனே. ()

விரிசடை யானே விடையுடை யானே வினைமாயைத
துரிசடை யானே தோலுடை யானே துகளறறோரக
கெரிபடை யானே யிகலபடை யானே யிகலசாயவா
ளரிபடை யானே யருளா யருளா யபயமரோ. ௨௰

என்ன பிறபபை யெடுததனன முனனே யீயாதே
மனனிய கல்லுண வாக வருநதினன மைநதரிலாப

பன்னிய பாவமன்னிய நரக பலன்கண்டே
னுன்னடி யேனுக் கிதுதகு மோசொல லுடையானே. உக

உருவமு குஞ்சிவ பததியு மறிவு மொருகாலுங்
கருவினி லடையா நிலைமையும வேதா கமநூலின்
பெருமையு மொருமைப பேரா னநதம பேராத
வருமையு முடையா ளொருபுதல வன்றனை யருளென்றான். ()

மைநதர் பிறந்தும பயனென் றனவழி புறநூளளோர
சிநதை மகிழ்நது தேவர்க ளுலகஞ் சேர்வாரை
யநதமி னரகத திடுவார் சிலருண் டமமையிலும
பநதமி லிம்மையி லுமபய னீவார பலருணடே உங

உததம புததிர னைததரு வாயென னுணாவோனும
பததிர புட்ப மணநதோ யமபுகை தீபஙகள
மெததிய போனகஞ சநதன கநத மிகவேநதி
யத்தனை யாறனை முக்கா லததிலு மாசசிததான. உச

காய முறைததிட வஙக பிதககண முஞசெயது
மாயை தொலைநதிட வநது துதிதது வலஞசெயது
தாய தொரஙகந தடவ லியறறி யெழுததஞசு
மேய விதிபபடி யோதின னிடையு மேவினனே உரு

அக்கினி முதறொழி லுய்ததபி னெபபறி வின்மிகவே
முக்கண னடியவ ரிசசைப படியமு துநநலகித
தககவா முனிவர்கள குரவாக டமமாச சனைசெயது
மிக்குள மாமறை வேதியா பூசை மிகவாறறி. உசு

கடனசெய்து முன்னம புலலிய கல்லுண வுங்கொளளா
னிடம்பட வாயுவு நீருங கொளளா னிமைபூடான
மடமபடு மலலும பகலுந தவமே வறிதமரா
னுடமபை யொறுபப தெத்தனை யததனை யுஞசெய்தான். உஎ

இபபடி பன்னூண முயலவு மீச னெதிர்காணனை
செப்பிய வயனரி தெய்விக தீர்த்தப புனலாடி
யபபுன லின்கரை யக்கரை யரனடி முடிசூடி
யொபபறு பஞ்சாக் கினிநடு வொருகா லினினின்றான். உஅ

வேறு.

இரவியை நிமிர்ந்து நோக்கு மிமையவிழி மாறிச் சென்னி
கரமொரா னிலைதநி லூன்றுங் கால்வீர னிலையு மாற்று
ஞானூழ புலனை யுளமேனோ டொடுக்கிய நிலையு மாறுன
பரவிய தனையுங் காணுன பகவிர வென்றுங் காணுன. ௨௯

வாஙகிய வாயு வனறி மயுதத்தூர சிகக வெணணுன
றுஙகிய குமப கதநினை றனைசகமூ முனைபிற் போககிய
பாஙகிலா பிருவிச செனமு பரசிவன பதததைப பறறித
தூஙகிய வினப மாற்றுன றாஙகிய தனையுங காணுன. ௩௦

வனபுறு வெயயில காறறு மழைபிடி யொனறுங காணுன
றனபுற வஞசு நீயுஞ சூவது கருததி லெண்ணு
மனனபுட னிறைசசி யாதி யேழுநின் றுருக விச
னனபுநின றுருகக வின்னே யனநதகா லஙக ணினறுன. ௩௧

விணணவ ரழுது நைய விரிஞசனமா லழுது நைய
மணணவ ரழுது நைய மரஙகளு மழுது நைய
நணணிய பறபப லூரவ நடபபன கிடபப நையத
தெணணிலா வணிநத சோதி திருவுளந தெரிநத தனறே. ௩௨

தெளளுநமா ணிகக வெறபிற செழுமபசசை மணிபோ லொனறி
வெளளிமால வரையின மேவ வியனமலை நடநதா லெனன
வுளளமா திருவை யாற வுமையுடன விடைமே லேறி
களளமில் சிலாசன முனனே கட்புலன காண நினறுன. ௩௩

அமராகண முழுஙகி யாரபப வைநதுதுந துபியு மாரபபத
தமரமா மறைகள ளாரபபத தனகண முழஙகி யாரபபக
கமலனா முகுநத ஞாபபக கறபக மாரி பெயயத
திமிரமா லறுககு மீசன சிலாசனை நோக்கி நினறுன. ௩௪

உள்ளதது ணினற சோதி யுகநதுமுன னிற்ப ஞான
வெளளததூட சிலாசன மூழகி மீண்டுஙகண ணீரின மூழகித
துளளிபபோய்ப பணிநது வேத தோத்திரம பணணி நிறபக
களளாக்குக் காணு நாதன காதலா லுளம கிழநதான. ௩௫

கற்றவ முனிவ நமமை நயநதாீ வியநது செய்த
வெற்றிசோ பத்தி கண்டு மேவுபு மகிழ்நது நின்றே
முற்றுநின் கருத்தி லுள்ள வரங்களை மொழிவா யென்றான
மற்றுவே றில்லை நல்ல மைநதனை யருள்வா யெனறான். ௩௬

கோததிரஞ் சீலம வாயமை குறைவிலா வறிவு மிகக
சாததிரஞ் சகல விததை சார்நதுளள றவததி னாலே
பாத்திர வானோ மைநதன் பதினாறு யாணடு தினபாற
காத்திரங கொண்டு நிறபன கருததுறத தகலிதா மெனறான். ௩௭

அண்ணலே யண்டா கோவே யடியனேற களிதத மைநத
னெணணிரண் டாண்டு கால மிருபபதே சாலு மெனறான்
புணணிய முனிவ கேணமோ புரிநதநீ வேளவி செய்யு
மணணினி லுழவிற காணு மெனறனன பாவைய வலலான ௩௮

வசையற மைநதன றனனை வருமுனிக கருளி நாத
னசைவற மறைநது நினறு னதறபின மௌன மறைநது நினற
திசையினை முனிவ னேகசிச சிறபபினால வணஙகி யீச
னசையினை வாழ்ததி வாழததி னைநதானந தருகிப போநது ௩௯

வீறுசால செம்பொற சோதி வினணவ ரறியா வணண
லாறுசால் சடையோன சொனன வடைவினால யாகம பணண
றாறுசா லுழுவான வேணடி நோககியோர தலநதை நணணி
நீறுசான முனிவா கோமா னீரினை நிறையத தேககி ௪௦

மயிரெலும போடு நநது வரிபர லுபபு மறறு
முயிாவிடு தலையோ டிபபி யூன்றுமேவா தெணடு சுககான்
செயிரறத தெரிநது செஙகல கருஙகலேய் பொடி நணீககிப
பயிலுறு நரிகள போககிப பயினறபொற கலபபை யூனறி ௪௧

பட்டுநூல வடததைப பூட்டிப பயிறிருக் கபிலைச சேவாற
சிட்டனான மறையோா பறறிச செனறுசா லுழுத காலை
யட்டமா மூாததி யைய னருளினு லொருபா ணிககப
பெட்டியா திததன மேருனறும பெருமையிற றோனறிற றனறே. ௪௨

ஆலமார கண்டத தெணடோ ளையனை யாறன் றனனுற
காலையா திததன போன்ற கதிரொளிப பெட்டி தன்னைக

கோலமா முனிவ ரஞ்சிக் குழாங்குழா மாகச் சென்று
சீலமார் நடுக்கத் தோடுந் தெளிவொடுந் திறந்தா ரன்றே. ௨௩

அண்டமு மண்ணுங் கீழு மகிலமுங் காண ஞானக்
கண்டரு நெற்றிக் கண்ணுங் கதிர்விடு முடியுந் திங்கட்
டுண்டமு நாலு தோளுஞ் சுடர்விடு வடிவு மாகக்
கொண்டதோ ரூர்த்தங் கண்டு குலைகுலைந் தழுது நின்றார். ௨௪

சோதிவிட் டெழுந்து வீசுஞ் சுந்தர மூர்த்தி தன்னை
வாதனை முனிவன் சென்று வலஞ்செய்து வணங்கிப் போற்ற
வாதியை யாறன் விண்மே லருவமாய் மறைந்து நின்று
தீதிலாப் பெட்டி தன்னை மூடிப்பின் றிறவா யென்றான். ௨௫

அருளிய மொழியைக் கேளா வருமுனி நணுகிச் சென்று
தெருளுறப் பெட்டி மூடித் திறந்தன னறிந்த காலை
யருமையாங் குழவி யாகி யழுதன னமலன் பின்னும்
பெருமையாங் குழவி யுன்றன் பிள்ளையாக் கைக்கொ ளென்றான். [illegible]

மனைவியு முனிவர் கோவு மகிழ்ச்சிமீக் கூரக் கிட்டி
யிளையவான குழவி தன்னை யேந்தினன் மோந்து கொண்டு
புனையிழை மனைவி கையிற் கொடுத்தனன் புகழ்ந்து தேவி
தனையிழந் துருகி நின்று தழுவிமார் பணைத்துக் கொண்டாள். [illegible]

நழுவிய விளமை மூப்பு நரைதிரை சாவு சாதம்
வழுவிய பசிநோ யில்லா மறுவிலா நந்தி தேவைக்
குழவியென் றெண்ணி யன்னை குவிமுலைப் பாலு மீந்து
புழுதியுந் துடைத்துத் தொட்டில் புகுத்தினா ளகத்தி னுப்பண். [illegible]

மஞ்சன மாட்டிப் பூட்டி மணிவளை சூட்டிச் சாந்தி
யஞ்சன மிட்டு நெற்றித் திலதமு மணிந்து நாளுந்
துஞ்சலி லாத செப்பி யேச்சுர நாமஞ் சூட்டத்
தஞ்சனந் திரண்டு சென்று தனித்தனி வாழ்த்தி னார்கள். ௨௯

பான்மையா லமுது மூட்டிப் படிநடை பழகச் செய்து
ஞானமறை சொன்ன கன்ம நலம்பெற விதித்துச் செய்து
மேன்மையா லையாண் டாகு மேவிய பருவந் தன்னி
னன்மறை வடிவி னார்க்கு நான்மறை தொடங்கு வித்தார் ௩௦

நந்தியெம் பிரானுக்கு நல்லோர் நற்கலை பயிற்றுவித்த
லந்தமி லாழி தேங்கப் பணிப்பெய்து நிறைத்த லாகும்
புந்தியான் பேரு மின்னப் பொன்கலை விளக்கல் போலும்
வந்தமா மழைக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பது மானு மன்றே ௫௧

அடைவினால் வேத மோதி யாகம மடங்க வோதித்
தடைபடாக் கலைக ளோதிச் சாத்திர முழுது மோதி
யுடையவ ருரைத்த நூலக ளொன்றொழி யாம லோதிப்
புடைபடு முனிவர்க் கெல்லாம் பொருள்விரித் துரைக்க லுற்
[றான். ௫௨

அணியினன் முருக னென்கோ வறிவினாற் சிவனே யென்கோ
தணிவினாற் பூமி யென்கோ தவத்தினாற் றந்தை யென்கோ
பணிவினாற் றேய மென்கோ பரிவினா லுமைதா னென்கோ
நணியவர்க் குயிர்போ னலகு நந்தியை யறிகி லேனே. ௫௩

வாழிய சிலாச வேந்தன் மனையிடை யழுதா னோர்நா
ளேழிசை மொழியா டேவி யெனசொலோ வழுத தென்றாள்
சூழியின் மைந்த னொரு மழுதது சொல்லீ ரென்று
ரேழிரண் டாண்டு சென்று மினிவய திரண்டே யென்றான். ௫௪

மண்ணினிற் பிறந்து தத்தம் வயிற்றினை வளர்த்து வாழ்ந்து
திண்ணிய வறங்கள் செய்யாச் சிலெனுஞ் சிதடர் செத்தா
லுண்மையாத் தந்தை தாய ருயிரினை விடுவா ரந்தம்
புண்ணிய மூர்த்தி நீங்கிற் புவியிலா ருயவ ரென்று ௫௫

ஆவியாந் தந்தை தாயோ டழுவது மைந்தன் கண்டு
கோவிலிற் சென்று கோவில் வருமெங்கள் கோவைப் போற்றிப்
பாவியேன் பொருட்டாற் றாயுந் தந்தையும் பதைப்ப தென்னே
தூவிதழ்ச் சடையாய் நித்யத் துவமருள் செய்க வென்று. ௫௬

அஞ்சினன் புகலவான் பாத மடைந்தவர்க் கருள்செய் வானே
நஞ்சமுண் டமரர்க் கெல்லா நலமுந் தனித்த கோவே
பஞ்சின்மெல் லடியாள் பாதம் பதித்தருள் பரம யோகி
வஞ்சனே னயந்து சொன்ன வரந்தனை யருள்வா யென்று. ௫௭

அயனரி தீர்த்த மூழ்கி யருமையா நியதி யாற்றிப்
பயனுறுத் திரமு மோதிப் பயிலுமஞ் செழுத்து மோதி

பயாவறச் சிவனை யுன்னி யணிகிளர் தீர்த்த காபப
னுயர்வுடன மூழ்கித தாளா லொருவிர லூன்றி நின்றான். ௫௮

நீரிடை நெடுநாள் செல்ல நெடுங்களி ஞெண்டு வண்டு
காருறு பெருமீன் சின்மீன் சருநநது பாம்பு சேநது
சாருற விரித்துத தன்னோ றசைநிணங் குடலக டின்றே
யேருற விலானின் பாஙக ரென்பையு மரிததுத தின்னும. ௫௯

புததிர னழிநது போகப பொறுமையாற பொருமி விமமி
யத்தனு மனனை தானு மழுதழு தரற்றி மாயச்
சித்தர்கண் முனிவர் பத்தர் தேவாக ளழுது மாயச்
சததியுஞ சிவனுங் கணடு தரிததிலா விடைமேற றோன்றி. ௬௦

துணங்கைபா ரிடங்க ளாடத தொலகணங குணங்கி யாட
வணங்குமா முனிவா சிததா வானவர் மலாகள சிநத
விணங்குசூ ரியாகள கோடி யெரிததலபோன் மேனமை வல்லி
யணஙகொரு பாக மாக வையனை யாறன வநதான். ௬௧

அருநதவ முநிகி யாறறி யஙகமவே றாகி வேறாய்
வருநதுசெப பேச வடமேயா வெனறனன மஙகை பாகன
றிருநதிய மைநதன ரெளாத திருவளா பொயமகை நீஙகிக
கருநதடங கண்ணா பாசன கழலினை கண்டு கொண்டான. ௬௨

தோயமீ தொருகா லின்று கடநட லழிநது போகக
காயநொா துறைபப விழ்நது களிபபுடன றுணஙகை யாடி
வாயினு லலறிப போறறி மனததினு னினைநது நைநது
பேயாபோன மருண்டு நோக்கிப பிததாபோ லவச மானன. ௬௩

மறிபுனல பளளத தொடு மாண்பென மூலங கல்லுஞ
சிறியவா நிதியங கண்ட செருககெனத திருமுன சென்றான்
கறவையான கனறை நோககுங களிபபெனக கடவுள சென்று
திறலுடை மைநதா வேணடும வரஙகளைச செபபு கென்றான. ௬௪

பயமுற வடியே னுககுப பதினறு யாண்டு தானே
நியமமென் றனனை யையா நினறழு தாக களையா
வயமலி நிதத காயம வரம்பதி னாறி யென்று
னயனரி காணு வண்ண லவ்வரம யாவை யென்ன. ௬௫

வேறு.

மறைக ணிந்தனை சைவநின் றனையொரு மனமுந்
தறுக ணைம்புல னேதனக் கேவல்செய் சதிரும்
பிறவி நீத்தெனப் பேதையர் தம்மொடு பிணக்கு
முறுதி நல்லறஞ் செய்பவர் தங்களோ டுறவும். ௬௬

மனமு மாகத்தின் னன்பர்பா லொருப்படு மகிழ்வுங்
கனவி னுஞ்சிவ னன்பருக் கடிமையாங் கருத்து
நினைவில் வேறொரு கடவுளை வழிபடா நெறியும்
புனித நற்சிவ கீர்த்தியே யுரைத்திடும் பொலிவும். ௬௭

யாது கேட்பினு மன்பருக் கீவதே யியல்பு
மாத வத்தினோ ரொறுக்கினும் வணங்கிடு மகிழ்வு
மோது நல்லுப தேசநல் லுறுதியு மன்பர்
தீது செய்யினுஞ் சிவனிலை யெனக்கொளுந் தெளிவும். ௬௮

தீமை யாம்பர சமயங்க ளொழித்திடுந் திறமு
மேழு றும்பர் மாதரைப் பரிசியா வியல்பும்
வாய்மை யாகவே பிறர்தனம் விரும்பிடா வளமுந்
தூய்மை நெஞ்சினிற் பிறர்மனை நோக்குறாத் துறவும். ௬௯

வேறு.

துறக்கமீ துறையினு நரகிற் றோயினு
மிறக்கினும் பிறக்கினு மின்பந் துய்க்கினும்
பிறைக்கொழுந் தணிசடைப் பெரும விவ்வர
மறத்திடா தெனக்குநீ வழங்கல் வேண்டுமால். ௭௦

வேறு.

இவ்வர மெம்பி ரானு மீயச்செப் பேசன பெற்றான்
செவ்விய சிலாசன் றானுந் தேவியு மகிழ்ந்து வாழ்ந்தா
ரைவகை நீரு மாடி யருண்மைந்த னந்தி யான
சைவமாக் கதையைக் கேட்பாய் சமுத்திர ராச வென்றான்.

சிலாச முனிச் சருக்கம்
முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௨௫௫.

ஏழாவது

நந்திகேசுவரச் சருக்கம்.

எங்களருள் செப்பேச னெற்புடம்பு நலஞ்சிறக்கக்
கங்கையினீர் கமலத்தோன் கமண்டலநீ ருமையம்மை
கொங்கையினீர் கொண்டனீர் குணநந்தி வாய்நுரைநீ
ரங்கையினு லையாற னபிடேகம் பண்ணினனே. ௧

அஞ்சுவகைத் தீர்த்தங்கொண் டையாற னாட்டுதலா
லெஞ்சலிலாக் காலையெழு மிரவியைப்போன் மெய்விளங்கி
விஞ்சலுற வொளிவீச வியன்செய்பி பேசுரத்தைப்
பஞ்சநதி யென்றுலகம் பதிஞுலும் பகர்ந்தனவே. ௨

ஒருநோக்கந் தழலோக்கு முமைபாகன் மைந்தனுக்குத்
திருநோக்காற் பரிசத்தாற் றிகழ்வாக்காற் பாவனையா
லருநோக்கால் யோகத்தா லருநூலா லருள்பெருக்கிக்
குருநோக்கத் திருவடியாற் கொடுமலங்கள் களைந்தனனே. ௩

வருநந்தி மிசைக்கொண்டு வானுலவுந் திரிபுரங்க
ளருநந்தி விழநகைத்த கண்ணுதலோ னென்றுலகக்
குருநந்தி யையாறன் குலவுமுனி மைந்தனுக்குத்
திருநந்தி தேவனெனத் திருநாமஞ் சாற்றினனே. ௪

ஆதியிலுந் திருநந்தி யநாதியிலுந் திருநந்தி
வாதனையால் விளையாட வருமிடமுந் திருநந்தி
தீதிலாத் திருநந்தி திகழ்பெருமை திசைமுகனு
னோதுகினு மவர்க்குவா யொருகோடி போதாவே. ௫

ஒருவணக்க மில்லாரு மொருநாளவ னடிவணங்கிற்
கருவணக்க நீக்குந்தெனக் கைலாய னருளாமேல்
பெருவணக்கம் பெறுமுனிவர் பெருகுதிருக் கோத்திரத்திற்
றிருவணக்க நந்திக்குத் திருக்கலியா ணஞ்செய்தான். ௬

அருக்கனுருப் பொய்கையினி லழகுபெற நீராடி
மருக்கமழுந் திருவடிக்கு மருக்கமழு மலர்சாத்திக்

குருக்களுமா ணாக்கனும்போற் குலவுநந்திக் கையாற
னிருக்குடனா கமப்பொருளை யினிதுரைக்கு மந்நாளில். ௭

கமலநான் முகன்சிவனைக் கருதுமனத் தினிலுதித்த
விமலனா கலைகளெலாம் வேதவியா சர்க்குரைத்துத்
தமலமறுத் தாட்கொண்ட சனற்குமர மாமுனிவ
னமலனை யையாற்றி லணைந்துகா விரிமூழ்கி. ௮

அக்காலங் கண்டிகைபாம் பணிகண்டன் மேருகிரித்
திக்காலின் கீழிருக்குஞ் சிவபெருமான் றிருவடியின்
முக்காலம் பூசித்து முறைமையினில் வலஞ்செய்து
நெக்கால மறையோதி நெடுங்காலஞ் சென்றதற்பின். ௯

மருவையார் குழல்வல்லி மணவாளா வான்கங்கை
யுருவையார் சடைமுடித்த வுத்தமனே சத்தியனே
கருவையான் கடப்பதற்குத் திருவுளத்திற் கண்டருளித்
திருவையா றுடையானே திருவடிவைத் தருளென்றான். ௧௰

முறைமையினாற் றவம்புரிந்து முனிவனகூய் முறையிடலு
மறைமது நீர் வயல்பாயு மையாறன் கேட்டருளி
மறைமுதல்வ திருநந்தி வாவென்ன வருகழைத்துக்
குறைவில்சனற் குமாரர்க்குக் குலவுபதம் புரியென்றான். ௧௧

கருப்பஞ்சா றயல்வயலிற் கடைமடைக ளுடைத்தோடுந்
திருப்பஞ்ச நதிப்பரனைத் தியானித்துத் திருநந்தி
புருப்பஞ்ச மலநீங்கி யுருத்தசனற் குமாரனுக்கு
விருப்பஞ்செய் திருப்பதங்கள் விளங்கமுடி வைத்தனனே. ௧௨

துயிலாதா ரயிலாதார் துறைவழுவா நிலைநிற்கு
கயிலாய மலையுடையான் காரணத்தை நந்திக்குப்
பயில்வாகப் பணித்தருளப் பரவுநந்தி கணங்களுடன்
வெயிலாக மணியெரிக்கும் வெள்ளிமலை மேற்சென்றான். ௧௩

மற்றிணையி லாக்கயிலை மலைநாத னந்திக்கு
நெற்றியிற்கண் ணாலுபுய நெருப்புருவம் பிறைகொண் முடி
சற்றுமொரு குறைவில்லாச் சாரூபம் பணித்தருளிப்
பெற்றியினா லருட்சுரிகைப் பிரம்புமருள் செய்தனனே. ௧௪

போசனைகள் பன்னிரண்டா யிரமுள்ள திருமலையிற்
பேசரிய சாரூபம் பெற்றநண நாதருக்கும
பாசமிலாச சித்தருககும பாரிடஙக ளானவர்க்கு
மாசினமே லதிகார மையனீந் தருள்செய்தான். கரு

ஏழுமதிள் புடைசூழந்த விருநான்கு வாயிலுக்கும
வாழியதன் றனைபபணிய வருமடியா யாவரையுஞ
சூழவரு காலஙக ளறிந்துவிடுந தொலபணிககு
மாழிசூழ் புவிசதனனு யெதநினுஙகா வலகொடுததான். கசு

தலைவனருள டணிவிடைக டனிததனிதத னிடைததாஙகி
மலையரையன் மடபபாவை யுடனவனை வலஞ்செய்து
நிலையுடைமை யாலவணங்கி நின்றுவிடை கொண்டேகித்
தொலைவிலாத தானததின் றுறைதுறைகா வலபணிததான். கஎ

நயபபுடைய கயிலாய நாதனருள பணிவிடைகள
வியப்பவரு மந்நாளில வெள்ளிமலை நாதனையு
மயககமறற நந்தியையும வடிவறியா தேமயஙகிப
பயபபடடு மலைமடந்தை பரமனைபபோயப பணிநதனளே. கஅ

அஞ்சியுமை யாணிறப வாயிழையா டனைநோககிப
பஞசிலுமெல லடியுமையே பயநததுவென பகரென்று
னஞ்சணிகண் டததானே நானறிந்தே னுனையுனையுஞ
செஞசவே நந்தியையுந தெரிவரிதென றுரைசெய்தாள். கசூ

உமைநஙகை மொழிநதருளு முரைகேடடுத் திருநந்தி
யமைவுபெறச சிவபெருமா னடிவணஙகி விடைகொண்டு
தமையடைநத கணங்களுடன் சனற்குமரா புடைசூழ
விமையவர்க டவமபுரியு மேழ்தலமும பணிநதேததி. உ0

சூரியபுட கரிணியினிற றுதைநதாடி யையாற்றி
னூரியொரு பாகனைபபன் னுடபணிந்து பூசித்து
நேரியநான மறைதுதிதா னிருமலனு நநதிவந்த
காரியமென் னுரையென்றான கலைநந்தி வாய்புதைததது உக

உன்முகமு மென்முகமு முமையமமை யறியாம
னின்முகததை நோநோககி நின்றுபயந் துரைசெய்தா

ளென்முகத்தைக் கஜமுகமா விசையவரந் தருகென்றான்
பன்முகமாய் நின்றபிரான் பகர்ந்தவரம் பரிந்தளித்தான். உஉ

அப்பொழுதே கஜமுகமா மற்புதத்தைக் கண்டுருகி
வைப்புகடன் கைப்பட்ட வறியன்போற் கூத்தாடி
யிப்பொழுதே விடைதருக வென்றிறைபால் விடைகொண்டு
பைப்பணிப்பூ ணப்புனைந்த பரன்கயிலை மலையணைந்தான். உங

மும்மைபுல களித்தவனு முதல்வனுமவ் விருந்தருளுஞ்
செம்மைநலங் கண்டுருகித் திருநந்தி பணிந்தேத்தத்
நம்மையா ளுடையபிரா னந்திவரு கென்றழைத்தே
யிம்மையிலே பயனளிக்கு மெழுநான்கா கமம்பகர்ந்தான். உச

ஆகமத்தின் பயன்கேளா வணிகயிலை மலைகாத்து
மோகமிலாக் கணங்களுக்கு முதல்வனா யங்கிருந்தான்
சாகரநா யகவென்றான் றமிழ்முனியே யையாற்றைச்
சோகமறக் கண்டடியேன் றொழவேண்டு மென்றுரைத்து. உரு

நேமியோ னெழுந்திருந்து நிறைகும்ப முனிவனடித்
தாமரையைப் பணிந்தேத்தச் சைவமுனி யெழுந்திருந்து
காமுறுகின் றனுடனே கலந்துமேற் றிசைநோக்கித்
தேமருவு மையாற்றிற் சென்றணைந்தா ரிருவர்களும். உசு

அயனரிதீர்த் தப்புனலி லாடியெழுந் தப்பின்னா
நியமமுடன் சூரியதீர்த் தப்புனலி னீராடிப்
பயன்றருளுந் திருவையா றுடையபிரான் பதம்பணிந்து
வியனுடைய தவமுயன்று மேவியிருந் தனரந்நாள். உஎ

அஞ்செழுத்தை யறிவிக்கு மகத்தியனை யடிபணிந்து
வஞ்சமறு கடலரசன் மாமுனியே யடிபோற்றுப்
பஞ்சநதிப் புராணத்திற் பலகதையும் பகரென்று
நெஞ்சுருகிச் சிவயோகி நியமேசா கதையுரைப்பான். உஅ

நந்திகேசுவரச் சருக்கம்

முற்றிற்று

ஆகத் திருவிருத்தம் உஅங.

எட்டாவது

நியமேசச் சருக்கம்.

——:(*):——

பீடு காட்டிய சோழ நாட்டுறை யூரின் மண்மழை பெய்தநா
ளூடு போற்றிய சோழ மாகுல நற்ற வஞ்செய்து தோன்றினான்
வீடு காட்டிய சதமகன் பயில் விண்ணி லேதிகழ் கற்பகக்
காடு போற்கொடை யாளன் மாக்கரி கால சோழனென் றொருவ
னே க

விண்ணி னண்ணிய வண்ணல் பானு விளக்க மொன்று நிரப்பினான்
மண்ணி னண்ணிய சூரி யன்னென மற்ற றங்கள் விளக்கினு [ன
னெண்ணி லாருயிர் தந்தை தாய்பெற விவனெ ந்தது வளர்த்துளா
கண்ணு மாவியு மாயி னான்கரி கால சோழனென் றொருவனே உ

நினையு மாதவர் வேதி யாக்கவர் நினைவில் வேண்டிய பதிகளு
மனைய வாக்குப கார பெத்தனை பத்த கைத்தவு நல்கினான்
மனைக ளெங்கணு மடம டங்களு மன்றல் சென்று நடத்தினா
னனைய பூமியி லாறி லொன்றுதன் கடமை கொண்டர சாளவனே

உண்டி யாதிய பண்ட கன்றரன் றொண்டு விசைகள் கொண்டவ
ரண்டர் தொண்டிசை மங்கை பங்க ரணைந்த கோயில் வணங்கியே
மிண்டு செம்பொனு மேயந்து வாய்ந்த விதிப்ப டித்திகழ் பூசையு
மண்டு நற்றிதி மதிவி ழாவி னின்ம லக்கு பூசையு நல்கினான். ௪

முந்து மித்துரு வேவர் சத்துரு வெவ ரென்று முயன்றுபோ
யுந்த மித்திரர் தன்னை யொத்திட வரச ளிக்குவன் முரணரச
ரிந்த வெட்டி நிறுத்து வன்சிறு கைய ரைத்தரை தேயக்குவன்
வந்து பொறகிரி யிற்பு லிக்கொடி வைப்ப தாக நடந்தனன். ௫

வளைமு ழக்கின துடிகள் கொட்டின வயிரொ லித்தன திகிரிகள்
கனையொ லித்தன கரடி கைப்பறை கிடுக டித்தன முருடுக
டுளையு டைக்குழ லின்னொ லித்தன துடிய டித்தன முரசொடே
யளவில் கொக்கரை திமிலை கொட்டின வதிர வுட்கின வண்டமே ௬

வடுக ரொட்டியர் திமிலர் பப்பரர் வடதி சைக்கரு நாடர்கண்
முடுகு தொட்டியர் குடகர் குட்டுவர் முசுறு முக்குவர் மறவர்கள்
படுதுருக்கர்க ளொடுவ டக்கர்கள் பரதர் துத்துவர் துதவர்கள்
கடுவர் குச்சரர் குகுடர் குக்கிடர் கடலை யொத்தன படைகளே ௭

வரைநடத்திட லனைய கைக்கிரி வடகிரிக்கக ளனையதோ
திரைநிரைத்தன குரக தத்திரள் சிறுபடைத்தலை வராணைகள்
துரைகள் வசசிரர் மறலி யொத்தவர் சுடருமுத்தலை கைத்தல
வரையர் சுக்கிரர் தருவை யொத்தவ ரண்டரண்டமு மிண்டவே ௮

திங்களஞ்சடை யங்கணன்பதி சென்று சென்று பணிந்துபோய்ச்
சங்கரனறிக ழம்ப மாநதி தன்னி லற்புதங் கண்டன
னெங்கு மங்கு லுறைஞ்சு மாமதி ஞாலு காத மியற்றினன் ,
மங்கை பங்கினர் வல்ல மாநகர் மருது நீயெழ நோக்கினன். ௯

கங்கை யமுனை மூழ்கி யங்குள கருது தீர்த்தமு மூழ்கினன்
வெங்க டங்கள் கடந்து சென்று விரைந்து மேருவின் மேலேறினன
பொங்கு கின்றமு கிழச்சியோடு புலிக்கொடிப் பொறி யிட்டன
னங்க திற்கனக் கம்ப நிறுத்தணி சேனை வாழ வளித்தனன். ௧௰

ஒட்ட சங்களி யானை சேனைக ளோங்க வீங்கு தனஞ்சமந்
தெட்ட மேற்றிசை யிற்றொ டாந்துந டந்தி றைஞ்சி யரன்பதி
பட்ட வர்த்தனர் மகுட வர்த்தனர் பாங்கி லோங்கிய திறையிடச்
சிட்ட ரைப்பரி பாலனஞ் செய்து செயய சையமடைந்தனன் ௧௧

காவிரிப்புன லுள்ள டங்கிட வெங்கு நற்கரை கட்டினன்
மாவிரைத்தெழு சோலை சூழ்சிவ தான மெங்கும் வணங்கினன
பாவி கட்கரி தாய சங்கரர் பரம பஞ்ச நதிக்கணிற
றேவரைத்தொழ வாலு மோடிய தோபு தைந்து திகைத்ததே ௧௨

நொந்து கம்மியர் தம்மை நோக்கிட நுணெடா ழிற்கரு மாளரு
மெந்தி ரத்தி னியற்ற வேகில யானை சேனைக ளீர்க்கவும
வந்த சைந்தில வணபு ரோகிதர் மந்தி ரத்தலை வோர்கடா
முந்து தெய்விக யோகி புங்கவர் முனிவர் செய்கை யெணச்சொ
[ஞர். ௧௩

இத்த லத்தினை யாழ வெட்டுக வென்று ரைத்தனன் மன்னனு
மத்த லத்தினை யாழ வெட்டின ரஞ்ச தாசிவ லிங்கமுஞ்
சத்தி மைந்தர்கள் சத்த மாதர்கள் சண்டர் சூரிய ரினைவரு
முத்த லத்திடைத் தோன்றி னாரொரு யோகி யோன்சடை கண்
[டேத.   கச

அந்த யோகியி ருந்த பூமி யகழ்ந்த பின்வெளி யாகினன்
சந்த ராசனு மந்த யோகி சரண் பணிந்து நடுங்கினன்
வந்த சோழனை யந்த யோகி மகிழ்ந்தி ருந்து சிரித்தனன்
சிந்தை யாகி யெழுந்தி ராயெனச் செப்பி னானவ னேபினன். ()

பாத லத்திடை ஞானற தாடி பணித்த வேணிப் ரோமநீண்
பீத லத்திடை வோவி ழுந்திட மேனி மண்ணுற மேவலாற்
பேதமாத முதைந்து நின்று பிடுங்கி மொய்மபி லெழுந்திருந்
தாதி பூமியி னின்ற னன்புவி ராச னங்க ணணைந்தனன்.   கசு

தாக போக முடைப் குணங்க ளறிந்து நற்சிவ சங்கர
போக மீதினின் மூழ்கி நின்ற புராத னன்னிய மேசனன
பாக மணணுற மீண்டு மாண்டர சனபணிந் தெதிர் நின்றனன
யோகி புளள மகிழ்ந்த வற்கொரு தண்ட னித்துரை செய்வனால.

கோடி கோடி துரங்க சேனை யெதிராகக் லுங்கொலை செய்திடுந்
தேடு தண்டினை வீசின புவாக டேவ ராகினு நலமெலனும
நீடு போக நினைந்த காய நினைந்த சித்தி யளித்திடு
மாடு நாடு மளித்தி டுங்கரி கால மன்ன வெனச் சொனான.   கஅ

வேறு.

அத்தகைத் தண்டி னுக்கு தூவொப பல்லது
பித்தருஞ் சொலவரோ பின்னு முனிடனச
சுத்தனே யென்றனன் சோழன றனகளிப
பித்தனை யென்றியா னியபப வலலனே.   ககூ

நன்னல முனிவரு நந்தி தேவரும
பொன்னுல கமரரும் பூசை யாறறிய
வண்ணலை யாறனு மையன் முனிவ
னுன்னலர் காண்கிலா தொளித்தி ருந்தனன.   உ0

மண்ணுல காளநீ வந்து தோன்றலாற
புண்ணியன் றோன்றினன் போற்று வாயெனத்
தண்ணளி மன்னனுஞ் சரணம் போற்றிசெய்
தண்ணலை வணங்கினு னன்பிற பாடினன். ௨௧

ஆண்டருள் யோகிமுன் னரசன் பின்னைவந்
திண்டிகின் மேனியி லெழுந்து சாய்ந்திடு
நீண்டரோ மங்களை நீக்கிய போக்கிட
வேண்டுமென் றுரைத்தனன் யோகி மேவினன் ௨௨

மேவிய யோகியும் விடைகொ டுத்தன
ளவியை யகலவனே வென்று மஞ்சுவ
னேவலை மறுப்பனோ வென்று பேதுவன
மாவலான் பினனரும வணங்கி யேகினன. ௨௩

பயனருள் பரனபதம பற்றி நிறபதே
நியமமாக கருதிய நியம நாதனு
நயமலி திருவையா றுடைய நாதனை
வயமலி கநததினை வணஙகி வாழததினன் ௨௪

வேறு.

ஞானற தாழ்கலஞ சடை புனைடர
யேன்ற கணடிகை குணடலம புததக
மானற வறகலை யாடை தரிததரன
றோன்றி னுருட டொல்தரு வாகியே. ௨௫

குருவ தாவுருக கொணடவை யாறனைப
பரவி னுபணிந தானமறை பாடினு
னரக ராவென றரறறி யழுதனன்
கரவி லுன்பததா போலக களிததனன. ௨௬

நின்ம லனறிரு வாயா னியமனை
தன்ம நீளவரஞ சாறறுக வெனறன
னென்ம லபபொதி யான்சுமந தாறறிலேன்
றென்ம லாபபதஞ சூடடரு ளென்றனன். ௨௭

ஞானத் தீயை நலம்பெற மூட்டுக
ஊனக் காய மொழியுமென் றனசிவன்
வானத் தார்தொழு மன்னன் சமாதியி
லீனக் காய மெரிந்தெழ நோக்கினன். உஅ

நோக்குங் காலையி னேக்கிய பண்டையி
லாக்கை வெந்தோ ரணியுருக் கொண்டனன்
காக்கு நாயகன் கண்டு வியமனை
நீக்கு மாலயஞ் செய்ய நிகழ்த்தினன். உகூ

ஆலயங் களைக் கட்டுவ னையனே
வேலை செய்வோர் வினைசெயுங் கயமியா
காலை யங்கழைக் கட்டி கருஞ்சிலை
யேலுங் காண வெனக்கிலை யென்றனன் ஙo

நீதி யோக நியமேச னேயுனக்
கேதுங் காட்டுவ னென்பின்ன ரேயினிப்
போது கென்றுமுன் போந்தனன் புண்ணிய
நாதன் கோயிலி னந்திதன் பின்னரே ஙக

என்ற நந்தி யினிய குளப்படி
மூன்று குண்டமாய் மூன்றுகுண் டத்திலு
மூன்று கற்சிலை பொன்றனி லேசெம்பொ
னொன்ற தொன்றிற் கழைக்கட்டி யானதே. ஙஉ

பொற்றண் டத்தினிற் பொன்னொருலை யாதுநற்
சிற்பர் பல்பணி செய்வாரக் கெடுத்திடு
சொற்ப ணிக்கிடு வெல்லநந் தொலைகிலா
கற்கள் கட்டத் தொலைகில கட்டுவாய் ஙங

முன்ன நந்தி முனிவ ரமரர்கணை
மன்னு பூசைகள் செய்ய வரந்தரு
மின்ன லிங்க மிதுவிது வாலயஞ்
சின்னம் போலவே செய்கவென் றனரன். ஙச

அயனு மாலு மறியாத வண்ணலு
நியமே சற்குற நேரே நிதியளித
துயருங் கோயி லுறைநதனன் யோகியுந்
துயரி லாததொழில செய்யத் தொடஙகினன். ௩௫

அறங்கள் செய்தவ னனறில கொடுங்கோலா
சிறநத நாளிலே யெக்க ரிடுநதல
திறனு செயுமபடி நீணிலக கோபுரனு
சிறநத மாடஞ் சிகரந திருமதில. ௩௬

சுற்றுந தேவர் துலங்கிப வாலய
மற்று மண்டப மாளிகை சூளிகை
தெற்றி சாலை திருமடைப பளளிகள
மற்றுங் கோயில் பலபல கட்டினன் ௩௭

எஙக ணுஞசுதை பூசி யெழுதினன
பொஙகு வனசிக ரங்களபொன் வேய்நதனன்
றங்கு பூசைகள சாநதிகள செய்வதற
கஙகண சைவ ரணிபெற வேற்றினன ௩௮

சமைநத வீதிக டானம பரிகர
மமைநத மாமட மாவிகள கூவலகள
கமழ்ந்த நநத வனங்கடுங காலபுயல
சுமநத சாலைகள சோலைக ளாககினன. ௩௯

வெறுத்த யோகி விருமபித திருபபணிச
சிறபபு நோககித திருவுளம வாழநதுதி
தறுத்த வஙக மருளுமை யாறனும
பொறுதத வெள்விடை மேறபொலி வெயதினன். ௪௦

அறமவ ளாததவள் பாகமு மணடாகா
மறைமு ழக்கமு மாமலா வாரியு
முறையும் விளைசையா துநதுபி யோசையு
நிறைய வநதா னியமேசன முன்னரே. ௪௧

நித்தம் போற்று நியமேச னின்னது
பத்தி நன்றுநன் றென்று பத்மலா
முத்தி நல்கு முனிவனைக் கண்டில
ரத்தன் றன்னையுங் கண்டில ரண்டரே ௪௨

வாய்ந்த மாக்கதை சொன்னே மறிகடல்
வேந்த வின்னும் விளம்புவ னோக்கதை
யாய்ந்து கேட்பவ ரண்டாக்கு மண்டரா
யேய்ந்த வீசன் பத்தி விருப்பரே ௪௩

நியமேசச் சருக்கம்

முற்றிற்று

ஆகத் திருவிருத்தம் ௯௨௬.

ஒன்பதாவது

வாகீசச் சருக்கம்.

—— (o) ——

கோடாத புகழாளர் மாதவர் குடிகொண்ட பதியெங்கணும்
வாடாத தமிழ்பாடும் வாகீச ரென்னுமொரு மதிமாதவர்
வீடாத வடபூமி பணிபுட் திருப்பதிப் பருப்பதத்தி
னாடாம னிமைப் பிரானைத் தமிழ்ப்பா நபந்தோதினா ௧

வாழ்த்திப் பணிந்தனா சத்திசிவன் மேவுமவடிவைக் கண்டுநெஞ்
சாழ்த்தித் திருக்கயிலை யப்பனையு மம்மனையையு மணையவென்னுச்
சூழ்த்துற்ற பேரன்பு மேன்மே லெழச்சென்று சூழ்ந்துத்தியா
வீழ்த்துக் கலுழ்ந்துபின் விடைகொண்டு வடகண்ட மிசைமேவி

அங்கணுள் ளனபதிகள் பாடிப் பணிந்துபோ யருள்கூரவே
கங்கையம புனன்மூழ்கி யண்ணலையு நண்ணிநற் கழல்பாடினர்
றங்கிவரு மாதவர்க டங்களை நிறுத்தியே தனியேகினர்
பொங்குபுன லில்லாத புலிகரடி யரியாளி பொருகானிலே. ௩

காடுந் தடங்களும முளளுஞ் சுரத்திற கவாததவழியும
வீடுங் கருங்கலுஞ் செங்கலும் வெண்கலும் வெந்தபரலு
நீடும் பரம்பும முரம்புங் கரம்புநீள கானியாறுங்
கோடுங் கொடுங்குன்று மேகினு ரெழிலியிழி குனறுகளுமே. ௪

செலலுங கடங்களிற் சொனறிசிறி தொனறினுந தீண்டகில்லா
கல்லுங் கிழங்குகனி காய்களுஞ் சாகமுங் கணடாலுமோ
புல்லும் பறித்தில ரல்லும பகற்கணும போவதொழியா
கொலலுங் கொடுங்கால் விலங்குங் கலஙகுங் குறுகாதரோ ௫

மாமரந் தூற்றுவரை தூற்றுவன துற்றலால் வழியுமுண்டோ
சோமனும பானுவுங காணுமோ துன்றுமிரு ளனறியினறே
நாமருவு வாகீச ரநதநெறி தனனினு நடநதேகினா
காமரணி காலடிகள கறடுக ளிரணடுமோ கழிவுறறவே. ௬

காலடிகள கறடுக ளிரண்டுமோ கழிவுறக கையிரணடா
லேலுமுனி வனறவழ வததமு மிறததலா லெழின்மாபினுற
சாலையு மியற்றினபின் மாபகந தேய்தரத தனியரையினுன்
மாலுமுது காற்செலல மற்றவை பிறததலான மறறென் செய்வார

பழுவெலும பழிதரச சிறிதிடம புரளவப பழுவெலும்புங
கழிவுறக கரிவுறக கணடிலா செலவழிக கயிலைமலையி
னுழிமிசைக கண்கணொஞ சனறிவே றேயுறப பொனறிலாதவ்
வழிபடச செலபவாக கருடரக கயிலைவாழ வளளலவந்தான. ௮

வேறு.

மாயன் மாறவு மலரவன் புலரவுங காணு
நாய ஞெொருு தடஙகொண்டு நறசடை முடியுந்
தூய வற்கலை யாடையுந் துவளும்வெண ணூலு
நேய புண்டர வடிவுமாய் வநதுமுன் னினறா. ௯

வந்த மாமுனி வண்மைவா கீசனை நோக்கி
யெந்த நாடுநீ ரெப்பெய ரெங்கனஞ் செல்வீ
ரந்த மெய்யுறுப் பழிந்ததே னழிந்தவை கழிந்துஞ்
சிந்தை நொந்திலீர் தெளிவுறச் செப்புமென் றுரைத்தார். ௧௦

ஒழுகு மெண்பத்து நான்குநூ றாயிரம் யோனி
முழுதும் வட்டமிட் டவ்வழி யேவாவிழ முயன்று
புழுவ ளாப்பத்து போலவினை வைத்திட்ட திருக்கு
மிழுதை யென்றனக் காகளா போகளா வில்லை. ௧௧

சிட்டர் மேவிய திருக்கயி லாயமா மலையின
மட்டு வார்குழன் மாதொரு பாகமா வாழு
மட்ட மூர்த்தியைக் காணபமேறு வடியிணை பணியக
கிட்டு மோவென வந்தன னிதுமனக் கிடையே. ௧௨

பத்தர் போலுமீர் முன்னரே பகர்ந்தது பின்னர்ப
பித்தர் போலவே பிதற்றினீர் பேயரும பிதற்றார்
சுத்தர் வாழ்திருக் கயிலாய முண்டென்று சொல்லவு
ருத்த மக்கிரி மண்ணிற் கண்டவ ருண்டோ ௧௩

வெல்லைக் காயசின் முன்னா ளட்டுவைத் தென்னவெம பாவிற
காலைப் போக்கினீர் கையையும் போக்கினீர் கமழு
மாலைச் சாறுபா வருக்கையிற் பாயுநா டகன்று
பாலைக் குண்ணாடந் தென்பயன் கண்டனிர் பகரீர். ௧௪

மீண்டு போவிருந் தேசமே மேவுவி ரிதுவே
யீண்டென சிந்தையி னிகழ்ந்ததென் றுரைத்தன ரிறைவ
ராண்ட நாயக மூர்வயவாக் கருளபுரி யானேற்
பூண்ட மாதவர் தவங்களென செயவது புகல்வீர். ௧௫

நன்று நன்றுமா முனிவனே நலமிலா விலங்கு
கொன்று தின்றிடுங் கபிலையைக் குறுகுவ தெங்கே
மன்ற நற்றவ மெனசெய் மெனறனா மடிந்தா
வின்றென சிந்தையை விலங்குதின் றென வசைத்தார். ()

ஆகெ டாகயி லாயமா மலையினிற் சிந்தை
போகு மலலதை காலுரு விலலேய புகலீ
ராகு மென்னினை வாகலா விறந்திறந் தெடுத்துத்
தாக மோடுதன் கயிலையைச சாருவ னென்றூர். கஎ

கற்றாண் டபபமாக கருங்கட னீநதிவந தேறு
நறற வனறனை வெலலரி தெனறுநா யகனூர்
மற்றை வானிடை மறைநதொரு வடிவமாய் நின்றே
யுறற நாவினுக கரசனே யெழுநதிரென றுரைததார். கஅ

எஙக ளுதரோ விஙகெழுந தருளின ரென்ன
வஙக ணுறுதீரந தாகமும பண்டுபோ லாகி
யுஙக ணினறவ ருரைசெய்த திசையினைப் பணிநது
துஙக நறறமிழ் பாடினு ராடினா தொழுதார். கசு

ஐய னேயருட் கடலினில விளைநதவா ரமுதே
மெய்யனே மெயயா மெய்யினைப பறறினல விடாத
செய்ய னேதிருக கயிலைமா மலைபபெருந தேனே
தையல பாகனே சரணபூங கமலமே சரணம. உ0

பசசை மாலவரை பவளமால் வரையினிற படிநத
நிசச யததிரு மேனியு நின்னடி யாரு
மசச மிலகயி லாயமுங் காண்பதா வடியே
னிசசை யாயினே னெனதையே யருளெனப பணிநதார். உக

அன்பி னுலவடி வாகிய நாவினுக் கரசே
முனபு கண்டவிப பொய்கையின் முழுகியை யாறறி
னன்கு மாலயன பொயகையிற றோனறி நற்கயிலை
யின்பங கணடுபின னமமையுங காணபை யெனறிசைததான்.

எநதை யுநதிரு நோககருள செயதெதிர் நிறப
வநத நாவினுக கரசரு மஞசெழுத தோதித
தநத வாவியின முழுகினா தலைவனை யாறறில
வநது தோனறினா ரயனரி வாவியின மீது. உங

நார ணன்னயன் பொய்கையி னுவினுக் கரசர்
கார ணக்கரை யேறலுங் கண்டமா முனிவர்
தார ணிக்கணிற் றூபதா வானவ ரனைத்தும்
பூரணப் பொருளையனை யாறனைப் புகழ்ந்தார். ௨௪

மகிழ்ந்த நாவினுக் கரசரும் விஞ்சையர் வானோர்
புகழ்ந்த பானுகம் பாதிபர் பூதவே தாளர்
நிகழ்ந்த துந்துபி யோசையுங் கேட்டனர் நெடுவான்
றிகழ்ந்த வெள்ளியங் கிரியையுங் கண்டனர் தெளியார். ௨௫

வேறு.

மயிலனைய சாயன்மட மானனைய நோக்கங்
குயிலனைய தீங்கிளவி கோங்கினருங் கொங்கை
புயலனைய கூந்தன்மடப் பூங்கொடி யிடப்பாற்
கயிலைமலை நாதனையுங் கண்குளிரக் கண்டார். ௨௬

நந்தியெதி ரிறப்பவரு ணந்திகண நாதர்
மைந்தர்கண முராரிமல ரோன்மறை துதிப்ப
வந்தரத்தி றெய்வமட வார்கணட மாடக்
கந்திருவர் கின்னரர் கலந்திசைகள் பாட ௨௭

வானவர்கண் மாமுனிவர் மற்றுமுள சித்தர்
தானவர்கண் மோகினிகள் யோகினிகள் சாலும்
பானுமுத லோர்கணட வுட்பரி கரத்தோர்
ரேனையர் திசைக்கடவுள் சாரண ரிறைஞ்ச. ௨௮

நடப்பன பறப்பனவு நீர்முறை வனவுங்
கிடப்பனவு நிற்பனவு மூர்வனவு மேகி
றடப்பரு சராசரங்க ளாங்காங்கு மடங்கக்
கடப்பரிய சத்திசிவ மானநிலை கண்டார். ௨௯

புட்பதவ மாரிகள் பொழிந்து புவிதூர்ப்பத்
திட்பமுனி தேவியர்க ளோந்துவகை சிந்த
தட்பமுறு மஞ்சுவகை மஞ்சுக டணிப்ப
நட்புடைய தேவர்பதி நற்கணங்கஞ் சிந்த. ௩௦

வெள்ளிமலை பிறப்புதுமை யாவும் வெளிக்கண்டு
வள்ளலை யடிக்கடி வணங்குவர் துதிப்பர்
துள்ளுவ ரிணங்குவா ரணங்கைக ணடங்கள்
கொள்ளுயர் மகிழ்ச்சிநிலை கூற லெளிதன்றே. ௩௧

மெய்வளரும் வெள்ளிமலை மேற்புதுமை யெல்லாஞ்
சைவமுனி கண்டனர் தனித்தனியும் பாடித்
தெய்விக வளம்பல சிறந்தபடி பாடி
மைவளருங் கண்டன்மறை யாவரமுங் கொண்டார் ௩௨

பின்னுநெடுங் காலமபிரி யாதடி வணங்கிப்
பன்னரிய பாடலினிதம் பலபலவும் பாடி
மின்னுமுழ வாரப்பணி விதியின முயன்றே
யென்னையுடை யானடி யிறைஞ்சிவிடை கொண்டார். ௩௩

பானதுருத்தி பெய்கவளர் பயிலசயிலை காடும்
வேதநுருத்தர் காடுகளு மேவிப்பணி சடைமேற்
கானநுருத்தரன் றெனகயிலை கண்டுபணி கொண்டு
பூந்துருத்தி மாநகரிற் புக்கனாவர் கிசா. ௩௪

பொய்யிலியைப் பூந்துருத்திப் புராணியனைப் போற்ற
மெய்யிலுற வீழ்ந்தெழுந்து கப்பதிகம் பாடிக்
கையிலுழ வாரங்கொண்டு கைவலங்கா செய்தே
செய்யின்மணிக் கன்னலுறத் திருப்பதி யிருந்தார் ௩௫

வாகீசச் சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௩௱௧.

பத்தாவது

சம்பந்தச் சருக்கம்.

வெம்பந்த நீக்க வல்ல மெல்லியன் முலைப்பா லுண்டு
வெம்பந்தங் களைமுன் சாடும் விமலனார் நோக்கம் பெற்றுச்
சம்பந்தர் விடைமே லென்று தனிவிரல் சுட்டிக் காட்டுஞ்
சம்பந்தர் சரிதை கூறச் சமுத்திர ராசர் கேண்மோ. ௧

ஞானசம் பந்தர் முன்னூ ஞானமறை சேமஞ் செய்த
வாதவூருந் தலத்தை நீங்கி மதுரைமா நகரிற் சென்று
மீனவற் கனலை மேவி மீளவு மனலை மாற்றிப்
பானலம் பதிகந் தீயிற் பதித்தது பச்சை யாகக் ௨

ஆற்றிலே யிட்டு மீண்டு மந்தவே டெதிரே போக்கி
மேற்றிகழ் பதிக வேடு மீளவுங் கரையில் வாங்கித்
தோற்றலா ஞங்கண முன்னே பொன்னன்ன தவமோ டென்ன
வேற்றுவன் சமணர் எண்ணா யிரவரைக் கழுவி லேற்றி ௩

மாடமார் கூடற் கோமான் மாழ்கிட நீறு மலிச்
கூடலார் மகிழ நீறு கொடுத்ததுங் கூடல் சார்ந்த
நாடெலாம் பரப்பி நீறு நற்றவா யாமை யெல்லா
மோடமு மேற்றி யப்ப ருறைவிடந் தேடி வந்தார் ௪

அப்பரு மெதிரே சென்றங் கவ்வியற் கரந்து பின்னே
செப்பருஞ் சிவிகை தாங்கிச் சென்றனர் பிள்ளை யாரு
மொப்பரு முனிவ ரெங்கே யென்றன ருமடைத் தாங்குந்
தப்பருஞ் செல்வம் பெற்றே னென்றுபோய்த் தாளில் வீழ்ந்தார். ௫

பெருந்தவர் பணிந்த போது பிள்ளையார் விரைவி லெய்தி
யருந்தவர் தம்மைப் போற்றி யப்பரே யுமது செய்கை
யிருந்தவா றென்னே யென்று மிருவரு மிறைவி நாயகக்கு
மருந்தாபூந் திருத்தி நாதர் பாதம் பணிந்து வாழ்த்தி ௬

மெய்யாபால விடைகொண் டேகி விருப்பினன் மடத்தி லெய்தி
யையரே மேனி யென்பா லாமுகம புலாந்த தென்னே
யையவே பகரு மென்றா பரவுபூந் துருத்தி மேய
பொய்யிலி யாருக் கேனும் பூசைககு மாறு செய்து. ௭

குடதிசைத் திருமால் பூசை கொள்வதே யமையு மென்று
மடமுடை நெஞ்ச ராய வயிணவர் வஞ்சஞ் செய்து
விடலரும வீதி சோலை விளைநிலம வாழை கன்ன
றிடாகுளம பறித்துப பூசை செய்பவர்த துரந்து விட்டார் ௮

புரவலன றிருமா லன்பன பொய்யதி காரஞ் செய்வோன
பரவிய திருமா லனபன பாஙகுறை குடிக டாமும
விரவிய திருமா லன்பா வேதியா தாமு மற்றே
லரவணி யவருக் கேற்க வனபரா ரில்லை யெனறா ௯

சமபந்த ரிதனைக் கேட்டுத் தமபிரான கோயி னண்ணி
யுமபாமுப புராஙகண் மாள வொருகணத தெரிசெய் தோனை
யிமபரிற் றக்கன வேள்வி யிமையபினி லழித்திட் டானை
சம்புவே யிவையுங கேடகத தகுவதே யெனறு நைநது ௧௦

கஙகையஞ் சடைய ரைாக காதலாற் பணிந்து போற்றி
யஙகையிற றுள மொறறி யறுததறுஞ் சதியில விட்டுப
பொஙகுமே றிசையிற பண்ணைப புகழுநா ளத்திற போககி
யஙகருந திருப்பாட டோத வகிலமு முருகிற றனறே. ௧௧

கருணையே வடிவ மான கமழுமபூந் துருத்தி நாதா
பெருகிய விசையாற பாடிம பிளளையாா பாட்டுக கேட்டு
வருணனை யழைத்துச சண்டி வயிணவா மாணடு போகப
பொருவரும பொனனி யாறறைப பொருகட லாக்கு கென்றா. ௧௨

அணங்கொரு பாக மான வையாபூந் துருத்தி நாத
ரிணங்கினன் றருளக் கேட்ட வியலபுடை வருண ராசன
வணங்கினன் றெத்திப போகி மாகமே கஙக டமமைக
குணங்களாற குடக்குத் திகதுட் குளமழை பொழியு மென்றான்.

இடித்துமே கஙகண மினனி யிருண்டிருள கிழிய மின்னித
தடிததுககால் வீழநது தாழ்நத தடங்கடல் சுவற வாங்கி
நடததிய கடலுங குன்று நடபபிலு மேன்ற தாகக
கடததிநின் ரூர்கள போலக கனமழை பொழிநது பொஙகி. கச

சையமால வரையைத ததகித தடஙகரை கிழியக குததி
மையாபாழகு சணடி மினடா வயிணவா மனைகள போததுச்
செய்யவான குழவி பாலா சிறியவா தருணா மூததோா
கையரைக களைநது பொனனி கடலிடைக கொடுதத தன்றே. கரு

அறபபயன் றீர்நத காலை யமுதமு நஞச மாமே
மறபபயன் றீநத காலை வனனஞச மமுத மாமே
துறககமீ திருப்பா னெனனணித தொணடாகண மாய ஞாககுச்
சிறபபினூற் செயத நன்மை தீமையாய் விளைநத தன்றே. கசு

அததியை யுரிதத நாத ராருளை மேய புகழே கேகெ
முததிதா னலக வலல முதலிக ளிருவா செய்த
பததியைப புகழே கேகே பாழஞரணடி மினடாக குளள
புததியைப புகழ்கே ஞேவப புலலரைப புகழே கேகு கஎ

இருககின்ற மனையிற் றிபை யெயியிலு ரியறறி வைததாா
தருககினா மாட மெங்கே தலைவியுங கிளையு மெஙகே
வருககமாக காவ லாளன மனையினிற போனு லத்தி
குருககிளர் தலைமட டனறே குடிகுடி தொடரு மன்றே கஅ

வயிணவ ரடஙக லுமபோய மறிகட லுற்ற பினன
ருயாவினுற பாநத வெளள முளளடங கிசசென றேடப
பயிலுமவா கிசா தாமும பரவருமபி ளளை யாரு
மயிலாபூந திருத்தி மேலபான மாயனூா கோயில் சென்றூா. ககூ

மாயனைச சிவனூப பாட மாயவ னுருகி யொன்றுச
சேயிழை பஙக னஙகச சிவலிஙக வடிவ மானான
பாயமால பரிவா ரங்கள பரனபரி வார மானா
கோயிலும பரமன் மேய கோயலாய் விளஙகிற் றன்றே. உ0

அரியுருப பரம லிஙக மாதலகண் டிருவ ரும்போய்ப
பரிவுறப பணிந்து சந்தப பாடடுக ளிசையிற் பாடித்
தெரிவுற வலமுஞ செய்து திருவெழுத தைந்து மோதி
விரிவுறச சிலநா ளங்கண் மேவுநா ளொருநாண் மன்னோ. ௨௧

பொனனிமா நதியி லேந்து குணடமாயப பொலிந்து தோன்ற
மன்னிய குண்டத தைந்து வைணவா வந்து தோனறித
தன்னிக ரிலலார் பாதந் தனிததனி பணிந்து நின்று
ரஙகிலே யவரை யனறு ரந்திச சைவ ராகக ௨௨

திவவிய லிஙக மான சிவனேயாச சிப்பான செய்த
வவ்விய லகததில வேலைக் கதிபதி டாகச செய்தாா
சைவரா மைந்து பேருஞ சமபந்தர் பததில வீழ்நது
மெய்வகை தெரிந்தோ மெங்கள் விணைபபங கேடக வென்று. ()

எங்களைச் சைவ ராககி யிமையவ ராக வைததீா
நங்களோ டொனறி நின்றா நககடற படிந்து போறு
ரஙகவா தமமை யெலலா மழைததுநீா சைவ ராக்கிப
பொங்கிய வுவந்த கின்று புகழினை யாட்டி னெனறா. ௨௪

குணடததிற் பிறந்த வைவா குலவுமா ணிடாக ளன்றே
முணடததி னீற்ற ரெனண முடிததிடு கினறு ரொன்றங
கண்டததா பரவும பிள்ளை யடிதொழு கேட்டுக காள
கணடததா தமமை வாழ்ததிக கையினிற றுள மோந்தி ௨௫

நாவிரி யிசையாற் பாட நமபாதா மகிழ்ந்து வாழுக
காவிரி பெருகி வநது கடலிடை யழிநது போன
மேவலர் தமமைத தாஙகி மீணடுமக கரையி லேறறப
பூவலர் மாரி தெய்வ துநதுபி பொலிநக வன்றே ௨௬

பெருங்கடன மடிந்தா ரெல்லாம பிள்ளையாா பதத்தில வீழத
தருந்திரு நீறு சாததிச சைவரா வுபதே சிததுப
பரிந்திடு மனைக ளெலலாம பணடைய மனைபோ னலகித
திருந்திய வளகை வேந்தன செலவமே போற் செலவ மீந்தாா. ௨௭

பொடியணி மெய்யர் வாழும் பூந்துருத் திக்கண் கங்கை
முடியரைப் பாடுங் காலை முடிமன்ன னிருவா தங்க
ளடியிணை பணிந்து நாயேற் கருளுக பணிக ளென்றான்
படியினிற் பரமா கோயிற் றிருமடப் பாலி யென்றார். உஅ

துருத்தியே முதலா வுள்ள துகளிலாக் கோயிற் கெல்லாம்
விருத்திகண் மிகவு நல்கி வேந்தனும் விடைகொண் டேகக்
கருத்தினிற் பணிந்து போற்றிக் கன்னிநா டப்பாற் சென்று
திருத்தியாற் புகலி யாளி யருந்தமிழ் விரகர் சென்றார். உகூ

இப்படிப் பெரியோர் செய்கை யிருக்கட னன்ன கேளாய்
செப்பினே னின்ன மொன்று செப்புவே னாவ லூரர்
ழொப்பரு நம்பி யென்பா ரொருவர்மா தேவர் தம்மைக்
கைப்பிடி யாகப் பற்றுங் காதலார் கதையைக் கேண்மோ. நய

சம்பந்தச் சருக்கம்

முற்றும்.

ஆகத் திருவிருத்தம் நகூக.

பதினோராவது

வன்றொண்டச் சருக்கம்.

காமரங் கணைசெலாக் கயிலையா னாகனேர்
காமரம் பாடுவன் கந்தமுந் தாங்குவன்
சாமரந் தணாப்பயில் சந்நிதி முன்னரே
சாமரம் வீசுவன றம்பிரான் றோழனே. க

நங்கைமா ரிருவரா லைவரா வந்தனை
னங்கவன் வதுவையை யவரியிற் றடைசெய்து
சங்கரன் முறையிடச் சாதனங் கீறினான்
செங்கண்மால் விடைமிசைச் சிவனையுங் கண்டுளார். உ

அதிகையம் பதியிலங் கணடி பெற்றுளான்
சதுரரம பலவாதந் தருமொழி கேட்டுளான்
விதிதொழும் புகலியின் விடையினமேற கண்டன
னெதிர்கொளக் கைபிலையிற் றேழுற வெய்தினான். ௩

பரனருள் புரிதரப் பரவையைப் புல்லினு
னுருகுதொண் டத்தொகை யோதினான் குண்டையூர்த்
திரளுநெற் கொண்டனன் செங்கலபொன னாக்கினான்
கரவிலந் தணன்வழி காட்டிடப் பாடினான் ௪

நம்பிபா டித்திரு நதியினிற் செம்பொனை
யம்பொனா ரூர்க்குளத் தேற்றினான் வெள்ளிடைச்
சம்புநல் கும்பொதிச் சொன்றியுந் தாங்கினு
னெம்பிரா னிங்கிரந் திட்டதுந் தொட்டனன். ௫

அங்கணன் மகிழடி தங்கிடச் சங்கிலி
கொங்கையிற் கூடினான் கோலையுந் தாங்கினன
சங்கரன் கச்சியிற் றனக்கணைப் பெற்றனன்
றங்கநற் றிருத்தியிற் றேண்டுந் தொலைத்தனன. ௬

ஆதியா ரூரபா லோர்விழி பெற்றுளான
சோதியா ரூரைத் தூதனுஞ் செலுத்தினான்
வாதைதீர் சேரர்கோன் மன்னுநட் பாயினான்
பாதிமா தாகனைப் பனசையிற் கண்டுளான் ௭

வேறு

கோர மான்றிருக் கரத்தினார் குலவிய பதிக
ளார மாநலத் தாலிசை பாடிவன் றொண்டன
சேர மான்பெரு மாளுடன் பிறப்பதிற் செல்வா
வீர மாதிருப் பனவரை விட்டெழுந் திருந்து ௮

குடதி சைக்கணி லிருவருங் குழாத்தொடுஞ் செலுங்காற
றிடமு டைத்தவர் கண்முனே திருவையா றுடையார்
வடதி சைத்திருக் கோபுர மாளிகை காணு
வுடலு மாவியு முள்ளமு முருகிடப் பணிந்தார். ௯

விடலரும் பதமேவுதற் கொருவழி காணார்
கடலைநண் புடன்காவிரி கூடிவந் தென்னப்
படரும் குன்றுகள் காடுகண் மேடுகள் பரந்து
புடவி தன்னையும் விண்ணையும் விழுங்குவ போன்று. ௧0

இடிமு ழக்கினிற் றிரைநுரை சிந்தியெங் கெங்கும்
கடிக மழ்ந்திடுங் காரகில் சந்தன மெற்றிப்
படிகி ழைந்திடு நவமணி பலவித் திறைத்துக்
குடிநெ ருக்கிய கோயிலும் வெள்ளமுங் கண்டு ௧௧

தாயைக் கண்டுதள் ளாடிய கன்றுதா னென்கோ
வாயைக் கண்டுவீழ்ந் தலறிய குழவிதா னென்கோ
பேயைக் கொண்டவர் பிதற்றுமே விட்டவ ரென்கோ
வாயைப் பேழ்பட்டத் திறந்துவிட் டலறினா வருந்தி. ௧௨

பரவுஞ் செய்கையொன் றறிகிலே னென்னப்பத மெடுத்து
விரவு நெஞ்சினிற் கிடையெலாம் விண்ணப்பஞ் செய்தா
ரரவ ணிந்தவர் பொற்பப்போ ராலய நீங்கிக்
கரவி லாக்கண மடைவரக் கடுநடை வந்து ௧௩

ஓலம் ஓலமவ் வனெருண் டனை வந்தனை ஓலம்
ஓலம் ஓலநஞ் சுந்தர வந்தனை ஓலம்
ஓலம் ஓலநம் நம்பியா ரூரனே ஓலம்
ஓலம் ஓலமென் பத்தனே யென்றுரை செய்யுங்கால். ௧௪

குணக்கி லோடிய காவிரி குணந்திசை யோடி
வணக்கும் வெள்ளிமால் வரையென வாங்கிமே லோங்கி
விணக்கு மெம்பிரான் மறைந்தன னிருவருங் களித்துத்
தணக்கும் காவிரி மணலினிற் சார்ந்துகூத் தாடி. ௧௫

செம்பொற் சோதியைச் செறிமண லாற்றிடைப் பணிந்து
கம்பித் துள்ளமுங் கரைந்தெழக் கண்ணினீர் வரவு
மம்பொற் கோயிலை யையனை யாறனைத் தொழுது
தம்பற் றுலவலஞ் செய்துநீங் கரிதெனத் தணந்து. ௧௬

உன்ன ரும்விடை கொண்டுகா விரிகடந் தேக
மன்னு காவிரி கீழ்த்திசை யேகமேற் றிசைபோய்
வன்ன வான்பொருண் மறவர்கள் பறித்திடப் பாடிப்
பின்னர் வாங்கினர் முதலைவாயப் பிள்ளையு மழைத்தார். ௧௭

வேழ மேற்கயி லாயமா மலையினில் விளங்கத்
தோழ ருடன் சென்றனர் சொற்றிருப் பதிக
மாழி மன்னனை நினைகையாற் றந்தன ரறிந்தி
வாழி சங்கரற் கணுக்கரா யிருந்தனர் வந்து. ௧௮

வன்றொண்டச் சருக்க

முற்றிற்று

ஆகத் திருவிருத்தம் சாகூ.

பன்னிரண்டாவது

சைவச் சருக்கம்

பூக்கமழுந் தேமாலைப் பொருமந்தி போயலைபாய்த்
தேக்கமழு மதுப்பெருகச் சிறுமந்தி மிதந்தேத்து
மாக்கமுள வையாற ருட்சைவ ராய்வந்து
நோக்கரிய திருமேனி பூசித்த படிநுவல்வாம். ௧

தருமத்தி தமக்கியலச் சாலோக நெறிவைத்துக்
குருபத்தி செய்வார்க்குக் குலவுமலர்ப் பதமருளு
மருபத்த ரையாற ரடியிணையை யாசிப்பா
ரிருபத்து நாலுபேர் பெறுஞ்சைவ மறையவரே ௨

அங்குள்ள மறையவரி லருட்சைவர் தாமொருவர்
கங்கையினீ ராடுதற்குக் கனிமனத்தி னுற்சென்றா
சங்கையிலா லவர்வரவு தாழ்த்ததா லவர்காணி
யிங்கிருந்தோர் கைக்கொள்ள விருபத்து மூன்றாக்கி. ௩

கணக்கெழுதிக் கரைபிருத்திக் காணிபகிர்ந் திடுங்காலை
வணக்கமுடன் போனவர்தம் மனையாடன் மகனுடன்போ
யிணக்கமுட னவர்சபையி லெய்தியெழின் மறையவரே
தணப்பரிய வென்காணி நீர்பறிக்கத் தகாதென்றாள். ௪

காவிலான் றன்காணி யிருந்தோர்கள் கரையிருத்தச்
சாலுமென மொழிந்தாக டகுமனைவி யானிருந்தே
னேலுமவா மைந்தனுமிங் கிருக்கின்றா னவருமினி
மேலனைவா நீர்கேடுமேவவேண டாவெனறாள. ௫

பெணகாணி யாளுதியோ பிடாபிடிததுத தளளுமென்றா
மண்காணி யாள்பவர்கள வலிசெயதா னிலைநிலலா
விணகாணி யாளபவரு மிகைசெயவா ரோவெவர்க்கும்
கணகாணி யாயினரோ ஐயாறன் கண்டீரே ௬

பறறிலா தமபறறே பாலனுக்காக் காலனுயிா
செறறருளும பெருமானை திருவையா றுடையானே
யற்றவருக கூறறுதுணையே யஞசினோா புகலிடமே
மறறொருவா துணையிலலேன் மலாபபததுக கடைககலமே. ௭

வருணனுக்குப பதங்கொடுதத மாதேவ னெமுறையோ
வருணனுககு வரமளிதத வையாற னெமுறையோ
கிருணிறைதத விடமருநது மெமபெருமா னெமுறையோ
கருணைவடி வாயெங்கு கலநதபொரு ளெமுறையோ. ௮

பொய்யாகளைப் புரததுடனே பொடிசெய்த புணணியனே
மெய்யாகட நெஞசகததை விட்டகலா மெய்ப்பொருளே
யையனே யையாவே யையாறறெம பெருமானே
கையாசெயுங கணககழிவு கண்டீரோ வெனறழுதாள. ௯

மறுவிலாச சிவமறையோன மனையாட்டி புலமபுதலுஞ்
சிறுபுதலவ னினறழுது தேமபுதலுஞ சிவமறையோ
ரறுதியிலா வழிவழக்கு மையாறன் கண்டருளி
புறதியினுற் கங்கைககுப் போனவாபோ லுருக்கொணடு. ௧௦

வேறு.

விழுதத சோமனும் வெண்புரி நூலும்வெண் சிகையும
பழுத்த மேனியும் பண்டியும புண்டரப பரபபு
மழுத்து கண்டிகை யாறணி காதுங கைததண்டும்
வழுத்து காவடித் தோளுமா யெழுந்துநேர் வந்தார். ௧௧

பெரிய பண்டித சைவரை யெதிர்ந்துநம பெருமைக
குரிய சைவபு ரந்தரன றிருவையா றுடையா
னரிய பஞ்சந திப்பெரு மானறம வளாததா
டெரியு மைந்தருஞ் சுகமிருந் தீரெனச் செபபி. ௧௨

அடைவி னுலவா தஙகளைத தழீஇககொள வவரு
மிடையு நஞ்சுடைப பாமபென வெளகின ருலகி
லுடைய பங்கினி யார்கதிலை யென்றன னுடையான
கடையர் செய்பிழை கருதிலீ ரென்றனா மறையோர். ௧௩

அநத வேளையின் மைநதனு மனைவியு மணைநது
சிநதை நைந்துநின் றழுதன ரவாகளைத தேற்றிச்
சநத மாமனைக கேவின ளுகிமேற் சமபு
முநது சூரிய புட்கரி ணிபபுனன மூழகி ௧௪

நீறு சாததின னியதியு முடிததுநீள சடைமே
லாறு தேககிய வையனை யாறனை யணைநது
கூறு மர்சசனைக குளளன வகைவகை கொணாநது
வீறு மேற்படச் சுத்திக ளாவகை விரிதது ௧௫

ஆத னத்துடன மூாததிமூ லஙகளா யமைததுச
சாத னபபடிந தாபன வகையெலா மாட்டிக
கோதி லவகை மாமணங குஙகுமம மாட்டி
வாத னைப்படுங் காவடி மஞசன மாட்டி. ௧௬

விமல திப்பரும வெண்டுகின மேனிமேற் சாததிக
கலவை சநதனக குங்குமக கள்பமுஞ் சாத்தி
யலகில் மன்மல ரைவகை விலவமுஞ் சாததித்
தொலைவி லிண்டையு மாலையுந தொடைகளுஞ் சாத்தி. ௧௭

அன்பி னாற்றனை யர்ச்சிக்கு மையனை யாற
னன்ப ருப்புடன் பாயசம் பாற்றயிர் நறுநெய்
யின்ப மார்சுவை யமுதமுங் கன்னலு மேந்தி
முன்பு ரைப்படி மகேசுர பூசைமுன் முடித்து. ௧௮

தமது மந்திர தந்திர வழிகளின் வழாம
லமுது மைவகை யுண்டியு மறுவகைக் கறியுங்
குமுத வாயிடை யீந்தடைக் காயமுதல் கொடுத்து
நமமி குத்திடு சோடச பூசையு நல்கி ௧௯

ஐவ கைத்திரு முகங்களு மலரவாச சித்து
மெய்வ கைப்பொது மடத்தினில் வீற்றிருந் தருளத்
தெய்வி கத்திருக் கங்கைநீ ராட்டமுன் சென்ற
சைவ ராசனு மந்தணன் காவலு தாங்கி ௨௦

தற்ப ரச்சிவ சைவருங் கங்கையி னின்று
பிற்ப டத்திகழ் சைவரும் பெருஞ்சபை நிற்ப
வற்பு தத்தினைக் கண்டவ ரறிவிலா மயங்க
விற்பு றத்தினின் மனைவியு மைந்தரு மேங்க. ௨௧

அந்த ணாளனுஞ் சிவபிரா னாமகோன் மென்ன
வெந்தை பூசைசெய் யிருபத்து நாலவரி லொருவன
முந்து பூசையு மெனவெனை முகக்குறை சீறி
வந்த சைவனைப் பலபல வார்த்தையால் வைதான் ௨௨

அழுது போபவ ரந்தத்தினின் முவணங் கொணர்ந்த
தழுவு மீசனுந் தனதுசா தனங்களைக் காட்ட
முழுதும் பூசக ரேனைய போரனைவ ருமுன்னோர்
பழுதி லாவெழுத் திட்டமை பார்த்தத் தயித்தார். ௨௩

உரிய பூசக ரோலையை யொப்புநோப் பார்த்தார்
திரியும் பொய்யெழுத் தாயின திதுவெனச் செப்பி
விரியுஞ் சைவரை நோக்கிநீர் வென்றனிர் விமல
னுரிய பூசையு முமதே யென்றுமெய் யுரைத்தார். ௨௪

அறைந்த காலையி லையனை யாறனும் விண்மேன்
மறைந்து நின்றுநஞ் சைவனை வளம்பெறக் கொணர்மின்
குறைந்து கொள்ளன்மின் காணியு மிருமடி கொடுமி
னிறைந்து செல்வராய் நீடூழி வாழுவீ ரென்றான். ௨௫

செம்பொற் சோதியாந் திருவையா றுடையசெம் பெருமா
னம்ப ரத்தினி னருளிய மொழியினைக் கேட்டங்
கும்பர் வேதியர் மாதவர் யாவரும் பணிந்தார்
கம்பி தஞ்செய்தா ராடினா பாடினா களித்தார். ௨௬

வேறு

திருநி றம்ப வழகன்றன் சேவடி
மருவு சீர்ஞான கூத்தன்வ ழுத்திய
கருணை யையனை யாறன்றன காவியப்
பெருமை கூறுவர் பெறுவர் முத்தியே. ௨௭

அறங்கண் மன்னுக வாதி பரசிவன்
சிறந்த பூசை திருப்பணி யோங்குக
மறங்க ணீங்குக மாதேவ னென்பரா
னிறந்த ரும்புகழ் நீடூழி வாழ்கவே. ௨௮

சைவச் சருக்கம்

முற்றிற்று

ஆகச் சருக்கம் ௧௨.

திருவிருத்தம் (௬௯௭.)

பஞ்சநதிப் புராண மென்னும்

திருவையாற்றுப் புராணம்

முற்றிற்று.

சருக்கத்தின் பெயர்.

—:(0):—

உ

சிவமயம்

கணபதி துணை

திருவையாற்றுப் புராணம்

வசனச் சுருக்கம்.

கடவுள் வாழ்த்து

திருவையாறு என்று எவ்வுலகத்தவரும் ஏத்துதற்குரிய சிவஸ்தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஓலவிநாயகர், சபாநாயகர், செம்பொற் சோதியார், பஞ்சநதேசர், அறம்வளர்த்த நாயகியார், ஆதி விநாயகர், முருகக் கடவுள், திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், பதஞ்சலி முனிவர், வியாக்கிரபாத முனிவர், தொகையடியார்கள், சனகாதி முனிவர்கள், மற்றை யடியார்கள் இவர்களது ஸ்ரீபாதங்களைப் போற்றி, தேவரும், வேதியரும், மேகமும், மாமுனிவரும், மன்னரும், சைவசமயமும், திருவெண்ணீறும், திருவைந்தெழுத்தும் என்றும் தழைத்து ஓங்குக என வழுத்தி, திருக்காவிரி நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து செபபியேசரை வணங்குவார் நலம்பெற இருந்தவராவார் என அன்னார் புகழைத் துதித்து, திருவையாற்றுமான்மியத்தைப் படிப் பாரும் வரைவாரும் கேட்பாரும் சிவசாரூபத்தை யுண்மை யாகவே பெறுவ ராதலின் யாவரும் எளிதின் உணர்ந்து மெய் யின்பம் அடைதற் பொருட்டு, ஸ்ரீ ஞானக்கூத்தர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய சபேசப்புராணத்தை எளிய வசன நடையில் யான் எழுதத் துணிந்தது மாணிக்கம் விற்கும் கடையருகே அலைசல் மணியை விற்பது போலாம் ஞானக்கூத்தர் தமிழில் இயற்றியரு ளிய புராணம் வடமொழிப் புராணத்தை ஆதியாகக் கொண்டது, அகஸ்திய மகாமுனிவர் சமுத்திர ராஜனுக்குக் கூறியது, சிவ

பெருமான் திருநந்தி தேவருக்கும் அவர் வியாச முனிவருக்கும் அவர் சூத முனிவருக்குங் கூற அச்சூத புராணிகர் அருளிய புராணங்கள் பதினெட்டனுட் சிறந்த சைவ புராணம் பத்தினுள் மஹா சிவபுராணத்துட் கண்டது, பதிகச்சருக்கம் முதல் சைவச் சருக்கம் ஈறாகத் துவாதச சருக்கங்களாகக் கொண்டது, இந்தப் புராணத்தை இறைவனை இறைஞ்சிக் கேட்டு மகிழ்வோமாக.

க. பதிகச் சருக்கம்.

——:(*):——

நீர்வளமும் ஐந்திணை நிலவளமும் திகழும் சோழ வளநாட்டில் செவ்விய கரும்பும் செந்நெற்பயிரும் செழித்து மிக்கு ஓங்கி வளரும் மருதநில வரைப்பின் கண், ஸ்ரீ தர்மசம்வர்த்தனி சமேதராகப் பஞ்சநதேசுவரர் ஆன்மகோடிகளுக்கு அநுக்கிரகத்தின் பொருட்டுத் திருக்கோயில் கொண்டு வீற்றிருக்கும் திருநகரம் ஆகிய திருவையாறு மாமணிகளாலும் ஓங்கும் நிதியாலும் மாதர்கள் நிறைவாலும் அளகாபுரியையும், தண்டலை தரும் பசுமையாலும் மாலை முதலியவற்றின் ஒலியாலும் சூழும் நதி சங்கு திரை தோணி படகாலும் சமுத்திரத்தையும் ஒத்து, தேவரும் முனிவரும் மனிதரும் தக்ஷிணகைலாசம் என்று போற்றித் துதிக்கத் தக்கதாய், சண்பகவனங்களால் ஹேமகிரியோ எனவும், செக்கரொளியால் மேருகிரியோ எனவும், சித்தர் வித்தியாதரரும் மயங்கத்தக்க அரிய காட்சியை உடையதாய், அத் திருநகரம் ஒன்றே கடலைப்போன்ற காவிரிநதி இருகரையிலும் வீசும் மணியாலும், நந்தனவனத்துள்ள சந்தனக் காட்டாலும், சாலிதரு நென்மலையாலும், தண்டலையாலும், பிறவற்றாலும் ஐந்து நிலமும் தன்னிடத்து அமையப் பெற்றது என்று கற்றோர் கூறும் கவின் உடையதாய், தேவதீர்த்தங்கள் பலவற்றிலும் மேலாகி மூழ்குவார்க்குப் பிறப்பிறப்புத் துன்பங்களையும் சகல பாதகங்களையுங் களைந்து சிவபுண்ணியங்களைப் பிரசாதிக்கும் பஞ்ச நதிகளால் அலங்காரமாக விளங்குவதாய், மூவர் முதலிகள் இசைத்தருளிய திருத் தேவாரங்களின் இன்னிசை

கேட்டுத் தேவரும் மானிடருந் துன்றிச் சிவகானத்தால் ஒன்றுபடலாலே இவர் தேவர் இவர் மானிடர் எனத் தெளிந்தறிதற்கேலாத வைபவத்தோடு இலங்குவதாய், அகிற்புகை, கனனலடும் புகை, வேள்விப்புகை, சிவசந்நிதியி லடியாரிடும்புகை, இவற்றால் திசை மயங்கித் தெரிவரிதாய், மடமாதர் விளக்கத்தால் மிளிர்வதாய்ச் சிறந்து பொலியும் இத்தன்மைத்தான ஸ்தலத்தின் விசிட்டமும், இதன்கண் எழுந்தருளி விளங்கும் மூர்த்தியின் மான்மியமும், ஆங்குள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களின் பெருமையும் என்னறிந்து எடுத்துரைக்க வல்லேன! அவன் அருளாலே யான் எடுத்து உரைக்கக் கூடுமேயன்றி வேற்றால் அமையாது.

அஃது எங்ஙனம் எனின், முன்னொரு கற்பத்தில் பிரமா, விஷ்ணு, ஆதிய சமஸ்த தேவர்களும் திருக்கயிலாய மலையிற் சென்று தேவதேவப் பிரானைப் பணிந்து தமக்குத் தானவரால் உண்டாகும் வருத்த மிகுதியைத் தெரிவித்துத் திருவருளால் தெய்வவலியும் தெய்வப்படையும் பெற்றுத் தானவரை வென்று மந்தரமலையிற் சென்று களிப்பினால் சிவபரஞ்சுடரின் பெருங் கருணையையும் பிரபுத்துவ சாமர்த்தியத்தையும் மறந்து தம்மையே மதித்து யாவும் தம் செயலெனக் கருதி இறுமாந்தனர். அக்காலை கருணாகரக்கடவுளும் காருணிய சொரூபத்தை யுடைய கருந்தடங்கண் உமாதேவியும் இயக்கர் இயக்கியாகத் திருவுருக்கொண்டு மந்தர சைலத்தில் எழுந்தருள, அவரைக்கண்ட தேவர் அக்கினியை யழைத்து அவர் இன்னாரென்று அறிந்துவா வென, அவ்வனற் கடவுள் அவர் முன்னின்று வினவ, இறைவன் சிறுதுரும் பொன்றை வைத்து இதனை எரிப்பாயாக என, தீக்கடவுள் இருமுறை முயன்றும் எரிக்க முடியாமல் மறைந்தனன். அதன்பின் தேவர் அனலோன் வாராமையை யெண்ணி வாயுவை அனுப்பினர். அவனும் அவ்வண்ணமே சென்று இறைவனை வினவுகையில் பெருமான் அத்துரும்பை அசைக்கும்படி அவனைக் கேட்க, மாருதம் இருமுறை முயன்றும் அசைக்க முடியாமல் மறைந்து கொள்ள, காற்றின் கடவுள் திரும்பாமை கருதி இந்திரன் தானே வந்து பார்க்கையில் இறைவியார் மாத்திரம் எழுந்தருளி யிருப்பதைக்கண்டு பணிந்து இறைவரைப்பற்றி விசாரிக்க, அம்பிகை 'நம் போல்வார் கண்ணிற்கு அவர் தோன்றார், நீர் தேடிவந்த காலும் கனலும் மறைந்து போயினர்' என்ற மாத்திரத்தில், இந்திராதி

தேவர் அனைவரும் இறைவனுடைய அனந்த சக்தியை வியந்து பாராட்டி, அவனன்றி யோரணுவும் அசையாது என்னும் ஆப்த வாக்கியத்தின் உண்மை தேர்ந்து, சக்தி சகதர்களைப் பணிந்து பேறு பெற்றனர். இங்ஙனமாதலின் சிவனருளன்றி வேறோர் திரணமு மசையா தென்றே யுபநிடதங்களிற் கேட்டு உளத்தும் தெளிந்தேன்; அவன் திருவருளைத் தியானித்துச் சிந்தை மகிழச் சிவபுராணந்தன்னை முந்தை விளம்பிய முறைப்படி மொழி கின்றேன்.

---

௨. குறுமுனிச் சருக்கம்.

—— (*)ஃ——

திரிபுரங்களை யெரித் தருளிய சிவபிரானை வணங்கி ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தைச் செபித்தவர் சித்தி முத்தியைப் பெறுதலி னாலே செப்பியேசுரமென்று திருவையாற்றைச் சொல்லுவார் கள் அந்த க்ஷேத்திரத்தால் அகத்திய முனிவர் குறுமுனியாகிய கதையைச் சொல்லுவன். சூரியவருண னென்பவனுடைய வீரி யம் விழுந்த கும்பத்திலே பிறந்தவரும், இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழையும் பன்னிரண்டு நாட்டிலுள்ளவருந் தெரி யச் சொல்லினவரும், ஒளித்துக் கொண்டிருந்த வலா சூரனை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டுக் கடற் சலத்தை உள்ளங்கையி லடக்கி உண்டவரும், ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சுவாமி திருவடிகளைச் சிர மேல் தாங்கி மேலான யோக ஞானம் பெற்றவரும், சிவபெருமா னிடத்திலே தரும மெல்லா வற்றையுந் தெரிந்து கொண்டவரும், அவ்வெம் பெருமான் திருவடிகளை ஆலோசனையினாலே யறியும் விசேடமுடையவரும், விந்தமலையைப் பாதலத்தில் அழுத்தின வரும், வில்வலன் வாதாவி யென்னும் அசுரரைக் கெடுத்தவரும், தென்பூமி சமமாகும்படிப் பொதிய மலையிலிருந்தவரும், தாமிர பருணி நதியை வரவழைத்தவரும், காவிரி நதியைக் கமண்டலத் திற் கொண்டு வந்தவரும், அந்நதியின் அமிசமாகிய உலோபா முத் திரை யென்பவளை விவாகஞ் செய்து கொண்டவரும், நான்கு வேதங்களைக் கரை கண்டவரும், அட்டமாசித்திகளை விருத்தகிரி

நாதரிடத்திலே தெரிந்துகொண்டவரும், சிவபிரான் திருநடனத்தின் பெருமையை யறிந்தவரும், ஆயிரம் பேய்களைத் தேவர்களுடைய தலைவராகும்படி வைத்தவரும், இந்திரனாகிய நகுடன் மலைப்பாம்பாகச் சபித்தவரும், சிவதருமோத்தர நூலைச் சிவபிரானிடத்துக் கேட்டுத் தெளிந்து கொண்டவரும், பன்னிரண்டு மாணாக்கர்களுக்குப் பஞ்ச லக்ஷணங்களைப் போதித்தவருமாகிய அகத்திய முனிவர் அநேக மாதவர் கூட்டத்துடன் திருவையாறென்னும் க்ஷேத்திரத்துக்கு வந்து, சூரிய புட்கரிணியைச் சூழப்பெற்ற திருக்கண்டியூர் முதலிய சப்த ஸ்தானத்தில் வசிக்குங் காசிபர் முதலிய சப்த ருஷிகளையுங் கண்டு, மீண்டு சூரிய புட்கரிணியிலே ஸ்நானஞ் செய்து, நித்தியகன்மானுட்டானங்களெல்லா முடித்துச் செம்பொற் சோதியாரை வணங்கி நின்று பலவகையாகத் தோத்திரஞ் செய்து, திரிகாலமுந் தவறாமற் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து பன்னீராயிரம் பஞ்சாக்கர ஜெபஞ் செய்து, அட்டாங்க யோகத்திலே பயின்று காய் கனி சருகு முதலியவைகளே யுணவாகப் பலநாள் அரிய தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர்

இவ்விதந் தவஞ் செய்திருந்துஞ் செம்பொற் சோதியார் திருக்காட்சி கிடைக்கப் பெறாமல் வருந்திக் கிழங்கு முதலிய உணவுகளையும் உண்ணாமல் நித்திரையை விட்டுப் பேச்சு மில்லாமல் பிராண வாயுவை இடைபிங்கலை நாடிகளிற் செல்லவொட்டாமல் தடுத்துச் சுழுமுனை நாடி வழியே செலுத்தித் தமது சடைகளெல்லாம் நிலத்திலே வேரூன்றும்படி பஞ்சாக்கினி மத்தியிலே நின்று சூரிய புட்கரிணி தீர்த்தக் கரையில் யோக நிட்டைகூடிச் சிவபிரானைப்போல அக்கினிமய மடைந்திருந்தனர்

இந்தப்படி யிருக்கும்போது காலம் வெயில் காற்று பனி முதலியவை யொன்றையும் அறியாது சரீரமெல்லாம் வெந்துருகிய தன்மையைச் செம்பொற் சோதியார் திருவுளத்திலே தெரிந்து விஷ்ணுவாகிய இடபவாகனத்தின் மேல் தமது அவயவங்களெல்லாம் விளங்கித் தோன்ற உமாதேவியோடு சகல வாத்திய ஓசைகளும் முழங்க எழுந்தருளி வந்து தரிசனங் கொடுத்தருளினர். அகத்திய முனிவர் ஆனந்த மேலீட்டாற் சொல்லி யருளிய தோத்திர மெல்லாவற்றையுங் கேட்டுத் திருவுள மகிழ்ந்து 'உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேள்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி

னர். அகத்தியர் 'சுவாமி அடியேன் உமது திருவடிக்குக் கீழடங்கி நின்று தோத்திரஞ் செய்ய ஒரு சிறிய வடிவந் தந்தருள வேண்டு'மென்று பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே குறள் வடிவத்தைக் கொடுத்து 'உன் பெயர் குறுமுனியாகுக' என்று செம்பொற் சோதியார் கட்டளையிட்டருளினர். இவ்வாறு அகத்திய முனிவர் குறுமுனியானாலும் எல்லா இடங்களிலுஞ் செல்லுவர், எல்லாச் செய்கையுஞ் செய்வர், இவரைச் சிறியவரென்று சொல்ல முடியாது. இது நிற்க, இனிமேல் குறுமுனியாகிய அகத்திய முனிவர் திருக்கயிலாயத்துக்குச் சென்ற கதையைச் சொல்லுகின்றோம்.

௫. கயிலாயச் சருக்கம்.

அகத்திய முனிவர் பின்னர் நிலையினின்று நீங்கிய பரம சிவனது இரண்டு பாதபங்கயங்களிலும் வீழ்ந்து பணிந்து பாடுதலுஞ் செய்து, 'வஞ்சகமில்லாத மெய்யடியார்க்கு அன்பனே, அடியவர்கட்கு எல்லாம் இன்பக்கடலே, உயிர்களை எல்லாம் காப்பவனே, என் மனம் திருக்கயிலையைக் காண விழைகின்றது' என்று கூறிப் பணிய, ஆலகால விஷத்தை யுண்டருளிய பரஞ்சுடராம் பெருமான் கும்ப முனிவருக்கு முன் தோன்றி, 'சிறப்பு மிக்க முனிவனே, நமது ஐம்பத மந்திரத்தை நீ ஓதிக்கொண்டு சூரிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தால் பிரகாசமுள்ள வெள்ளி வெற்பையும் அதன் மேல் நம்மையுங் காண்பாய், நித்திய சித்தன் ஆவாய்' எனக் கூறி மறைந்தனர். மறைதலும் முத்தமிழ் முனிவர் காளகண்டம் பொருந்திய வள்ளலை மனத்து இருத்திப் பொலிவுற்ற சூரிய தீர்த்தத்தில் மூழ்கினர். அம்மாத்திரத்து அம்முனிபுங்கவர் கயிலைத் திருமலையைச் சேர்ந்தனர்.

அந்தக் கிரியின் பக்கங்களி லெல்லாம் பல்லாயிர யோசனை யுயரமும் அகலமு முள்ள பளிக்கு மாடகூடமும் மாளிகையும் மடமுங் காணப்பட்டன. ஒருபால் ஆச்ரமும் ஒருபால் ஆரண முடி முழங்கின. ஓர் பக்கல் யோக மார்க்கத்தைப் போதிப்பாரும் ஓர்பால் ஞானகலைகளை யுபதேசிப்பாரும் இருந்தனர். ஓர்புறம்

பூத கணமும் ஓர்புறம் சித்தர் கணமும் பொலிந்து நிற்க, கை கொட்டிப் பாடுவார் பலர், தலையசைத்து ஆடுவார் பலர்; ஆடும் மாதர் பலர், பாடும் மாதர் பலர். இந்நிலைமைக்கண் உலோபாமுத்திரை கேள்வர் திருமலையில் நந்திதேவர் வாயிலை விரும்பி யணுகி உமாபதியினது திருமுன்றிலைச் சார்ந்து, அவரது நீலகண்டத்தையும் முடிப்பிறையையும் சூலத்தையும் கபாலத்தையும் அபய வரத கரங்களையும் நுதற் கண்ணையும் சத்திபாகத்தையும் பாதங்களையும் அழகிய பவளம் போன்ற திருமேனியையும் பக்கத்தில் அப்பெருமானது திருக் குமாரர்களையும் தரிசித்துக் கண்களில் நீர் பெருக உரோமபுளகம் எழ வாய்குழறப் பரவசத்தால் துதித்து இறைஞ்சினார்.

அச்சமயத்துக் கயிலாயபதியானவர் முனிவரை நோக்கி, 'அகத்தியா, நீ யாது கருதி இங்கு வந்தனை? இப்போது தென்றிசை உயர்ந்திருக்கின்றது, அங்கு நீ செல்லின் அத்திசை சமமாகும்' என்றுரைத்தார். குறுமுனிவர் உடனே பரமபதியைப் பணிந்து திரும்ப வருகையில், இடைக்கண் உயர்ந்து தோன்றிய விந்தியமலையைக் கையாற் பாதலத்தில் அழுத்தி, அப்பால் வாதாவி வில்வலன் இருவரையுங் கொன்று, தென்றிசை வருங்காற் புலியூர்ச் சிற்றம்பலத்தில் பஞ்ச கிருத்திய நிருத்தஞ் செய்யுஞ் சிற்சபேசனைத் தும்புரு நாரதர் வணங்கிக் கீதம்பாடுதலால் மேலுள்ள மலையுங் கீழுள்ள மரமும் உருகுவதைக் கண்டு தாமும் மனங் கசிந்து உருகி, உருகிய அம்மலைத் துண்டம் ஒன்றைக் கைக்கொண்டு மதுரைத் திருவாலவாயை அணுகிச் சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி அங்குள்ள மண்டபத்தை யடைந்து தாம் கொண்டுவந்த மலைத்துண்டத்தை அம்மண்டபத்தின் படிகவடிவக் கலைக்குப் பீடமாக வைத்தார்.

ஆங்கு நின்றும் கும்பமுனிவர் வழிக்கொண்டு குறும்பலாவில் திருமாலைப் பரமேசனாக எண்ணிப் பாட, நாராயணரும் உருகினார், அவ்வாறு உருகிய வைகுந்த நாதனைத் திரட்டிக் குறுக்கிச் சிவலிங்கம் ஆக்கினார். ஆதலால் அத்தலத்திற்குத் திருக்குற்றாலம் என்னும் பெயர் ஆயிற்று. அதன்மேற் கலசோற்பவர் திருக்குற்றால நாதரை வணங்கி வரம்பெற்றுப் பொதியமலையை யடைந்து அங்கே குருந்த விருட்சத்து அடியில் வீற்றிருந்தருளும் பெரிய

பிராணனைத் துதித்துக்கொண்டு அமர்ந்திருக்கும்போது, பூமி எப்பக்கமும் ஒத்த நிலையை யடைந்தது.

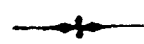
௪. காவிரிச் சருக்கம்

முனிசிரேஷ்டராகிய அகஸ்தியர் கமுகு கதலி புன்னை வன்னி மா தென்னை சண்பகம் முதலிய சிறந்த விருக்ஷங்கள் நிறைந்ததும், எண்ணில்லாத முனிவர்களும் தேவர்களும் இயக்கர் விஞ்சையர்களும் சூழ்ந்ததும், தம்பொருட்டு என்றும் உறைவிடம் ஆவதும் ஆகிய பொதிய மலையிற் சிவபூசை செய்து பலநாள் தங்கினபின், திருவெண்காட்டை யடைந்து வேத புஷ்கரிணியில் மூழ்கி, மேன்மை பொருந்திய சுவேதாரணியப் பெருமானை வணங்கித் திருவைந்தெழுத்தைச் செபித்துக் கொண்டிருக்கையில், சமுத்திர ராஜன் அங்கு வந்து விசேஷ பூஜைசெய்து அம்முனிவரிடத்து வர, அவர் அவனுக்கு ஆசனங் கொடுத்து அவன் விருப்பத்தை வினவினர். அவன் விரைந்து எழுந்து அவரை நோக்கி, 'காவிரி என்னும் பாவை நான்முகன் மனசிற் பிறந்தவள், சகல கலைகளையும் தெரிந்துணர்ந்தவள், பூமியிற் பாவங்கள் அனைத்தும் போக்குந் தகுதி வாய்ந்தவள், லோபாமுத்திரை என்னும் திருநாமம் பெற்றவள், கவேரன் என்னும் அரசன் பெருந் தவத்தால் அவனுக்குப் புத்திரியாக அமைந்தவள், பேரழகிலும் கல்வி கேள்விகளிலும் நற்குண நற்செய்கைகளிலும் உலகத்துப் பெண்கள் எவரும் அவளுக்கு நிகராகார், அத்தகையவளை நீர் விதிப்படி விவாகஞ் செய்து கொண்டீர். அவளுக்குப் பெண் வடிவமும் நதி வடிவமும் உண்டு, அவற்றில் தீர்த்தவுருவினை இவ்வுலகிற் கொடுப்பீராயின் இங்கு நிறைந்த உயிர்கள் யாவும் மகிழ்ந்து வாழும்' என்று வேண்டினன். அதற்குக் குறுமுனிவர் அவ்வாறே யளிப்பதாகக் கூறிச் சையமலையைச் சார்ந்து கவேரனைப் பார்த்துச் சமுத்திர ராஜன் தூய்மை அடைதற் பொருட்டுப் பொன்னியின் புண்ணிய நதி வடிவத்தைத் தாம் கொண்டு செல்வதாகச் சொல்லிக் காவிரி நீர் வடிவினைத் தமது கமண்டலத்துச்

செறித்து ஓரிடம் வைத்து மறைவில் தங்கினார். அச்சமயம் விநாயகப் பெருமான் காகமாகச் சென்று கமண்டல தீர்த்தத்தைக் கவிழ்த்தார். அப்புனித நீர் சூரிய புஷ்கரிணியில் அமிழ்ந்து சந் கலையுடன் சாகரத்தை யடைந்தது. கும்பசம்பவர் தம் கடன் முடித்து வந்து பார்த்துத் தமது கருத்தை ஐங்கரப் பெருமான் முடித்தருளினார் என்று மகிழ்ந்து, திருவையாற்றை யடைந்து ஐயாற்றப்பனைக் கண்டு கண்புனல் ஒழுகத் தொழுது வணங்கிப் பல முறை வலஞ்செய்து திருமுன்பு எய்தி உருத்திரசமகம் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரம் ஓதி விதிப்படி பூஜோபகரணங்களைக்கொண்டு அபிஷேக நீராட்டி நறுமலர் சாத்தி அறுசுவை யமுதூட்டிப் போற்றித் துதித்து, மோக்ஷத்தையும் போகத்தையும் விரும்புவார் சிவனையும் சிவனடியாரையும் போற்றுதல் வேண்டும். ஆதலின் அத்தலத்தில் மகேசுர பூசையும் பாகேசுர பூசையும் செய்து, திருச்சாய்க்காடு என்னும் தலத்தை யடைந்தார்.

சாபாவனப் பிராஜேச சிவாகம விதிப்படி அநுஷ்டித்துக் கொண்டிருந்த வருணன் வடகலை தென்கலை புணர்ந்த மாமுனிவரிடம் வந்து பணிய, அவர் கடற்கிறைவனை முகம் நோக்கி, 'காவிரி தீர்த்தம் நினைத்தே யெய்தியதோ? இனி உலகிற் றுன்பம் இல்லையே! புண்ணிய காலங்களிற் சுத்தராய்க் காவிரி சங்கமத்திற் படிந்தாடுவோர் பாதகம் பலவும் பஞ்சுபோற் பறக்கும். அதனை யடைந்தாலும் நினைந்தாலும் கண்டாலும் சகல பீடைகளும் தணிந்து மற்ற ரோகங்களும் நீங்கப் பெற்றார் சர்வசித்தியும் முத்தியும் புத்தியும் பெறுவது திண்ணம்' என்று உறுதி கூறினார். வருணன் இந்நடியை இறைஞ்சி, 'பிரபுவே, இம் மூன்று நாளவரை எங்கு உறைந்து என் செய்தீர்' என்று பிரார்த்திக்க, செந்தமிழ்ப் பரமாசாரியார் தாம் பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்திற் செப்பேசுவரரையும் அவ்வீசரடியாரையும் வைதிக சைவவழி நிற்கும் அந்தணரையும் பூசித்த விருத்தாந்தத்தை விளம்பினார். அதனைக் கேட்டயாத்திரத்து வருணராசன் அச்சிவத்தானத்துப் பெருமையும் அவ்வீசன் அருமையையும் உமைநாயனார் சீரும் மெய்யடியார் சிறப்பும் விவரித்து உரைக்க வேண்ட, அவற்றைச் சைவ முனிவர் முறைப்படிச் சொல்லத் தொடங்குவார்.

௫. பஞ்சநதிச் சருக்கம்.

அநாதி நித்த முத்த சித்துருவானவர் சிவபெருமான், அநாதி நித்த மங்களவடிவாக விளங்கும் பஞ்சநதித்தலத்துள்ள மகாலிங்கம், அநாதி நித்த புனிதஸ்தலமாக உள்ளது செப்பியேசுரம்; அநாதி நித்த சுத்தமாயுள்ளன திருவையாற்றுள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்கள். சர்வ வியாபகராய் விபுவாய் அமர்ந்தருளியிருக்கும் இச்சம்புவின் பெருமையைச் செப்புவார் ஒருவரும் இலர். பரமசிவனது திவ்விய கரங்களாற் படைக்கப்பட்டது இத்திருவையாறு. இத்தலத்தில் யாவனாயினும் ஒருவன் விருப்பமுற்று வசித்தானேனும் அவன் பாவம் அனைத்தும் நீங்கும். மாபாதகன் ஒருதரம் திருவையாறு என்று உரைத்திடில் அக்கணத்தே அவன் புண்ணியாத்மா ஆவான். இப்பதி தவமில்லாதவர்க்கும் தவமுத்தியைக் கொடுப்பது, உயர்ந்த சிவதலங்களிலும் உயர்ந்த சிவதலம், திருக்கேதாரத்திலும் உயர்ந்தது, இதனை நண்ணுள்ள காவிரி கங்கையினும் புனிதமானது. இத்தலத்துப் பிறந்தார் வசித்தார் இறந்தார் யாவரும் புத்தியும் சித்தியும் பத்தியும் முத்தியும் அடைவர், இது சத்தியம் சத்தியம். ஏனைய மற்றைய பல புண்ணிய நதிகளிற் பலநாள் ஆடினாலும், காவிரிநதியின் இதர துறைகளில் பலநாள் முழுவதும் ஆடினாலும், ஐயாற்றுக் காவிரித்துறையில் ஒரு நாள் ஆடிய பலனை ஒருவர் அடையார். இங்கு ஒரு மதிபாடுவார் பலன் எடுத்துக்கூறவும் வேண்டுமோ? பிரமகத்தி, களவு, கள், ஆசான் பன்னியைத் தீண்டல், இப்பாவமுடையாரோடு இணங்கல் ஆகிய பஞ்சமாபாதகங்களும் சூரிய புஷ்கரிணியில் ஸ்நானஞ் செய்து பஞ்சநதேசரைத் தரிசிக்க நீங்கும். இத்தலத்துப் பிறந்தாரை அம்மையும் அப்பரும் தமது அருமைப் புதல்வரைப்போற் பேணுவர். இத்தலத்து வசிப்பாரைச் சிவபெருமான் முருகப்பிரானை யொப்பக் கருதுவதால் அன்னார் சதமருப்பம் இல்லாமலே சதானந்தராக வாழ்வார், அஷ்டமாசித்தி, அஷ்டாங்க யோகபலன், எண்வகைக் காட்சி, விஞ்ஞானப் பிராப்தி, மும்மூர்த்திகள் பதம் யாவும் பெறுவர்.

இவ்வாலயத்தில் தாமரை நூலிட்டுப் பசுவின் நெய்யால் ஒரு விளக்கிட்டார் இறைவன் உலகத்து ஒரூழியும், பலவிளக்கிட்டார்க்குப் பல்லூழியும், எருமை நெய்யால் விளக்கிட்டார் அமரருலகத்து நெடுநாளும், ஆமணக்கு நெய்யாலிட்டார் போகபூமியிற் பலகாலமும், எள் நெய்யாலிட்டார் திருக்கயிலாயத்துக் கற்பகாலமும் வதிந்து ஆங்காங்குள்ள போகத்தையும் இன்பத்தையும் துய்ப்பர். இத்தலத்தில் நந்தனவனம் வைத்தல், மலர் கொய்து மாலை தொடுத்தல், திருப்பள்ளித் தாமம் சாத்தல், முதலிய சரியைகளையும், சிவபூசை செய்தல் முதலிய கிரியைகளையும், யோக முயற்சியையும், ஞான நூற்கேள்விகளையும் செய்தார் ஏனைத் தலங்களிற் பார்க்கப் பன்மடங்கு சிறந்த பலனை அடைவார். எண்ணெய் திருடவந்த எலி சுடரைப் பிரகாசிப்பித்த புண்ணிய விசேஷத்தால் மூன்றுலகங்களை ஆண்டதும், மங்கையை அணைவான விளக்கைத் தூண்டப் பேறு பெற்றதும் உலகம் மூன்றும் அறியுமே. இச் சிவபிரானுக்குச் சுகந்தங்கள் முதலிய உபகரணங்களைக் கொணர்ந்து கொடுப்பவர் சிவபுரத்தமருவர், நித்திய நைமித்திகங்களை நடத்துபவர் சிவபோகம் எய்துவர். அடியார்க்குத் திருவமுதூட்டும் அரிய மாந்தரும், சிவபரஞ்சுடரைக்கருதி வேள்வியாதி கடன்களைச் செய்யும் அந்தணரும், அறுசமயத்தவர்க்கு உண்டியளிப்பவரும் இத்தலத்து விரதம் உபவாசம் சாந்தி படனம் பிதிர்க்கடன் தேவர்கடன் யஞ்ஞம் செய்பவரும் கிடைத்தற்கரிய பேரின்பம் பெறுவர்.

ஆதிகாலத்தில் பஞ்சநதீசனைச் சைவாகம விதிப்படி பூசித்துப் பிரமதேவர் சிருஷ்டித் தொழிலையும் திருமந்திரத்தையும், திருமால் ஸ்திதிகிருத்தியத்தையும் சக்கரத்தையும், சூரியன் வாமதேவன் சித்தர் சப்தரிஷிகள் வசிஷ்டர் அகஸ்தியராகிய நான் அடையவேண்டிய மெய்ப் பேறுகளும் பெற்றுயர்ந்தது புராணப் பிரசித்தமன்றோ! சிலாத முனிவர் இச் சிவபிரானை உள்ளன்போடு பூசித்துத் திருநந்தி தேவரைத் திருக்குமாரராகப் பெற்றார் என்று அகஸ்திய மகா முனிவர் கூறியவளவில், வருணராஜன் அவ்வரலாற்றைக் கூறுமாறு விண்ணப்பிக்கக் குறுமுனிவர் தொடங்கலுற்றார்.

௬. சிலாதமுனிச் சருக்கம்.

—(※)—

முன்னொரு காலத்தில் ஸ்ரீ கயிலாயபதியின் ஆக்ஞைப்படி சிலாதமுனிவர் பாவிகள் இருக்கும் இடத்தைப் பார்த்தற் பொருட்டு இயமலோகம் செல்ல, காலன் அவரை வணங்கி, அவர் இரப்போர்க்கு இல்லையென்றபடியால் கல்லை யுணவாக அருந்தி வரவேண்டிற்று என்றும் அஃது அநுபவத்தால் நீங்கும் என்றும் கூறி, அப்பால் நரகவேதனைப் படுவோர் யாவரையும் அந்தந்த நரகங்களிற் சென்று படும்பாட்டையும் காட்டினன். சிலாதர் அவர்களைப் பார்த்து மனம் வருந்திச் ‘சங்கர சங்கர’ எனச் சிவ நாமோச்சாரணஞ் செய்து, அதன்பின் ஓரிடத்தில் வருந்து வாரை நோக்கியவர் கதியை யுசாவ, தண்டன் மூவேழ் தலைமுறையினரையும் பிண்டதர்ப்பணாதிகளாற் கரையேற்றுதற்குரிய நன்மக்களைப் பெறாதார் கதி இதுவாகும் என, முனிவர் தமக்குப் பிள்ளை இல்லாத குறையை உன்னி அக்குறையை நீக்கிக் கொள்ளும் எண்ணத்தோடு பூவுலகில் விசேடித்த தலமாகிய திருவையாறு அடைந்து விதிப்படி பஞ்சநதப் பெருமானை அருச்சித்து நிட்டைகூடிக் கல்லே உணவாகக்கொண்டு கடுந்தவம் இயற்றியும் காணுதற்பெருமான காட்சியைக் கண்டிலர். அப்பால் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கிச் சிவமூலமந்திரத்தைக் கணித்து அயனரி தீரத்தத்தின் முழுகிக் காரண காரியங்கள் கடந்த கருணாநிதியைச் சிவாகம நெறிப்படிப் பூசித்தார் சிலாத முனிவர். அதற்குத் திருவுளம் பற்றினராய்ப் பஞ்சநதேசர் தருமசமவர்த்தனியோடு மழவெள்விடையேறி முனிவர்க்குத் திருக்காட்சி அளித்து, அவர் மனக்கிடக்கையை அறிந்து, ‘முனிவனே, சகலகலை வல்லவனும் சகலகுண சம்பன்னனும் விளங்கும் சற்குமாரனை யுனக்குத் தந்தோம், அவன் பதினாறாண்டளவு உன்னோடு இருப்பான், நீ வேள்வி செய்யுங்கால் அவ்வுழியில் அவனைக் காணலாம்’ என்று வரம் அருளி மறைந்தனர். சிலாதர் தம் பத்தினியோடும் அகமகிழ்ந்து யாகஞ் செய்தற்பொருட்டுக் குற்றமில்லாத பூமியிற் பொன்னேர் பூட்டியுழ, அப்படைச்சாலில் பெட்டியில் அழகிய ஆண்மகவு இருக்கக் கண்டு அன்புடன் எடுத்து அதனைத் தன் பாரியை

கையிற் கொடுத்து அருமையோடு வளர்த்து வந்தனர். அக்குழவி யும் செப்பியேச்சுரன் என்று நாமகரணஞ் சூட்டப்பெற்று வளர்ந்து, சகல கலைகளையும் ஓதி யுணர்ந்து, பதினொன்கு வயதான வுடன் மாதா பிதாக்களின் மனவருத்தத்தை நோக்கி நித்தியத்து வம் பெறுங் கருத்தினை யுட்கொண்டு, ஐயேசர் திருவாலயத்தை யடைந்து தான் ஓதியுணர்ந்த சைவாகமங்களின் பத்ததிப்படியே அப்பெருமானைப் பூசிக்க, வள்ளல் பெருந்தகை பிரத்தியக்ஷமாகி 'வேண்டும் வரம் யாவை' என்ப பதினாறு திவ்விய வரங்களை அத் திருக்குமாரர் பெற்றனர் அவ்வரங்களா ஆவன —

"மறைகள் ....வேண்டுமால"

என்பன [இவ்வரங்கள் பதினாறும் கூறும் செய்யுள்கள் இப்புரா ணம் ௬-வது சருக்கத்து ௬௬-எ() கவிகள் ஆதலின் அவற்றை யாவரும் மனனஞ் செய்தல் நலம்] செப்பியேச்சுரர் தமது புதல்வராகிய செப்பியேசுரருக்குப் பதினாறு வரங்களையும் ஈந்து கரந்தமை யுணர்ந்த சிலாதரும் அவர் தேவியாரும் மகிழ்ந்து வாழ்ந்தனர். இதன்பின்னர் செப்பியேசுரர் எனனும் திருப் புதல்வர் திருவையாற்றில் ஐவகை நீரும் ஆடிய திருநந்திதேவ ரான சைவமாக கதையைக் கூறுதும் வருணனை கேட்பாயாக என்று குறுமுனிவர் உரைக்கின்றார்

எ. நந்திகேசுவரச் சருக்கம்.

சிலாத முனிவருடைய திருப்புதல்வ ராகிய செப்பியேச்சுர ரானவர் திருவையாற்றின்கண் வீற்றிருக்கும் செப்பியேச்சுரப் பெருமானாது திருவுருவத்தை நற்பேறு முற்றுதற் பொருட்டுக் கங்கைநீர், கமலத்தோன் கமண்டலநீர், உமையம்மை கொங்கை யின்நீர், கொண்டல்நீர், குணநந்தி வாயின்நீர் (இவ் வைந்து தீர்த்தங்களின் திருநாமத்தைக் கடவுள் வாழ்த்து ௬-வது செய் யுட் குறிப்பிற் கண்டு கொள்க.) என்பவற்றால் அபிஷேகம் பண் ணிச் சிவானந்தம் அடைந்தார் இக்காரணத்தால் இத்தலத்திற் குப் பஞ்சநதி யென்று நாமம் உண்டாயிற்று. இவ்வாறு அபிடே

கிக்கப்பட்ட சிவபெருமான் திருவுளங் களித்துத் திருக்குமாரருக்குத் திருநோக்காலும் பரிசத்தாலும் திருவாக்காலும் பாவனையாலும் அருணைக்காலும் யோகத்தாலும் அருநூலாலும் அருள் பெருக்கித் திருவடிதீக்ஷை செய்து மலங்களைந்து திருநந்திதேவன் என்று திருநாமஞ் சாற்றி யிவர்ந்து, சனற்குமார முனிவர்க்கு அந்நந்தி பிரானைக்கொண்டு தீக்ஷை செய்வித்துத் திவ்விய சிவஞானோபதேசமுஞ் செய்வித்தார். அதன்மேல் நந்திபெருமான் ஸ்ரீகைலாச பர்வதஞ் சென்று, பார்வதிநாயகனை அவருக்குத் தமது சாரூபத்தையும், தாம் பிறர்க்கும் அக்கிரிக்கும் ஏனைச் சிவத்தானங்களுக்கும் காவலுரிமையையும், சிவகணங்களுக்கு நாயகராகிய அதிகாரத்தையும், அதற்கேற்ற சுரிகை பிரம்பு முதலிய சின்னங்களையுங் கட்டளையிட்டருளினார். சிவசாரூபம் பெற்ற நந்தி பெம்பிரானுக்கும் சிவபிரானுக்கும் வேறுபாடு தெரியாமையை உமையம்மை ஸ்ரீகபிலைய நாதருக்கு விண்ணப்பித்ததையுணர்ந்த நந்திதேவர் சிவகணங்களுடன் ஐயாறு அடைந்து, விதிப்படி ஐயாறப்பரைப் பூசித்துக் கவிமுகத்தைப் பெற்று மீண்டுந் திருமலையை யணுகி ஸ்ரீகண்டபால இருபத்தெட்டுத் திவ்வியாகமங்களையுங் கேட்டுக் குரு சந்தானத்தை நாட்டி வருகின்றார் என்று அகத்தியமுனிவர் உரைப்பச் செவியேற்ற வருணன் அம்முனிபுங்கவரோடு பஞ்சநதி க்ஷேத்திரத்தைச் சேர்ந்து செபபியேசுரரை உள்ளன்போடு வணங்கி ஆனந்த பூரிதனாய்ப் பிற மாக்கதைகளையும் அநுக்கிரகிக்க வேண்டுமெனக் குறுமுனிவர் கூறலுற்றார்.

௮. நியமேசச் சருக்கம்.

———:(*):———

திருவுறையூரிற் சோழர் குல திலகராக விளங்கிய கரிகாற் சோழர் என்பவர் தமது சோழதேசத்தை மனுநீதி கடவாது மெய்யறமும் சிவநேயமும் மலியச் செவ்விதின் அரசு புரிந்து வருங் காலத்தில், வடதிசையினும் தமது கொற்ற வெண்குடை நிழற்றத் திக்கு விஜயஞ் செய்யக் கருதிப் பெருஞ் சேனையும் பரிவாரமுஞ் சூழப் புறப்பட்டுத் திங்களஞ் சடையான் திருப்பதிகள் அனந்தமுங் கண்டு தரிசித்துக் காஞ்சிபுரத்தைத் திருநகரமாகக் கண்டு, ஏகாம்பரநாதர் திருவருள் பெற்று வல்லமாநகரில் மருந்தீயெழ நோக்கிக் கங்கைக் கரை யடைந்து அகிலேசரைப் பணிந்து மேருவரைப்பாற் சென்று தமது புலிப் பொறியை யதன்மே லிட்டுக் கனகம் பறித்துத் தம் சேனைகட்குப் பரிசிலாக ஈந்து பெரும் பொருளோடு மேற்றிசை வழியே திரும்பிப் பல சிவதலங்களைப் பணிந்து ஸஹ்யாத்ரியை யணுகிச் சிவ பெருமா னருளுற்றுக் காவிரிப் புனல் எங்கும் உள்ளடங்கிட நற்கரை கட்டிக் கீழ்த்திசை நோக்கிப் பஞ்சநதிக்கண் மஹாதேவரைத் தொழுவாரும் தேர் புதைந்து திகைத்தார். உடனே பல கம்மியர் பெருமுயற்சி செய்து அவ்விரதத்தை மேலெழுப்பப் பார்த்தும் முடியாதாக, புரோகிதரும் மந்திரிமாரும் இஃதோர் சிவ யோகியின் செயலாகும் என்றனர். அதன்மேல் ஆழ அகழ்ந்து பார்க்கையில் அங்குச் சிவலிங்கமும் சத்தியும் சிவகுமாரர்களும் சப்தமாதரும் சண்டேசரும் சூரியனும் ஓர் முனிவரும் காணப்பட்டனர். அப்பொழுது கரிகாற் பெருவளவர் அம் முனிவரது பாதத்தில் விழுந்து பணிய, அவர் அச் செம்பியருக்கு யாவரையும் வெல்லக் கூடிய தண்டொன்றை யளித்துத் திருநந்தி தேவராலும் தேவர் முனிவர்களாலும் பூசிக்கப்பட்ட அம்மகாலிங்கத்தின் பிரபாவத்தைக் கூறி அந் நகரத்தைப் புனருத்தாரணஞ் செய்யக் கூறினார். பிறகு நியமேசராகிய அம்மகா யோகியின் கட்டளைப்படி நதியின் குளப்படியில் பொன் வெல்லம் கருங்கல் மூன்றையும் எடுத்து அந்நகரத்தையும் திருவாலயத்தையும்

புதுக்கி நிர்மாணித்துச் சைவாகமத்தின்படியே சோழர்குலவளத்தார் பிரதிஷ்டை செய்து நித்திய நைமித்திக விசேஷ பூஜைகளும் உற்சவங்களும் வேண்டிய நிபந்தம் அமைத்து நடத்திச் சிவபெருமான் திருக்காட்சி உமா சகிதராய் வெள்ளிய விடைமேல் தந்தருளத் தரிசித்து ஆனந்தமுற்றார். அந்நிலையில் பரமேசுரன் நியமேசருடன் மறைந்தருளினார் என்று அகத்தியர் கூறி அதன்மேல் நாயன்மார்களது திவ்விய சரித்திரத்தைக் கூறுகின்றார்.

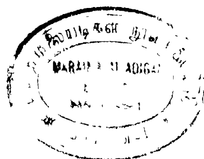

௯. வாகீசச் சருக்கம்.

——:(✕)——

திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருமுனைப்பாடி நாட்டில் திருவாமூரில் வேளாளர் குலத்தில் குறுக்கையர் குடியில் புகழனாருக்கும் மாதினியாருக்கும் திலகவதியாருக்குப் பின்புத்திரராய்த் திருவவதரித்து மருணீக்கியாரென நாமகரணஞ் செய்விக்கப் பெற்றுக் கலைகளில் வல்லவராய்ச் சமணசமயஞ் சார்ந்து தருமசேனராகிப் பின்னர் அச்சமயத் துயரம் நீங்கச் சிவபெருமானருளால் சூலைநோயால் இடரெய்திப் பாடலிபுத்திரத்திற் பாழி யொழித்துத் திருவதிகைப்பதி வந்து தமக்கையார் கருணையால் திருவெண்ணீறு சாத்தித் திருப்பதிகம் பாடி நோய் தீர்ந்து திருநாவுக்கரசராய்ச் சமணரால் நீறு விஷம் யானை வேலை இவற்றை நீந்திச் சூலம் கொடியிடபம் விளங்கச் சாத்தி அப்பூதியடிகளது குமாரர் விஷத்தால் மாய்ந்ததை மாற்றி வீழிமிழலையில் அருட்காசு பெற்று வேதாரணியத்தில் கதவு திறக்கப் பாடி வடதிசை சென்று காசியை வணங்கிக் கொண்டு ஸ்ரீ கைலாச தரிசனஞ் செய்தற் பொருட்டுக் கற்சுர வழியே சார மூலங்களைப் புசித்துச் செல்லுகையில் கைகால் தேய்ந்து மார்பால் நகர்ந்து தசை நைந்து சிந்த எலும்பு முறிந்து பின் புரண்டு புரண்டு தேகம் முழுதும் அரையவும் திருமலையிடத்தே பதிந்த அன்பின் உறுதியால் மெல்ல நகருதற்கு முயன்றும் கூடாது வழியிலே கிடந்தார். அப்பொழுது பரமேசுவரன் அப்பரை மீளவுந் தமிழ்நாட்டிற் செலுத்தித் திருத் தேவாரத்தால்

ஆன்ம கோடிகளை யுய்விப்பதற்கும் வாகீச முனிவரது கருத்தை முடிப்பதற்கும் திருவுளங்கொண்டு ஆங்கோர் தடாகத்தை யுண்டாக்கித் தாம் ஓர் முனிவர் வடிவங்கொண்டு நாயனார் முன்னர்த் தோன்றி அவர் கருத்தின் உறுதியைக்கண்டு மறைந்தருளி ஆகாயத்தில் அசரீரியாக நின்று, 'நாவுக்கரசனே எழுந்திரும்' என்றார். நாயனார் உடனே அழிந்த உறுப்புக்கள் யாவும் நிரம்பப் பெற்றுச் சிறந்த தேகத்தோடு விளங்கி, 'சுவாமி, தேவரீர் நொடித்தான் மலையில் இருக்கின்ற திருக்கோலத்தை அடியேன் தரிசித்து வணங்கும்படி அருள் செய்யும்' என்று பிரார்த்தித்து இறைவன் திருவாணையின்படியே ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை யோதிக்கொண்டு அத்தடாகத்தில் மூழ்கித் திருவையாற்றில் அயனரி தீர்த்தத்தின் மேலே தோன்றி, அத்திருப்பதியிலுள்ள சராசரங்களனைத்தும் தங்கள் துணையுடன் பொலிந்து விளங்குதலைக் கண்டு சிவனும் சக்தியுமாகப் பார்த்து ஆலயத்தின் முன் சென்றார். அவ்வாலயம் திருக்கயிலாயமாகவும், அங்குள்ள பெருமான் திருக்கயிலாச வைபவத்துடன் சிவகணத்தினர் ஆதியோர் சேவிப்பப் பார்வதி தேவியார் சமேதராய் வீற்றிருந்தருளும் ஸ்ரீ கயிலாச நாதராகவும் கண்டு உள்ளங் கனிந்து தேவாரம் பாடி மகிழ்ந்த அளவிலே அக்கோயில் பழம்படியாகவே விளங்கிறது. அதன் பின்னர்த் தாண்டக வேந்தர் சிவஸ்தலங்களைக் கண்டு வணங்கிப் பூம்புகலூர் அரன் பாதம் பொருந்தி யின்புற்றார். சுவாமிகள் ஐயாற்றின் மேற் பாடிய திருப்பதிகங்கள் க௩.

க௰. சம்பந்தர் சருக்கம்.

———:(o):———

சீர்காழியில் வாழ்ந்த சிவபாத விருதய ரென்பவர் சமணம் பௌத்தம் முதலிய அவைதிக சமயங்கள் வளர்ந்து வேதாகமங்களிற் கூறப்பட்டுள்ள சற்சமயமாகிய சைவசமயம் அருமையாவதைக் கண்டு புறச்சமயங்களைக் களையவல்ல சற்புத்திரரைப் பெறச் செய்த புண்ணிய மேலீட்டால் திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் திருவவதாரஞ் செய்தருளினர். அந்தக் கவுணிய குலத்து அந்தணர் பெருமான் உமையம்மை அளித்த ஞானப் பாலையுண்டு சிவஞான சம்பந்தராகித் தமிழ் வேதம் திருவாய் மலர்ந்து கோலக்காவில் தாளம் வாங்கிப் பின்னர் முத்துச்சிவிகை முதலியன பெற்று முயலகன் ஆற்றி முத்துப் பந்தர் எய்தி பொற்கிழி பெற்று அரவின் விஷத்தைத் திருமருகலில் தீர்த்து வீழிநகரில் காசு பெற்று மறைக்கதவம் பிணித்துப் பாண்டியன் கூனும் வெண்ணீறால் விடுவித்து கனல்வாதம் புனல்வாதங்களால் சமணரை வென்று கழுவில் ஏற்றித் திருப்பதிகத்தால் கொள்ளம் பூதூரில் ஓடம் ஏறிச் சுவாமியைத் தரிசித்துத் தெளிச்சேரியிற் புத்தரை அழித்துத் திருநாவுக்கரசு ருறைவிடந் தேடிவந்து அவரோடு பூந்துருத்தி நாதர் திருவடியை வணங்கித் திருமடத்தில் வீற்றிருந்த காலையில் அப்பருடைய முகவாட்டத்தினைக் கருதி வினவ, திருநாவின் மன்னர் காழிப் பிள்ளையாரைப் பார்த்து, 'பூந்துருத்தி நாதருக்குப் பூசை செய்வதற்கு மாறு செய்து அங்கர் மேற்பாலுள்ள திருமால் பூசை கொள்வது அமையுமோ' என்றார். அதன் மேல் ஞானசம்பந்தர் காவிரிப் பெருங்கால் அங்குள்ள வைணவரைப் பலவகையாலுங் கலக்கஞ்செய்து மேக வருஷத்தாலும் வாட்டி வருத்தி அனைவரைக் கடலிற் புகுத்தி மடிவித்து, பூந்துருத்தி மேற்பால் மாயனார் கோயிலுக்குட் சென்று மாயனைச் சிவனாகப் பாட, மாயவனும் உருகி ஒன்றிய சேயிழை பங்கன் அங்கச் சிவலிங்க வடிவம் ஆனான், மாயவன் பரிவாரங்களும் பரன் பரிவாரங்கள் ஆயின; அக்கோயிலும் சிவாலயம் ஆயிற்று. அரியுருச் சிவவுருவாதலை இருவரும் கண்டு தரிசித்து ஆனந்தம் அடை

ந்தனர். பின்னர் ஒருநாள் பொன்னியாற்றில் ஐந்து குண்டத்தில் ஐந்து வைணவர் இருக்கக் கண்டு பெருமானவர்க்கு வெண்ணீறளித்துப் பஞ்சநதிச் சைவராக்கிச் சிவபெருமானை யருச்சிக்கும் உரிமை நல்கி, அவர் வேண்டிக் கொண்டதன்மேல் சிவபிரானருளால் காவிரி பெருகி வரச்செய்து அந்நீர் கடலின் முழுகி இறந்தவரை மீட்டும் உயிரோடு கொண்டுவர அவர்களையும் சைவர் ஆக்கினர். அக்காலை சோழ பூபதி வந்து இருவர் பாதத்திலும் வீழ்ந்து பணிந்து அவர்கள் கட்டளைப்படி பூந்துருத்தி நாயகருக்கு இருமடங்கு நிபந்தம் வைத்தான். அதன்மேல் அப்பர் கன்னி நாடு அடைந்தார். சம்பந்தர் திருவையாறடைந்து திருப்பதிகம் பாடித் துதித்து, ஒத்தூரிற் காய்ப் பனையைக் காய்க்கச் செய்து, மயிலாப்பூரில் அங்கம் பூம்பாவை ஆக்கி, காழியம் பதிசேர்ந்து, பெருமணத்தரனை யெய்தினர். சுவாமிகள் பாடியருளிய திருப்பதிகங்கள் - கரு. ஐயடிகள் காடவர்கோன் க்ஷேத்திர வெண்பா - க.

கக. வன்றொண்டச் சருக்கம்

——:(◉):——

ஸ்ரீ கயிலாயகிரியிலே சச்சிதானந்த ஸ்வரூபியாகிய பரமசிவனருக்குத் திருத்தொண்டுபுரியும் ஆலாலசுந்தரர் பார்வதிதேவியாருக்குத் திருப்பணி செய்யும் அனிந்திதை கமலினி என்னும் திருநாமங்களையுடைய மாதர் இருவரையும் பார்த்து அவர்கள் மேற் காதல் வைத்தார். அவர்களும் அச்சுந்தரரை நோக்கி அன்புகொண்டார்கள். ஆன்மாக்கள் திரிகரணங்களாலும் செய்கின்ற கன்மங்களை யறிந்து அவற்றிற்கு ஏற்ற பலன்களை யூட்டித் தொலைப்பிக்கின்ற பரமகருணாநிதியானவர் அம்மூவரையும் நிலவுலகத்திற் பிறந்து இன்பம் துய்க்குமாறு நியமிக்க, ஆலாலசுந்தரர் திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே திருநாவலூரிலே ஆதிசைவப் பிராமணகுலத்திலே சடையனார் என்னும் சிவாசாரியாருக்கு அவர் காதலியாராகிய இசைஞானியாரிடத்தில் ஆன்மகோடிகள் சைவசமயமே மெய்ச்சமயம் என்றுணர்ந்து அதனை அநுசரித்து

உய்யும் பொருட்டுத் திருவவதாரஞ் செய்தருளினார். அதன்பின்னர் அவ்வண்ணமே அனிந்திதையாரும் கமலினியாரும் சங்கிலியாராகவும் பரவையாராகவும் உதயஞ்செய்தார்கள். சுந்தரமூர்த்தியானவர் திருவருட்டுறைத் தேவர்பெருமானால் ஆவணங்காட்டி மணம் விலக்கித் தடுத்தாட்கொள்ளப்பெற்று வன்றொண்டர் ஆகிப் பல சிவநகரங்களிற் திருப்பதிகங்களைப் பாடித் துதித்துத் திருவாரூரிற் பரவையாரை மணந்து வைகி விறன்மிண்ட நாயனாரால் திருத்தொண்டத்தொகை பருளிக் குண்டையூரில் நெல் பெற்றுத் திருப்புகலூரிற் செங்கலைச் செழும்பொன்னாகச் செய்து திருமுதுகுன்றர் தந்த பொன்னைத் திருமணிமுத்தாற்றிலிட்டுத் திருவாரூர்க் குளத்தெடுத்துத் திருவொற்றியூரில் நங்கை சங்கிலியாரை வேட்டுத் திருவாரூர் சேர்ந்து வன்மீகநாதர் தூதாகச் சென்று நங்கை பரவையார் புலவி நீங்கக் கூடி வசிக்குங் காலத்தில், சேரமண்டலத்தைக் கொடுங்கோளூரி லிருந்து அரசுபுரியும் கழறிற்றறிவாராகிய சேரமான் பெருமானாயனார் சுந்தரர் பத்திமையை யறிந்து ஆரூர்வந்து நட்புக்கொண்டு அவரோடு மதுரை முதலிய சிவதலங்களைக் கண்டு ஆரூர்க்குத் திரும்பி வசித்துப் பல நாட்சென்றபின் சுந்தரரைத் தமதூர்க்கு வரும்படி பிரார்த்திக்க, இருவரும் எழுந்து போய்ப் பட்டமங்கத்தரை வணங்கிக்கொண்டு, திருவாரூரை நீங்கி, மேற்றிசையை நோக்கிப் பொன்னிநதியின் தென்கரை மார்க்கமே சென்று, திருக்கண்டியூரைச் சார்ந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு புறப்பட்டுப் போகக் காவிரியின் வடகரையில் திருவையாறு தோன்ற, உதியர் பெருமான் வணங்கித் தமது தோழரைப் பார்த்து, 'சுவாமி, என்னுள்ளம் ஐயாறரைக் கண்டு தரிசிக்க அவாவுகின்றது, நாம் இவ்வாற்றைக் கடந்துபோய்த் துதிப்போம்' என்றனர். சுந்தரமூர்த்தி இருகரையும் மோதி யோடச் செல்லாதவாறு பெருகுவதைக் கண்டு திருப்பதிகந் தொடங்கித் திருப்பாட்டுதோறும் ஐயாறுடைய அடிகளோ என்று அழைத்தார். கடவுள் கூற அழைக்கக் கேட்டுக் கத்திக் கனைக்கும் ஆவைப்போல் யாவையும் யாவரும் கேட்ப ஓலம் என்று அருளினர். காவிரி பிரிந்து வழிகாட்டி மேற்றிசையில் நீர் பளிங்குமலைபோல நிற்க, கீழ்த்திசையில் நீர் கீழ்நோக்கி வடிந்து நடுவழி மணற்பரப்பா யிருந்தது. இங்ஙனம் அருள் செய்யக் கணங்களோடு எழுந்துவந்த கண்ணுதற் கடவுள் கரந்த

னார். இருவரும் களித்துக் காவிரி மணலிற் சார்ந்து கூத்தாடிச் செம்பொற் சோதியைச் செறிமணலாற் றிட்டைச் சேவித்துக் கம்பித்து உள்ளம் கரைந்து கண்ணீர் வார அம்பொற் கோயிலை அடைந்து ஐயாறனைத் தொழுது அன்பால் பிரதக்கிணஞ் செய்து தரிசித்துத் திரும்பிக் காவிரிநதியின் முன்சென்றபடியே நடு வழியே வந்து தென்கரை யேறினார். அக்கணமே மலைபோல நின்றநீர் தொடர்ந்து பாய்ந்தது. இருவரும் இதனைக்கண்டு வியம்பித்து முறையே மேற்றிசை வழியே கொங்குநாடு கடந்து மலைநாட்டிற் கொடுங்கோளூரை யடைந்தனர். அங்கிற் கடவுளர்ச்சனை செய்து சேரர் பெருமாளை பெருவழி படுசெய்யப்பட்ட தம்பிரானிருந்தார். அவரிடம் விடைபெற்று மீண்டு வருகையில் பெரும்பொருளைக் கள்வர் பறித்திடப் பாடி வாங்கி முதல்வர்பாற் பின்னைய யழைத்துத் திருப்பெயர் சேரர் பெருமானைக் கூடி அவர் பரியுகைத்துச் செல்ல வெள்ளானை யேறித் திருக்கயிலையிற் புகுந்து உரிமை பெற்ற பேரின்பமெய்தினார். சுவாமிகள் பாடியருளிய திருப்பதிகம் பாடும் பரிசு என்று தொடங்குவது க.

கஉ. சைவச சந்நப.

தேமாம் பொழில் சூழ் திருவையாற்றில் சிவ பரமசிவ பூசை செய்யும் ஆதிசைவர்களில் ஒருவர் கங்கை நீராடக் காசியம்பதிக்குச் சென்ற காலத்துப் பறைமறையவர் இருந்து அவரும் அம்மறையவர்து காணிக் கிராமங்களைக் கவர்ந்து அவர் மனைவிக்கும் மைந்தனுக்கும் வருத்தம் வருவிக்க, அம்மாது பஞ்சநதியிடம் சென்று செஞ்சரணத்து வீழ்ந்து குறையிரந்தாள். அப்போது சிவபெருமான் விருத்தராய்ச் சிவவேதியர் உருக்கொண்டு துடி நரை தோன்றக் காதிற் குண்டலம் இலங்கத் திரிபுண்டரமும் உருத்திராக்க மணிவடமும் பூணூலும் திகழக் கைத்தண்டுடன் கங்கைநீர்க் காவடியேந்தி யெழுந்தருளி வந்து அவ்வேதியர் மனை புகுந்து அவர் பத்தினியை உசாவி யறிந்து சூரிய தீர்த்தத்து ஸ்நானஞ் செய்து திருக்கோயிலிலீசனை நியமப்படி பூசித்து ஓர் மடத்தில் தங்கியிருந்தனர். இத்தருவாயிற் கங்கையாடச் சென்ற

சிவதத்விஜர் அவ்விடம் வரப் பார்த்தவர் யாவரும் ஐயங்கொண்டனர். அந்தண வடிவந் தாங்கிய சிவபிரான் இவரைப் பார்த்து, 'நீ யார்? எங்கே வந்தாய்?' என்று வினவ அவ்வேதியர், 'இச் சிவனைப் பூசிக்கும் அந்தணர்கள் இருபத்து நால்வருள் ஒருவனானேன்' என்றார். அதற்குச் சிவனார் 'யானே' என்றார். இருவரும் தந்தமக்குரிய ஆவணங்களைக் காட்ட, அவையினர்கண் இருந்த பலரும் மையெழுத்தைக் கூர்ந்து பார்த்து அந்தணருடைய ஓலையே மெய்ச்சாசனம் என்று கண்டனர். அப்போது சைவர் வென்றவராகத் துதிக்கக் கூறி; சிவபெருமான் விசுவரூபியாய் உமையம்மை திருக்கோலத்தொடும் விளங்கத் தோன்றி 'நமது ஆதிசைவராகிய இவரை வழிமுறையவராகச் செய்யுங்கள். இவர் காணி உரிமைகள் இருபத்து அதிகமாகக் கொடுங்கள்' என்று பலருங் கேட்பக் கூறிப் பரிவித்தனர். இம்மொழியைக் கேட்ட அந்தணரும் மகா ஜனங்களும் ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கினர். இறைவன் தன் உருத்தரக்கோலமாய் அந்தர்த்தானமாகினர். அகத்திய புனிதர் இம் மான்மியத்தை உரைக்கக் கேட்ட வருணனும் பிறதேவரும் அன்புடன் ஐயாறப்பரை வணங்கிப் போயினர் புகலுகின்றனர்.

ஞானச் செல்வராகிய சிவம் பழகிய பெரிய பாவலராகிய ஞானக்கூத்தர் இயற்றிய இனிய திருவையாற்றுப் புராணத்தைக் கற்பார் யாவரும் சிந்தித்து முத்தியும் பெறுவர்; சிவலோகத்தில் அழகான நிலை பெறுக, பரசிவனது திருப்பணி வளர்க, பாவங்கள் நீங்குக, மாதேவர் என்று வழுத்துவாரும் சிறந்த புகழ் நீடூழி வாழ்க. சுபம்.

திருவையாற்றுப் புராணம்

வசன சுருக்கம்

முற்றிற்று

—ப. அ. முத்துத் தாண்டவராயன்

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமபுரம் ஆதீனத்தினின்றும் அச்சிட்ட சாத்திரங்கள் முதலியன.

அச்சான நூல்கள்.

1. நித்தியகன்ம நெறி
2. ரூபாதி தசகாரிய வகவல்
3. சம்பிரதாய தீபம்
4. சித்தாந்த நிச்சயம்
5. சந்திரகலாமாலை தசமணிமாலை முதலிய குரு தோத்திரத் திரட்டு
6. திருமுல்லை வாயிற்புராணம்
7. திருவாசிரியந்தாதி
8. திருவையாற்றுப் புராணம் I

அச்சிலிருப்பவை

1. வருணாச்சிரம சந்திரிகை (வடமொழி)
2. சிவபோக சாரம்

ஆராய்ச்சிலிருப்பவை.

1. முத்திநிச்சயப் பேருரை
2. உமாபதி சிவம் திருமுறைத் திரட்டு
3. ஞான தீக்ஷை
4. ஞான பூசை
5. ஞான பூசாகாரணம்
6. ஞானந்தியேட்டி
7. போசனவிதி
8. ஞானாவரண விளக்கம்
9. சோமசம்பு பத்ததி (வடமொழி) தென்மொழி வியாக்கியானம்
10. வருணாச்சிரம சந்திரிகை (தென்மொழி) வியாக்கியானம்
11. திருவையாற்றுப் புராணம் II

திருவையாற்றுப் புராணம்

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி.

——:(*):——

அகராதி